

စုလှဖြူ

ကိုကိုကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမချစ်နိုင်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com
လုံးချင်းသတ္တုပစ်

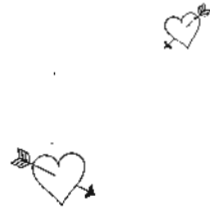
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

အတွင်းပုံနှိပ်

ထုတ်ဝေသူ

စာမူခွင့်ပြုချက်
အဖုံးခွင့်ပြုချက်
ထုတ်ဝေခြင်း
အုပ်ရေ
တန်ဖိုး

ဦးကျော်စိန် (၁၂၉၀၉)
ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်
အမှတ် ၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁)
ရာပြည့်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ရန်ကုန်
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (၀၁၆၉၂)
ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
၅၀၀၅၅၃၀၅၀၅
၅၀၀၆၃၈၀၅၀၆
ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၀၀၅
၁၀၀၀ အုပ်
တစ်ရာကျပ်

စုလှမြေ

ကိုကိုတလဲ့လို့ ဘယ်သူ့မှမသွေဖို့

Prologue

သူမသည် နက်ပြာရောင် Toyota Corona ကားလေး
တို့မောင်းလာခဲ့ရင်း အတွေးများပျံ့လွင့်နေမိသည်။

ကိုကိုအသံသည် ဆောင်းလေညင်းများနှင့် အတူ
တိုက်ခတ်လျက် သူမထံသို့ လွင့်ပျံ့တိုးဝေ့လျက်ရှိသည်။

သို့သော် ကိုကိုအသံက လေပြည်လေညင်းများကဲ့သို့
သာယာပါ။

ကိုကိုပြောခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်
နေမိပြီး သူမရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ်နာကျင်နေမိသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ထိခိုက်ရလွန်းသဖြင့် သူမ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ကိုကို (သို့) ညီညီထွင်နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းတွေကို ရုတ်တရက် မေ့ဖျောက်ပစ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

နှစ်နှစ်နီးပါးခန့်ကြာမျှ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသောကြောင့် ထိုအချိန်ကာလများကို ဘယ်လိုများမေ့ဖျောက်ပစ်ရမှာပါလိမ့်...

ကိုကိုသည် သူမအားသိပ်ချစ်ခဲ့၊ သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့ပြီး သူမကို တစ်နေ့မမြင်ရလျှင် မနေတတ်လောက်အောင် အဖြစ်သည်းခဲ့သူရယ်ပါ။

ပြီးတော့ သူမအား လမ်းခွဲစကားကို ကိုကိုကပင် စတင်၍ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ကိုကိုလမ်းခွဲစကားပြောခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

ထိုနေ့က ကိုကိုသည် သူမနှင့်တွေ့ဆုံရန် သူမတို့နှစ်ဦးတွေ့နေကျ ခရေပင်တန်းလမ်းရှိရာသို့ သူမအားချိန်းခတ်

သည်။

ခရေပင်တန်းလမ်းသို့ သူမ၏ကိုယ်ပိုင်ကားလေးဖြင့် ရောက်လာချိန်တွင် ကိုကိုက သူမကိုဆီးကြိုစောင့်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုကိုက သူ့ကိုယ်ပိုင်ကား Isuzu အနီရောင်လေးဖြင့် သူမအား လာစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ပြီး ကိုကိုကားအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကုမ္ပဏီမှာပြောရင်လဲရရဲ့သားနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင်အရေးကြီးနေလို့ ဒီနေရာကို ချိန်းရတာလဲ ကိုကို”

ကိုကိုမျက်နှာက ခါတိုင်းနှင့်မတူ စိတ်ရှုပ်ထွေးသန့်မှုန်နေမှန်းသိသာပါသည်။

“ကိုကိုနေမကောင်းဘူးလား၊ နွေနှင့်တို့နှစ်ယောက် coffee shop လေးတစ်ခုကိုသွားပြီး အကောင်းစားကော်ဖီ Cappuccino ခါးခါးလေးတစ်ခွက်စီ သွားသောက်ကြရအောင်လား ကိုကို”

“မင်းနဲ့ကော်ဖီလိုက်သောက်ဖို့ ကိုယ့်မှာအချိန်တွေ မပိုလှုံတော့ဘူး”

ကားတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဆင်းလိုက်ပြီး သူကပြောသည်။

သူ့မျက်နှာက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အမူအရာ ပြောင်းလဲနေသည်။ အေးစက်တင်းမာနေသောကြောင့် ရုတ်တ ရက်နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

“မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ဒီနေရာကိုခေါ်လိုက်ရတာပဲ နွေနှင်းကို”

“ဘာပြောမလို့လဲ ကိုကို”

“ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ငါလမ်းခွဲကြတော့မယ်”

ကိုကိုစကားကြောင့် သူမနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကျိုးပဲ့ ကြေမ့သွားပြီး ရပ်နေရာမှလဲကျသွားမတတ်ဆောက်တည်ရာ မဲ့ဖြစ်သွားရသည်။

“လမ်းခွဲစကားကို ကိုကိုက ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ၊ ဘာကြောင့်လမ်းခွဲကြရမှာလဲ ကိုကို”

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမပေးနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တို့ချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုလမ်းခွဲကြမယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

သူမရင်ထဲစူးစူးနစ်နစ်နာကျင်နေပြီး သိက္ခာကျခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းများကို တပြိုင်တည်းခံစား လိုက်ရသည်။

“လာမယ့်သီတင်းကျွတ်မှာ ကျွန်မတို့လက်ထပ်ကြ မယ်လို့ ကိုကိုပဲပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ခုဘာကြောင့် ပြောင်း လဲသွားရတာလဲ”

သူမအမူအရာက အိပ်မက်မှရုတ်တရက် လန့်နိုးလာ သူတစ်ယောက်လို ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေပြီး သူမအသံက စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းခြင်းများဖြင့် တုန်ယင်အက်ကွဲနေသည်။

“အဲဒီစကားတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ မင်းနဲ့ကျုပ် ချစ်ခဲ့ကြဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

သူ့အသံက တင်းမာပြတ်သားနေသည်။

“ရှင်... ရှင် ရက်စက်လှချည်လား ကိုညီထွဋ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်မက မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မဘက် တဲ ဘယ်လောက်နစ်နာသွားမယ်ဆိုတာ ရှင်မစဉ်းစားမိဘူး လား”

သူက သူမစကားကို ဘာမှမတုန်ပြန်တော့ဘဲ သူ့ကား

တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အထဲမှ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဒီမှာ မင်းပေးခဲ့တဲ့အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ ငါမလိုချင်တော့ဘူး၊ ငါ့မှာ သိမ်းထားဖို့လည်း နေရာမရှိဘူး၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှအမှတ်တရဖြစ်စေမယ့် ပစ္စည်းအားလုံး ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး နွေနှင်းကို”

သူက ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကိုလှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူမအံ့ဩမယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေမိပြီး သူ့မျက်နှာကိုငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာငေးနေတာလဲကွ၊ မင်းပေးခဲ့တဲ့သိုးမွှေးဆွယ်တာ သိုးမွှေးခေါင်းစွတ်၊ ကဗျာစာအုပ်၊ Table clock လဲပါတယ်၊ အားလုံးမင်းပြန်ယူသွား”

သူက အကြွတ်အိတ်ကို သူမလက်ထဲထိုးပေးရင်း ပြောနေသည်။

“ရှင်ဒီလောက်ကလေးမဆန်ပါနဲ့၊ ရှင့်ကိုပေးပြီးသား

ပစ္စည်းတွေ ကျွန်မကိုပြန်ပေးရအောင် ကလေးတွေလိုရန်ဖြစ်ပြီး မခေါ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စတိုင်လ်မျိုးချိုးနေတာလား၊ ရှင့်ရဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်အပြုအမူတွေကို ကျွန်မကလက်ခံမယ်လို့များ ထင်နေသလား ကိုညီထွေရယ်”

“ဘာစကားလဲကွ meaningless ပဲ၊ မင်းပစ္စည်း မင်းကိုပြန်ပေးတာ ယူပေါ့”

“မယူနိုင်ဘူး”

“မယူချင်လဲနေ”

ပြောပြီး သူက သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကြီးကို လမ်းမပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။

သူ့အပြုအမူကြောင့် သူမအလွန်အမင်းအံ့ဩသွားမိပြီး ငေးကြောင်နေမိသည်။

ပြီးတော့ သူကသူမကို ကျောခိုင်းပြီး ကားပေါ်တက်၍မောင်းထွက်သွားတော့၏။

ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းထွက်သွားသော သူ့ကားစက်သံက သူမနှလုံးသားအတွင်းပိုင်းအထိ ရိုက်ခတ်တုန်ခါသွားစေသည် မဟုတ်ပါလား . . .

ရုတ်တရက်မထင်မှတ်နိုင်လောက်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခွဲ သူမဘာလုပ်ရမှန်းမသိလောက်အောင်ဖြစ်နေမိပြီး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်တွေဝေနေမိ၏။

ကိုကို ရှင်သိပ်ရက်စက်တာပဲ...။

ဒီနေ့ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေနဲ့ ရှင်ရဲ့ရက်စက်မှုတွေဟာ ကျွန်မနုလုံးသားမှာ ဒီတစ်သက် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရနိုင်တော့ဘူး...။

သူပစ်ချခဲ့သည့် အကြွတ်အိတ်ကြီးထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးပြီး သူဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသည့် သိုးမွှေးဆွယ်တာ၊ သိုးမွှေးခေါင်းစွတ်နှင့်စားပွဲတင်နာရီတို့ကို သူမမယူတော့ဘဲ သည်အတိုင်းပင် လမ်းမပေါ်မှာ ထားပစ်ခဲ့သည်။

ကဲ... ယူချင်တဲ့လူတွေသာ ယူကြပေတော့...။

မရှိဆင်းရဲတဲ့ အမှိုက်ကောက်သမားတွေလာရင် သူတို့ဝတ်ဖို့ ယူသွားကြမှာသေချာတယ်...။

ဒါမှမဟုတ် ခရေပန်းလာကောက်တဲ့ နွမ်းပါးသူတွေတွေ့ရင် ယူသွားကြပါစေ...။

အဲလိုလူမျိုးတွေကို ပေးလိုက်တာကမှ ကုသိုလ်ရပါသေးတယ်...။

သူမကားပေါ်တက်ပြီး ကားစက်နှိုးနေစဉ်မှာပင်အင်္ကျီလုံချည်အဝတ်ခပ်နွမ်းနွမ်းကိုဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က ထိုအကြွတ်အိတ်နှင့် သိုးမွှေးအင်္ကျီ၊ သိုးမွှေးခေါင်းစွတ်များကို ကောက်ယူသွားတာမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုကို... ကိုကို

တကယ်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့အသည်းကို အစိမ်းလိုက်ခွဲပြီးတော့ လွင့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ရက်စက်သူတစ်ယောက်ပါလား...။

ထိုစဉ် ကားကန်စက်ထဲမှ ဟေမာနေဝင်း၏သီချင်းသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

... အို... သူ့အမုန်းများနဲ့ရေးခြစ်ခဲ့တဲ့အသည်းခွဲဇာတ်လမ်းလေး... ငါ့ရဲ့အချစ်က ဖူးသစ်စမှာကျိုးလို့ကြေမှု့သွား... သူဟာအစိမ်းလိုက်ခွဲပြီးတော့ အသည်းကိုလွင့်ပစ်ခဲ့အဝေးကိုထွက်သွား...။

တစ်သက်လုံးမေ့လို့မရတော့ အသည်းထဲကလန့်

၁၄ စုလှဖြူ

ဆေးရုပ်ထိုးပြီးထား အသည်းမှာ စွဲထင်ဖျောက်ဖျက်မရ... .

ကက်စက်ထဲမှ သီချင်းသံကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ဆွေးမြေ့နာကျင်စွာခံစားကိတ်ရ၏။

ကက်စက်ကိုလှမ်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမတစ်ယောက် တည်း ကားကို ဂရုစိုက်၍ မောင်းလာခဲ့ရသည်။

ထိုအသည်းကွဲဇာတ်လမ်းလေးကို သူမမေ့ဖျောက်ရန် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကြိုးစားရဦးမှာပါလိမ့်... .

အပိုင်း (၁၈)

အခန်း(၁)

ကိုကိုနှင့်နွေနှင်းဆုံခဲ့ကြတဲ့နေရာကတော့ ရန်ကုန်-ပဲခူး
လမ်းမကြီးပေါ်မှာပါပဲ။

ထိုနေ့က သင်္ကြန်အကြိုနေ့ဖြစ်သည်။

နံနက်စောစော ပဲခူးသို့ကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပြီး နွေလယ်
ပြန်ချိန်ရောက်တော့ သူမကားက စက်ပျက်သွားခဲ့၏။

“ကဲ...နောက်နေ့မနက်မှရန်ကုန်ပြန်တော့ နွေနှင်း။
အခုကားက ကာဗရိုက်တာပျက်သွားပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်

ပြန်မလဲ”ဟု သူမ၏ဒေါ်လေးဖြစ်သူ ဒေါ်လေးခင်က တားဆီး
နေသည်။

ထိုစဉ်က သူမစီးသည့်ကားမှာ အဖြူရောင် Publica
ကားလေးဖြစ်ပြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းလေ့ရှိ၏။

“အို. . . မေမေမျှော်နေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်
သင်္ကြန်အကျနေမှာလျှောက်လည်ဖို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထား
ပြီးပြီ ဒေါ်လေးခင်ရဲ့၊ ဒေါ်လေးခင်တို့အိမ်က စက်ဘီးငှားပြီး
ပြန်တော့မယ်”

“အို. . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ နွေနှင်းရယ်၊ သင်္ကြန်အကြို
နေ့ဆိုတော့ လမ်းမှာရေပက်နေကြပြီပေါ့၊ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်တည်းမဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် မိနွယ်ကိုပါရန်ကုန်ခေါ်သွားမယ်လေ၊ မကောင်း
ဘူးလား”

“မိနွယ်က နွေနှင်းလောက် သတ္တိမရှိဘူးထင်တယ်၊
ပဲခူးကလွဲရင် ဘယ်မှသွားတတ်တာမဟုတ်ဘူးကွယ်”

သီတာနွယ်က ကြီးတော်ဒေါ်လေးခင်၏သမီး ဖြစ်
သည်။

“မနွေနဲ့ရန်ကုန်လိုက်သွားရမယ် ဟုတ်လား မေမေ၊
သမီးလဲ ရန်ကုန်သင်္ကြန်လည်ချင်တယ်၊ အခုပဲ လိုက်သွားတော့
မယ်”

သီတာနွယ်စကားကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆံပြူးဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်ဖိလိုက်သည်။

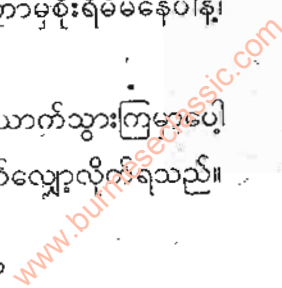
“အမလေး လိမ္မာလိုက်တဲ့ငါ့သမီး၊ အမေက မထည့်
ချင်မှန်းသိလျက်နဲ့ သူက ကဲကဲကိုလှုပ်နေတာပဲ၊ တကယ်ဆို
ငါ့သဘောကို မေးပါဦးလား”

“ဪ. . . မေမေကလဲ၊ မနွေတစ်ယောက်လုံးပါတာ
ခိတ်မပူပါနဲ့၊ မေမေစိတ်ပူရင် သမီးတို့ ဖိုးတုတ်ကိုပါ ခေါ်သွား
မယ်လေ”

သူ့မောင်ဝမ်းကွဲလေး ဖိုးတုတ်ကိုပါခေါ်သွားရန် သီတာ
နွယ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးခင်ရယ်၊ ဘာမှစိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊
ဖိုးတုတ်ကိုပါ ခေါ်သွားမယ်လေ”

“စက်ဘီးက နှစ်စီး၊ လူက သုံးယောက်သွားကြမှာပေါ့
ဟုတ်လား”ဟု ဒေါ်လေးခင်မေးပြီး လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

သူမတို့နှစ်ဦး ဖိုးတုတ်ကိုခေါ်ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်ရေတွေ တုန်းတုန်းပက်တာခံခဲ့ ကြရသော်လည်း ဘာပြဿနာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ခဲ့ ကြပေ။

သို့သော် ထောက်ကြံ့ရောက်ခါနီးတွင်တော့ လူရမ်း ကားတစ်စုနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ကြရသည်။

သူမတို့စက်ဘီးနှစ်စီးကိုတားပြီး အသံသေးအသံ ကြောင်များဖြင့် အော်ဟစ်သောင်းကြမ်းနေကြသည်။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့ဘယ်သွားကြမှာလဲ၊ သင်္ကြန်တွင်းမှာ မိန်းကလေးတွေစက်ဘီးနဲ့လည်တာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

အသားမည်းမည်း၊ ရုပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့်လူတစ်ယောက် က အားလေးလျှာလေးအသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ အာဂမလေးတွေပဲ၊ မင်းတို့ကိုယ်မင်း တို့ ဘာထင်နေကြသလဲ၊ ဒီလောက်ရဲတင်းပြီး သတ္တိကောင်း နေတာ”

“ရှင်တို့ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြ၊ ရမ်းကားမနေကြနဲ့”

“ရမ်းကားတယ် ဟုတ်လား၊ ရမ်းကားတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ကြုံဖူးသွားအောင် လုပ်ပြလိုက်ရမလား”

“ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ရှင်ခြောက်တိုင်း ကြောက် မယ်ထင်နေလား”

နွေနှင်း စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ရန်တွေ့လိုက်သည်။

သူမစကားကြောင့် အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ပုပု၊ ဗိုက်ပူပူ ခပ်ဝဝလူက သူမအနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ဒါသင်္ကြန်နော်၊ သင်္ကြန်တွင်း လာစွာမနေ နဲ့၊ အကြောင်းပြလိုက်ရမှလား”

“သင်္ကြန်တွင်းမှာ ပိုပြီးယဉ်ကျေးရမယ်ဆိုတာ ရှင်နား မလည်ဘူးလား”

“မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောနေရလောက် အောင် ဘာမို့လဲ”

“ဒီမှာ ရှင်တို့ နည်းနည်းမှ နှမချင်းမစာနာတတ်ကြဘူး လား”

သီတာနွယ်က ဝင်ပြီးရန်တွေ့လိုက်သည်။

“နှမချင်းဘာလို့စာနာရမှာလဲ၊ ငါ့နှမက လှင်နောက်

လိုက်သွားပြီ”

“ရှင့်နှမ လင်နောက်လိုက်တိုင်း တခြားမိန်းကလေးတွေကို လာရမ်းကားမနေနဲ့၊ ခုချက်ချင်းထွက်သွား”

“မင်းအတော်စွာပါလား၊ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားလိုက်မယ်၊ ဘာထင်နေသလဲ”

သူမထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားပြီး ထိုအရပ်ပုပုလူ၏ ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်ချလိုက်သည်။

နွေနှင့်က လက်မြန်သူပင်။ မဟုတ်တာ လာမလုပ်နှင့်။ နည်းနည်းမှ သည်းမခံတတ်။

“လူဝါးဝလှချည်လား၊ ကဲကွာ”
ထိုလူက သူမအားပြန်ထိုးသည်။ သို့သော် ထိုလူလက်သီး နွေနှင့်ထံမရောက်မီ သူမ၏ကယ်တင်ရှင်က ထိုလူလက်ကိုကြားမှဝင်ပြီး ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“မင်းက ဘာလာရှုပ်တာလဲ၊ ဟေ့ကောင်”
ပါးရိုက်ခံထားရသည့်လူက မကျေမနပ်အော်လိုက်သည်။

“အမြင်မတော်လို့ မိန်းကလေးတွေဘက်က လှည့်

တူညီတာ”

“မင်းအတော်လူဝါးဝပါလားကွ ဟေ”

“ငါက မင်းတို့လိုမိန်းကလေးတွေ ကြွနေသိကွာ ထိခိုက်အောင် ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ကောင်တွေကို ဟောဒီလို ဟောဒီလို ကဲကွာ . . .”

“ခွပ် . . . ခွပ် . . . ခွပ်”

Boxing သမားတစ်ယောက်အလား လက်သီးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။

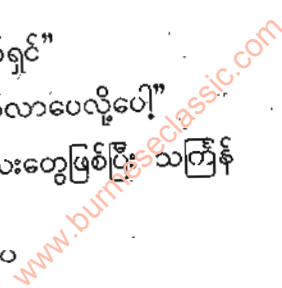
ကျန်သည့်နှစ်ယောက်က သူ့ကိုဝိုင်းထိုးကြသည်။ သို့သော် သူကကိုယ်ခံပညာတတ်သူမို့ ဂျှန်ဒိုတွေ၊ ကရာတေးတွေနှင့် တီးပစ်လိုက်သောကြောင့် သုံးယောက်လုံး အလဲလဲ အကွဲကွဲဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြတော့၏။

သူက ထိုလူသုံးယောက်ကိုလက်ပိုက်ကြည့်ပြီး မခိုးမခန့်ရယ်မောနေသည်။

“ကျေး . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရောက်လာပေလို့ပေါ့”

“နေပါဦး မင်းတို့က မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး သင်္ကြန်

တွင်းမှာ စက်ဘီးလျှောက်စီးနေကြတယ်။ သင်္ကြန်တွင်းမှာ အတင့်မရဲလွန်းဘူးလား”

“ကျွန်မတို့က ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ကားပျက်နေတာနဲ့ စက်ဘီး စီးလာတာပါ”ဟု နွေနှင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ နွယ်မေမေတားနေတဲ့ ကြားက နွေနှင်းရန်ကုန်ပြန်ချင်လွန်းလို့ နွယ်တို့ထွက်လာခဲ့မိ ကြတာပါ။ ဒီက မောင်လေးဖိုးတုတ်ကိုလဲ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေ မယ့် သူက ကလေးသာသာဆိုတော့ ဟိုလူတွေကို ပြန်မထိုးနိုင် ဘူးပေါ့”

သူက နွေနှင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စစ်စစ်ကြည့် နေရာမှ . . .

“ဪ . . . နာမည်လေးက နွေနှင်းတဲ့လား၊ အခုလို ကူညီခွင့်ရတော့လဲ ကိုယ်တို့တွေ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ နော်၊ ကဲ . . . မင်းတို့ရဲ့စက်ဘီးတွေကို ကိုယ့်ကားနောက်ခန်း ပေါ်တင်ပြီး ကိုယ့်ကားနဲ့အားလုံးလိုက်ခဲ့ကြပါ။ ကိုယ်လဲ ရန်ကုန် ပြန်မှာပဲ”

သူက သူ Hilux ကား နောက်ခန်းထဲသို့ သူမတို့စက်ဘီး

နှစ်စီးကိုကူညီ၍တင်ပေးလိုက်သည်။

သူမတို့သုံးယောက် သူ့ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့လိုက်လာ ခဲ့ကြသည်။

“ကိုယ့်နာမည်က မျိုးညီညီထွင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ နေတယ်၊ နွေနှင်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ပြီးပါလာသည့် နွေနှင်းဘက်အသာ လှည့်ကြည့်ပြီး သူမေးသည်။

သူ့အမေးကို နွေနှင်းမဖြေမီ နွယ်ကဝင်၍ဖြေလိုက်၏။

“မနွေက ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်းမှာနေတာလေ၊ မနွေ Visiting card လေးပါရင် ဒီအစ်ကိုကိုပေးလိုက်ပါလား”

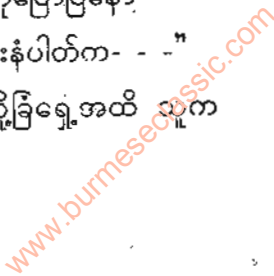
နွေနှင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ပါမလာခဲ့ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး နွေနှင်း၊ နွေနှင်းတို့အိမ်အထိကိုယ်လိုက် ငါ့ပေးမယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်လေးတော့ ကိုယ့်ကိုပြောပြနော်”

“အိုကေ . . . အိုကေ၊ နွေနှင်းဖုန်းနံပါတ်က - - -”

ရန်ကုန်ရောက်တော့ နွေနှင်းတို့ခြံရှေ့အထိ သူက လိုက်ပို့ပေးသည်။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အားလုံး သင်္ကြန်ရေများစိုနှစ်နေကြသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကိုမျိုးညီညီထွဋ်”

ရေတွေစိုရွဲနေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်ပြီး သူမ ရင်ဖိုနေမိသည်။

သူကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးစိုရွဲနေသောကြောင့် ရှိုက် ဖို့ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ပန်းပုရုပ်ထုဆစ်ထားသလို အဖု အထစ်အနုအရွှများဖြင့် အချိုးကျလှပနေသည့် သူမတစ်ကိုယ် လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ငေးကြည့်ရှင်း ရင်ထဲလှုပ်ရှားပြီး မျက်ဝန်း များထဲတွင် တပ်မက်စွဲလမ်းမှုအရိပ်အယောင်များ ဖုံးလွှမ်း နေသည်။

“ကိုယ်သတိရရင် ဖုန်းဆက်မယ်၊ ပြီးတော့ အလည် လာလို့ရမလား၊ ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ Visiting card”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့ညနေ ချမ်းပါ”

သူနှုတ်ဆက်၍ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွား

သည်။

သူမတို့ခြံဝင်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး တိုက်ထဲရောက်သည်နှင့် သီတာနွယ်က သူမအားနောက်တော့၏။

“ဟေး... မနွေ၊ ဒီညတော့ မနွေအိပ်မက်တွေမက် တော့မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီလူက တော်တော်သန့်တာပဲနော်၊ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

သီတာနွယ်၏ထထရွရွအမူအရာကိုကြည့်ပြီး သူမတံ တောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။

“နင်သာ ယောက်ျားလေးမြင်တိုင်း စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး”

“စိတ်မဝင်စားရင် သူပေးတဲ့ Visiting card ဘာလို့ ယူထားသေးလဲ”

“ကဲ... မိနွယ်၊ ဒီ card ကို ညည်းပဲ ယူထားလိုက် တော့၊ ငါက သူ့ကိုလုံးဝစိတ်မဝင်စားတော့ ဒီ Visiting card ဟာ ငါ့အတွက် အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမပြောပြောဆိုဆို သီတာနွယ်ကို Visiting card ထွန်းပေးလိုက်၏။

၂၈ စုလှဖြူ

သိတာနွယ်က ဝမ်းသာအားရလှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပဲ မနွေ၊ နွယ်အတွက်တော့ အသုံးဝင်ကောင်း
ဝင်မှာပါ” ဟု အရွန်းဖောက်၍ ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူမသည် ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်၍ နွယ်
အပေါ်တွင် သံသယဝင်ခဲ့မိသည်မဟုတ်ပါလား...

အခန်း(၂)

သူမတစ်ယောက်တည်း အတွေးတိမ်တိုက်ထဲ လွင့်
မောနေမိသည်။

သူမဒုက္ခရောက်စဉ် ကူညီခဲ့သည့် ညီညီထွင်ကိုမေ့မရ
သူ့ကိုသာ သတိရနေမိ၏။

သူပုံစံလေးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ တကယ့်ကို ခန့်တာပဲ
စိတ်တိုတိုနဲ့ သူ့ဖုံးနံပါတ်ကိုမကြည့်မိဘဲ သူ့လိပ်စာကတ်လေး
နွယ်ကိုပေးလိုက်မိတာ ခုမှပင်နောင်တရနေမိသည်။

ထိုနေ့က ညီညီထွင်ထွင်နှင့် မမျှော်လင့်စွာ ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့က ညနေခင်းလေးတွင် သူမသည် ကိုယ်ပိုင် ကားလေးမောင်းလာခဲ့ပြီး ခရေပင်တန်းလမ်းတစ်နေရာတွင် ကားကိုရပ်၍ တစ်ယောက်တည်း ခရေပန်းကောက်နေမိ၏။

သူမခပ်ငယ်ငယ်ကလေးဘဝမှစပြီး ဤခရေပင်တန်းတွင် ခရေပန်းကောက်လေ့ရှိသည်။

ခရေပန်းကြိုက်သူမို့ နေ့စဉ် ခရေပန်းကောက်ပြီး ပန်လေ့ရှိသည်မဟုတ်ပါလား...

သူမခရေပန်းကောက်နေစဉ် သူမအနီးမှာ ဟိုင်းလပ်စ်ကားတစ်စီးလာရပ်လိုက်သောကြောင့် ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး ထိုလူက သူမကိုလှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

အံ့ဩစိတ်၊ ဝမ်းသာစိတ်တို့ကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားသည်။

သူ... .

မျိုးညီညီထွင်ပါလား... .

“ဟေ့... . နွေနှင့်၊ ကိုယ့်ကို မှတ်မိသလား။”

“အို... . မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား၊ သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။”

“ခရေပန်းလာကောက်တာပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်”

“တို့က တို့ဦးလေးအိမ်ကို အလည်လာတာလေ၊ ဟိုခြံနဲ့တိုက်ပဲ”

သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိခြံနှင့်တိုက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခရေပန်းအချို့ကိုကောက်ယူနေသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုပေးသည်။

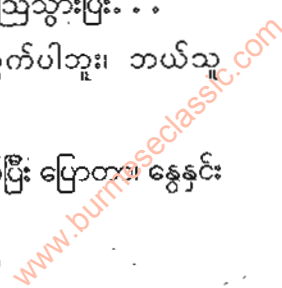
“ဒါနဲ့ နွေနှင့်ခရီးထွက်နေတယ်ဆို”

သူမအေးစကားကြောင့် သူမအံ့ဩသွားပြီး... .

“ဟင်... . ဘယ်မှလဲ ခရီးမထွက်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ

ပြောလို့လဲ”

“သီတာနွယ်က ကိုယ့်ဆီပုန်းဆက်ပြီး ပြောတာ၊ နွေနှင့်

မန္တလေးသွားတယ်ဆို”

“အို... ဟုတ်လား၊ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ကျွန်မဘယ်မှလဲ မသွားရပါဘူး၊ သီတာနွယ်က ဘာကြောင့်များဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာပါလိမ့်”

သူမ မတွေးတတ်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သီတာနွယ်က ဘာကြောင့်များ သူမခရီးမသွားဘဲ ခရီးသွားတယ်ဟု ပြောခဲ့ပါလိမ့်... .

“နွေနှင့်ဆီ ကိုယ်ဖုန်းဆက်မလို့၊ နွေနှင့်ခရီးထွက် နေတယ်ဆိုတာနဲ့ မဆက်ဖြစ်တော့ဘူး”

အခုမှပင် သဘောပေါက်တော့၏။

သူမထံ ညီညီထွင်ထွင်ဆက်သွယ်မှာ မလိုလားသော ကြောင့် ညီထွင်ထံဖုန်းဆက်၍ တမင်လုပ်ကြံဖန်တီး၍ ပြော ထားမှန်းနားလည်ရသည်။

တွေဝေစဉ်းစားနေသည့်သူမကို အကဲခတ်ကြည့်နေ ရာမှ... .

“ကဲပါလေ... နွေနှင့် ဘယ်မှခရီးမထွက်ဘူးဆိုလဲ ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်ဖုန်းဆက်လို့ရတယ်မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခုလိုပဲ နွေနှင့်တစ်ယောက်တည်း ခရေပန်း လာ ကောက်တတ်သလား”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ နွေနှင့်ကျောင်းပြီးသွားပြီလား၊ ဘာနဲ့ပြီးသလဲ”

“Eco နဲ့ပါ၊ ရှင်ကော ကျောင်းပြီးပြီလား၊ ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ”

“တိုယ်က မိဘတွေပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ ကိုယ့်ဖားသားကြီးက construction တစ်ခု တည်ထောင်ထား တယ်”

“ကဲ... စကားပြောကောင်းနေလိုက်ကြတာ အချိန် တောင်အတော်ကုန်သွားပြီ၊ နွေနှင့်ပြန်တော့မယ်”

“မနက်ဖြန်ညနေ နွေနှင့် ခရေပန်းလာကောက်ဦး မလား၊ ဒီနေရာလေးမှာ ကိုယ်လာစောင့်နေမယ်”

“မပြောတတ်သေးဘူး”

“လာခဲ့ပါလား၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်လေ”

“ဘာကိစ္စ နွေနှင့်ကိုချိန်းနေရတာလဲ”

“တွေ့ချင်လို့ပေါ့၊ ပဲခူးက ပြန်လာတဲ့နေ့က နွေနှင်းနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရပြီး နွေနှင်းကိုကိုယ်အမြဲတမ်းသတိရနေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သိပ်တော့မယုံချင်ဘူး”

“မယုံလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က ဒီနေရာလေးမှာ နေ့စဉ်လာစောင့်နေမိမှာ အမှန်ပဲ”

နွေနှင်းကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူမကားလေးထွက်သွားပြီး အချိန်အနည်းငယ်ကြာမှပင် ညီထွင်၏ကားလေးထွက်ခွာသွားလေသည်။

အခန်း (၃)

မြင့်မားသော ရှုမထပ်တိုက်အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု၏ပထမထပ်ရှိရာသို့ သူမတက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေရာက ကျားကမ္ဘာ construction ရုံးခန်းဖွင့်ထားရာနေရာဖြစ်သည်။

သတင်းစာထဲမှ အလုပ်ခေါ်သည့် ကြော်ငြာကိုတွေ့ပြီး သူမရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

ထိုကုမ္ပဏီတွင် Accountant လုပ်ရန် သူမအလုပ်

လာလျှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမလျှောက်လွှာအား စိစစ်ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ယခု လူကိုယ်တိုင် လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

စာရေးမတစ်ဦးက သူ့ကိုဆီးကြိုပြီး Managing Director နှင့်တွေ့ဆုံရန် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ပို့ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ အခန်းဝမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းရှိ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

သူက သူမဘက်ကျောခိုင်းထားသည်။

စိမ်းဝါရောင်ဖျော့ဖျော့ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင် ဟတ်ဖ်ရှူးကို စီးထားသည်။

“ထိုင်ပါ”

သူက ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို သူမဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်...”

သူ့မျက်နှာကိုမြင်တော့ နွေနှင်းအံ့ဩသွားမိသည်။

သူက ရွန်းလွန်ကံမှောင်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် သူမတို့ကြည့်နေသည်။

နှာတံချွန်ချွန်၊ မျက်ခုံးနက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းလှလှနှင့် နက်မှောင်ဖြောင့်ရင်းသော ဆံပင်များကြောင့် သူ့ကိုမမှတ်မိနိုင်စရာမရှိပါ။

“သိပ်အံ့ဩသွားသလား ခင်ဗျာ”

“မအံ့ဩပါဘူး”

“ထိုင်ပါ နွေနှင်း”

နွေနှင်းက ဣန္ဒြေရရပင် သူ့ရှေ့ရှိကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်လိုက်၏။

“ကိုယ်နေတိုင်း ခရေပင်တွေအောက်ရောက်တယ်၊ တစ်နေ့တွေ့ရနိုးနဲ့ နွေနှင်းကို လာစောင့်နေမိတာ၊ ဒါပေမယ့် ထစ်နေမှမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ရောက်မလာတော့တာလဲ” သူ့အမေးကို သူမကပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကိုပြန်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“နွေနှင်းကို တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပါဦး”

“တွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း ဟုတ်လား၊ တကယ်ပြောရ မှာလား”

“ပြောပါ”

“အလုပ်အကြောင်းအရင်ပြောရမလား၊ အဲဒီအကြောင်း အရင်ပြောရမလား၊ နွေနှင်းပဲရွေးချယ်ပါ”

“ရှင်ပြောချင်တဲ့အကြောင်း အရင်ပြောနိုင်တယ်၊ ဒါပေ မယ့် ရှင်ဆီအလုပ်လာဝင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကိုလှောင်နေတာ မျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“မလှောင်ပါဘူး နွေနှင်းရယ်၊ နွေနှင်းကို တွေ့ချင်လို့ ကိုယ်တကယ်စောင့်နေတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြတာပါ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်ဖို့ရွေးချယ်ခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုရွေးချယ်ခဲ့တာ ကိုယ့်ဖေဖေပဲ ကိုယ်က ဝတ္တရားအရ မင်းနဲ့တွေ့ရတာပါ။ ကဲ... အလုပ် လက်ခံတဲ့အကြောင်း ဟောဒီစာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုး ပေးပါ”

သူ့အသံက တည်ငြိမ်အေးဆေးသလို မျက်ဝန်းများက နူးညံ့ကြင်နာနေသည်မို့ သူမ မငြင်းဖြစ်တော့ဘဲ စာရွက်ပေါ်

တွင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ နွေနှင်း”

သူမကမ်းပေးသည့် အလုပ်လက်ခံစာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သူပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက် အလုပ်လုပ်ရမယ့်စားပွဲက ဘယ် နေရာမှာလဲ”

“ဒီအခန်းနဲ့ကပ်လျက်မှာ ကုမ္ပဏီ staff တွေ ရုံးထိုင် ကြတယ်၊ အဲဒီအခန်းမှာ နွေနှင်းအလုပ်လုပ်ရမယ်”

သူက နွေနှင်း၏အလုပ်စားပွဲရှိရာသို့ လိုက်ပို့ပေးလေ သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရုံးခန်းရှိရာသို့ပြန်သွားသည်။

ကုမ္ပဏီ staff မိန်းကလေးအချို့က သူမကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြသလို၊ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်သူက ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟေ့... Accountant က အတော်ချောတာပဲ၊ MD နဲ့လဲ ရင်းနှီးပုံတယ်၊ သူတို့ကြားမှာ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုရှိ နေလဲမသိဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ MD ကြည့်ရတာ အဲဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ၊ MD ကလဲ ငယ်ငယ်၊ လူပျိုလူလွတ်ဆိုတော့

၄၀ စုလှဖြူ

ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငြိသွားမှာသေချာတယ်”

သူမကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်နေကြသည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ညီညီထွင်ကတော့ ကုမ္ပဏီကို သူမရောက်လာသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်နေမိသည် မဟုတ်ပါလား...

အခန်း(၄)

သူ့ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် သူနှင့်သူမတို့ နှစ်ဦး ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

သည်ကနေ ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်မို့ သူမတစ်ယောက်တည်း ခရစ်မတ်ပွဲအောက်ရောက်ပြီး ပန်းကောက်နေမိ၏။

“ဝေါ... ဂျလစ်”

သူမခရစ်မတ်ပွဲများကောက်နေစဉ် ကားတစ်စီးက အိုက်မိမလိုဖြစ်သွားပြီး ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်ခြင်းပါ။

ကားက ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်သော်လည်း နွေနှင့် ခူးခေါင်း နှစ်ဖက်ကို အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်မိသွားသောကြောင့် ခွေခနဲလဲကျ သွား၏။

“ဟင်... နွေနှင့်၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ကားပေါ်မှ ညီထွင်ဆင်းလာပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စွာမေး လိုက်သည်။

“ဖြစ်ရလေ၊ ကိုယ်ဘရိတ်ဖမ်းတာ မြန်ပေလို့ပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ တခြားကားတစ်စီးသာဆိုရင် နွေနှင့်အတွက် မတွေးဝံ့စရာပဲ”

သူမကိုယ်လေးကိုဆွဲယူပြီး ရင်ထုမနာပြောနေသည်။

“နွေနှင့်ခူးခေါင်းနာသွားတယ် ဦးညီထွင်”

“လာ... လာ၊ ကိုယ်တွဲခေါ်မယ်နော်”

သူက သူမကိုယ်လေးကို ကားပေါ်တွဲတင်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်မကားမမောင်းနိုင်တော့ဘူး”

“သိနေတယ်လေ၊ သိနေတယ်၊ နွေနှင့်ကားမမောင်း

နိုင်ဘူးဆိုတာသိလို့ မောင်းတဲ့သူနေရာမှာ မထိုင်ခိုင်းတော့ တာပေါ့၊ နွေနှင့်ကားကို ကိုယ်မောင်းပြီးလိုက်ပို့ပေးပါမယ်။

ကိုယ့်ကားကိုတော့ ဒီမှာပဲထားပစ်ခဲ့မယ်၊ ပြီးမှ လာယူမယ်”

သူမမျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှ မျက်ရည်များပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေသည်။

“နွေနှင့်သိပ်နာနေသလား၊ ကိုယ်ဆေးခန်းလိုက်ပို့ ပေးမယ်”

“ကျွန်မဒီနေ့ စိတ်ညစ်နေတယ်၊ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထွက်လာပြီး တစ်ယောက်တည်း ပန်းကောက်နေမိတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်ရတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြနိုင် မလား နွေနှင့်”

“ကျွန်မသေချင်တယ်၊ သေချင်တယ် အဟင့် ဟင့်”

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ နွေနှင့်ရယ်၊ ပြဿ နာရှိရင် အဖြေရှိပါတယ်၊ ကဲ... နွေနှင့်ရဲ့အကြောင်း ပြောပြ ပါဦး”

“ရှင်ခုနက နွေနှင့်သေအောင် ကားနဲ့တိုက်ပစ်လိုက် ပါလား၊ ခုတော့ အသက်ရှင်ရဦးမယ် ဟင့် ဟင့်”

“ကဲ... တိတ်ပါ နွေနှင့်ရယ်၊ နွေနှင့်ငိုနေရင် ကိုယ် ကားမမောင်းတတ်ဘူး”

သူ့ကို အားနာသွားသလို သူမရှိက်သံတွေ တိုးတိတ် သွားသည်။

ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုရွိုက်နေသည့်သူမကို ကြင်နာ ယုယလိုစိတ်၊ ချော့မော့နှစ်သိမ့်လိုစိတ်တွေ သူ့ရင်ထဲမှာ တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။

သို့သော် ကြင်နာခွင့်မရသေးသည့်အဖြစ်ကို နားလည် စွာဖြင့် ကားကိုမောင်းလာခဲ့သည်။

သူမအား ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ဒဏ်ရာ ကိုဆေးထည့်ခဲ့၏။

ဆေးခန်းမှပြန်လာချိန်တွင် သူမကားကို ကမ်းနား လမ်း မြစ်ကမ်းနဖူးရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ကားကိုသူ့ရပ်လိုက်၏။

မှောင်ရိပ်ဖုံးစိုချိန်ရောက်နေပြီမို့ လူသူအရိပ်အယောင် ရှင်းနေသည်။

မြစ်ပြင်မှ တဝှန်းဝှန်းရိုက်ခတ်နေသည့် လှိုင်းများကို ကြည့်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

“နွေနှင်း စိတ်အတော်သက်သာသွားပြီလား”

သူမခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နွေနှင်းငိုထားတာ မျက်လုံးတွေ မို့အစ်နေတယ်၊ နှာခေါင်းတွေနီနေတယ်၊ ခြေထောက်နှစ်ဖက်လဲ ကောင်း ကောင်းမလှမ်းနိုင်ဘူးဆိုတော့ နွေနှင်းအိမ်ပြန်ရောက်ရင် လူကြီး တွေ ဘယ်လိုယူဆကြမလဲ”

“ယူဆချင်သလို ယူဆကြပါစေ၊ ဖေဖေက နွေနှင်း မနှစ်သက်တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အတင်းအကြပ် ပြောလို့ နွေနှင်းစိတ်ဆိုးပြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ကားတစ်စီးလုံးလာတာကို မရှောင်နိုင်လောက်အောင် စိတ်မကြီးသင့်ပါဘူး နွေနှင်းရယ်၊ နွေနှင်းမနှစ်သက်ရင် အဲဒီလူကို လက်မထပ်နဲ့ပေါ့”

“ဖေဖေက အဲဒီလူနဲ့ အတင်းအကြပ်သဘောတူနေ တာ”

“သူက ဘာလုပ်သလဲ သူ့ဌေးလား”

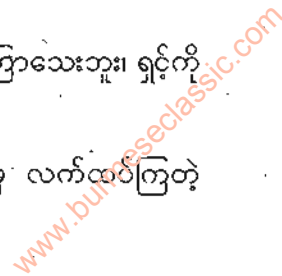
“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေသူ့ဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့ သားလို့ ပြောတာပဲ”

“သူက ကိုယ့်လောက်ချမ်းသာလို့လားဟင် နွေနှင်း၊

နွေနှင်းဖေဖေဆီ ကိုယ်သွားတွေ့ရင် ကောင်းမလားပဲ”
 သူ့စကားကြောင့် နွေနှင်းအံ့ဩသွားပြီး...
 “ဖေဖေကို သွားတွေ့မယ်ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
 “နွေနှင်းကိုလက်ထပ်ယူဖို့ ယောက္ခမကြီးဆီမှာ ခွင့်
 တောင်းမယ်လေ”
 သူ့စကားကြောင့် သူမအံ့ဩစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်...
 “မြတ်စွာဘုရား... ရှင်က အရေးထဲမှာ ကျွန်မကို
 နောက်နေနိုင်သေးတယ်တယ်နော်”ဟု ရန်တွေ့လိုက်သည်။
 “တကယ်ပြောနေတာပါ နွေနှင်း၊ ကိုယ်တို့သားအဖ
 နှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်မှာ အရှင်သခင်လို
 နေတယ်”
 သူ့မျက်ဝန်းတွေက လေးနက်တည်ငြိမ်နေသောကြောင့်
 သူ့နောက်နေတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။
 “ရှင်က ကျွန်မကိုဟင်းရွက်ကန်စွန်းထင်နေသလား၊
 ခုချက်ချင်း ပြန်ပို့ပါ”
 “ဟင်းရွက်ကန်စွန်းမထင်ပါဘူး၊ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းဆို
 ကြော်စားပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ ခုက ချစ်နေတာဗျ”

“ခွဲမြင် ခွဲကြိုက် မိန်းကလေးတွေကို တွေ့လိုက်တာနဲ့
 ဒီလိုပဲ ရည်းစားစကားပြောနေကျလား”
 “အထင်မလွဲပါနဲ့ နွေနှင်းရယ်၊ နွေနှင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့
 ပထမဦးဆုံး First love ပါ”
 သူက နွေနှင်း၏အေးတိအေးစက်ပုံစံလေးကို အားမလို
 အားမရဖြစ်သွားပြီး သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါလှုပ်ယမ်းလိုက်
 သည်။
 “ကိုယ့်ကို ယုံပါ နွေနှင်း၊ ယုံလိုက်စမ်းပါ နွေနှင်းနဲ့အတူ
 ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ချင်တယ်”
 “အို... နွေနှင်းကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ နွေနှင်းပြန်ချင်ပြီ၊
 သွားကြစို့”
 “ကိုယ့်မှာ အနိုင်ယူလိုစိတ် လုံးဝမရှိဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်
 ခဲ့စိတ်ပဲ ရှိတယ်၊ မင်းကို မဆုံးရှုံးရအောင် မင်းရဲ့ဖေဖေဆီမှာ
 ပြန်ဆုံးလာတောင်းခွင့်ပြုပါနော်”
 “ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့ကြတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ရှင်ကို
 ချစ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်ရမှာလဲ”
 “သုံးနှစ်သုံးမိုး ရည်းစားထားပြီးမှ လက်ထပ်ကြတဲ့

ခေတ်က ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီကွာ၊ မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်အသည်း
နှလုံးမှာ မပေါ်ပေါက်ဖူးတဲ့ ခံစားမှုတွေ သိပ်နှိပ်စက်နေတယ်၊
သိပ်ချစ်တယ် နွေနှင်းရယ်”

သူက သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး မျက်နှာ
ချင်းထိကပ်ထားလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကို သူမတွန်းပစ်လိုက်ပြီး.. . .

“အို.. . ရှင်မရမ်းကားပါနဲ့ ဦးညီထွဋ်”

“ကိုကိုက ချစ်လေးကို လက်ထပ်ယူမှာပါ၊ လူရမ်းကား
တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် ကျွန်မသိက္ခာကို ထောက်ထားစာနာရင် သိက္ခာ
ရှိရှိ ဆက်ဆံပါ၊ ခုမြင်ခုကြိုက် မိန်းမစားတွေထဲမှာ ကျွန်မ မပါ
ဘူးနော်”

“ကိုယ်လူပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက စဉ်းစားဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ကိုကိုတကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ဆုံခွင့်ရ
ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါတည်းပြောပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမယ်လို့
နွေနှင်းဟာ ကိုကိုတကယ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ မင်းထံ
ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ နွေနှင်းရယ်”

သူမ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ငိုငင်တွေ့စွာ နား
ထောင်နေမိသည်။

သူ့နှလုံးသားထဲမှ ပြင်းထန်စွာထွက်ပေါ်လာသည့်
စကားတွေကို သံသယဝင်ရမှာ ခက်နေမိပြီမဟုတ်ပါလား. . .

“နွေနှင်း”

“.....”

“နွေနှင်း.. . ချစ်လေးရယ်”

သူမမျက်နှာအနံ့ သူ့အနမ်းတွေကျရောက်လာသည်။

“အို.. . ရှင်သိပ်လွန်လာပြီ လွတ်”

နွေနှင်းစိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်
လိုက်၏။

သူက သူမကိုယ်လေးကိုတင်းကြပ်စွာဖက်ထားပြီး
မျက်နှာချင်းထိကပ်ထား၏။

သူမအသက်ရှူရန် မေ့လျော့သွားပြီး ရင်ထဲမှာလှိုက်ဖို
ဆို့ကြပ်လာမိ၏။

စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။

သူမငိုနေမှန်းသိသွားမှပင် သူက ဖြေလျော့ပေးလိုက်

သည်။ သို့သော် သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပါ။

“နွေနှင်းရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ထာဝရကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ကိုကိုဘဝမှာ သေပျော်ပါပြီ”

“ရက်စက်တဲ့ အကြည့်တွေဖြစ်နေရင်ကော... ကိုညီထွဋ်”

“ရက်စက်တဲ့အကြည့်မျိုးဆိုရင်တောင် ကိုကိုရင်ထဲမှာ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားပါမယ် နွေနှင်း”

“ရှင်က သိပ်စကားပြောကောင်းတာပဲ”

“ဒါကြောင့် နွေနှင်းက ချစ်နေတာမဟုတ်လား”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ချစ်တယ်ပြောလို့လဲ ဟွန်း”

“ကိုယ်ကတော့ နွေနှင်းကို အသက်နဲ့ထပ်တူချစ်တယ် မယုံရင် ကိုယ့်ရင်ကိုခွဲကြည့်ပါလား”

“ဘာတွေရှိမလဲ ကိုညီထွဋ်”

“နွေနှင်းဆိုတဲ့ချစ်သူလေးအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်တွေပေါ့”

“ရှင်သိပ်အပြောပိုတာပဲ ကိုညီ”

“ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြည့်ပါလား”

“မခေါ်နိုင်ဘူး”

“မခေါ်နိုင်ရင် ခေါ်အောင် ကိုယ်က ပညာပေးလိုက်မယ်နော်”

သူက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဒဏ်ပွေ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီးတိုက်ခတ်လာသော လေအေးများကြောင့် အသည်းထိအောင် အေးစိမ့်သွား၏။

“ရှင်ကိုမုန်းသွားပြီ နားလည်လား”

“မုန်းမုန်း ချစ်ချစ်... ကိုယ်လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုကိုခေါ်မှလွတ်မှာနော်”

“ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ နွေနှင်းကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေးပါ”

သူက သူမမျက်နှာလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲမော့ ဆိုက်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“စကားကောင်းကောင်းမပြောရင် ဒဏ်ခတ်ပစ်လိုက်မှာနော်၊ မကြောက်ဘူးလား”

၅၂ စုလှဖြူ

သူမမျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်မိ၏။
ရင်ဖိုလွန်းသည့်အဖြစ်ကြောင့် သူမရင်ခွန်သံ သူမပြန်
ကြားနေရသည်။

သူထပ်ပြီးနမ်းမှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။
အချစ်ကြမ်းသော သူ့ကိုမယုံရဲတော့ပါ။

သူက သူမမျက်နှာလေး သွေးစုပ်ဖြူလျော်နေတာကို
ကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်သွားသည်။

“ချစ်လေးကို ဒီနေရာခေါ်လာပြီး အချစ်အကြောင်း
တွေအတင်းအကြပ်ပြောနေမိတဲ့အတွက် ကိုယ်သိပ်လွန်နေပြီ
ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ရှင်သိပ်လွန်တယ်၊ နောက်ထပ် ကျွန်
ရှင်နဲ့မတွေ့ရဲတော့ဘူး”

“ထွက်ပြေးသွားမှာလား၊ ကိုယ်ကတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံး
သိအောင် ကြော်ငြာလိုက်မယ်၊ နွေနှင်းကိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေး
ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ချစ်သူလို့”

သူမဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ပေ။

သူ့ရင်ခွင်ကို မှေးမှိရင်း သူ့ရင်ခွန်သံကိုနားထောင်

နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

ထိုနေ့က သူမအိမ်ကိုပြန်ပို့ပေးခဲ့ပြီးမှပင် သူ့ကားကို
သူ့ရန် ခရေပင်တန်းလမ်းရှိရာသို့ သူတစ်ယောက်တည်းထွက်
လာခဲ့၏။

သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုများ
ပြည့်လျှံနေလေသည်။

အခန်း(၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောမှာပင် နွေနှင်းကိုတို့ အိမ်ရှိရာ သူရောက်လာခဲ့သည်။

“နွေနှင်းရေ... ဧည့်သည်”

နွေနှင်းမေမေက ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူ့ကိုခေတ္တထိုင် စေပြီး နွေနှင်းကိုခေါ်လိုက်သည်။

နွေနှင်းဘုရားရှိခိုးနေသောကြောင့် နွေနှင်းတို့အိမ်သို့ ခေတ္တအလည်ရောက်နေသည့် သီတာနွယ်ဧည့်ခန်းထဲသို့ အပြေးလေးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဪ... ကိုကိုညီထွင်ပါလား၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင်

ကိုကိုညီထွင်တို့အိမ်အတွက် ပဲခူးမနီပုစွန်ချဉ်နဲ့ ငါးဖယ်ချဉ်တွေ လူကြိုပါးလိုက်သေးတယ်လေ၊ ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ... အင်း၊ ရပါတယ် မနွယ်”

“ကိုကိုညီထွင်တို့များ ပဲခူးကိုခဏခဏလာလည်ဖော် တောင် မရဘူး၊ နှစ်ခေါက်လောက်ပဲထပ်ပြီး ရောက်လာတယ် နော်”

ပဲခူးရှိသူအင်္ဂါထံ ညီထွင်နှစ်ခေါက်ခန့်ရောက်ခဲ့ပြီး နှစ်ခေါက်လုံးပင် မမျှော်လင့်စွာ သီတာနွယ်နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

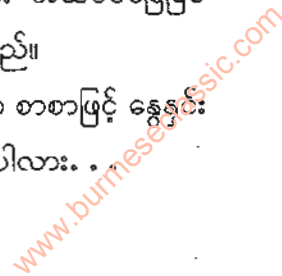
သီတာနွယ်က ညီထွင်အား ပဲခူးအနံ့ဘုရားများ လိုက် နှုတ်အဖော်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း ညီထွင်က မလိုက်ခဲ့ပေ။

သို့သော် သီတာနွယ်အတင်းအကြပ်ဖိတ်သဖြင့် သူမ အိမ်မှာ ထမင်းတစ်နပ်မျှစားခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအကြောင်းများကို နွေနှင်းအား မပြောပြခဲ့ပေ။ နွေနှင်းကြားလျှင် ညီမဝမ်းကွဲချင်း အဆင်မပြေဖြစ်

သည်စိုး၍ တမင်မပြောဘဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့ သီတာနွယ်က အသံစာစာ စာစာဖြင့် နွေနှင်း

ကြားလောက်အောင်ပြောနေသည်မဟုတ်ပါလား... ”

“ကိုကိုညီထွဋ် ပဲခူးလာလည်ရင် နွယ်တို့အိမ်ကို လာလည်ရဦးမယ်နော်၊ ဟိုတစ်ခါက ငါးမြင်းဟင်းနှပ်နဲ့ကျွေး လိုက်ရတာ သိပ်အားမရဘူး၊ ဒီတစ်ခါလာရင် ကြက်သား ဟင်းနဲ့ အဝကျွေးမယ်၊ ပဲခူးဒိန်ချဉ်ကောင်းကောင်းလဲ တိုက်မယ်၊ ဘုရားကြီးရှေ့က ဒိန်ချဉ်က နာမည်ကြီးပဲ”

သူမရွှန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေသလို လှပသော မျက်ဝန်းများမှာလည်း အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်။

“နွယ်နဲ့ ဒီလူရွယ်က အတော်ရင်းနှီးကြသလားကွယ်” နွေနှင်းမိခင်က သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“သိပ်ရင်းနှီးတာပဲ အန်တီ၊ ကိုညီထွဋ်က Boss တစ် ယောက်လေ၊ Tiger world construction ပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ပေါ့” ဟု သီတာနွယ်ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် နွေနှင်းထွက်လာသည်။

“morning နွေနှင်း၊ ဘယ်လိုလဲ... ခြေထောက်က ဒဏ်ရာ သက်သာရဲ့လား”

မနက်စောစော သူ့ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမအံ့ဩ နေမိသည်။

မနေ့ညက မြစ်ကမ်းနဖူးတစ်နေရာတွင် ချစ်လွန်း တုန်တင်ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို ပြန်သတိရမိပြီး သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းထူအမ်းသွား၏။

“သက်သာပါတယ် ဦးညီထွဋ်၊ ဒုက္ခရှာပြီး လာကြည့် တာလား”

“ဒီအကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ်လာခဲ့တာ မဟုတ် ပါဘူး၊ မနေ့က ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက်လဲပါတယ်”

“ရှင်”

သူ့စကားကြောင့် သူမအံ့ဩထိတ်လန့်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ဘက် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

သည်လူက ပြောတိုင်းလုပ်တတ်သည့် လူတစ်ယောက် ပါလား... .

မိခင်ဖြစ်သူကိုကြောက်ရွံ့သည့်စိတ်ကြောင့် ရင်တထိတ် ထိတ်ခုန်ပြီး ပူလောင်နေမိသည်။

“ဒီလိုပါ အန်တီ၊ နွေနှင်းကို ကျွန်တော်သဘောကျ ချစ်မြတ်လို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် အန်တီတို့ဆီမှာ ခွင့်လှာ တောင်းတာပါ”

သူ့စကားကြောင့် နွေနှင်းမိခင် ဒေါ်လေးမြိုင်အံ့ဩ သွားပြီး သူနှင့်နွေနှင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

သူ့အားတစ်ဖက်သတ်စွဲလမ်းနေသည့် သီတာနွယ် တစ်ယောက် ထိုင်ရာမှဖျတ်ခနဲထပြီး အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ပြေးသွားပါတော့သည်။

“ဟဲ့... မသီတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ” ဟု ကြီးတော်ဖြစ်သူက မေးလိုက်သည်။

သို့သော် သီတာနွယ်က မဖြေ။

“သမီး... ဒီသူငယ်က လက်ထပ်ခွင့် လာတောင်းတာ ဆိုတော့ သမီးနဲ့ဒီသူငယ် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြသလား”

မိခင်ဖြစ်သူအမေးကို သူမခေါင်းညိတ်အဖြေပေး လိုက်သည်။

“သမီးဖေဖေကတော့ သမီးနဲ့သဘောတူထားတဲ့သူ ရှိနေပြီ၊ ဒီကိစ္စကို သမီးဖေဖေကပဲ ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးချစ်သူကို သမီးဖေဖေနဲ့ လာတွေ့ခိုင်းပါ”

“အန်ကယ်လ်က အခုမရှိဘူးလား အန်တီ”

“မရှိဘူး၊ ခရီးသွားနေတယ်ကွယ့်၊ နောက်တစ်လ လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ အန်တီ၊ ဒါဆို အန်ကယ်လ် လာမှပဲ လာတွေ့ပါတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကဲ... နွေနှင်း ကိုကိုပြန်မယ်၊ ကိုကိုနဲ့တစ်ခါတည်း ကုမ္ပဏီ လိုက်ခဲ့မလား”

“ဟင့်အင်း... နွေနှင်းဘာသာသွားပါ့မယ်”

သူနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သူ့ကားလေး ခြံထဲမှ ထွက်သွားသည်နှင့် သီတာနွယ်က အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး အားပါး အရ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။

“အဟင့်... ဟင့် သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ... အန်တီရယ်၊ တကယ်ဆို သူ့ခုလို လာမပြောသင့်ပါဘူး၊ နွေနှင်း မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

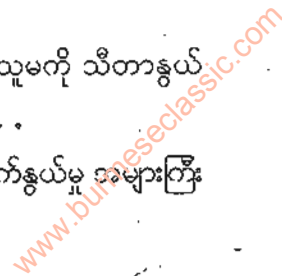
သီတာနွယ်အပြုအမူကြောင့် နွေနှင်းတို့သားအမိ အံ့ဩနေကြ၏။

“နွယ်... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ သူနဲ့နွယ် ပတ်သက် ဆက်နွယ်မှုရှိနေလို့လား”

အေးအေးဆေးဆေးမေးနေသည့် သူမကို သီတာနွယ်

က အပြုံးမျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့နွယ်ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု အများကြီး

ရိုခဲ့တယ်”

“ဟင်. . . တကယ်ပဲလား နွယ်ရယ်”

“သူပဲခူးကို နှစ်ခေါက်လာတယ်၊ နွယ်ဆီကိုရောက်
လာခဲ့တယ် သူနဲ့နွယ် ပဲခူးကဘုရားတွေလျှောက်ဖူးဖြစ်ခဲ့ကြ
တယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်”

သူမစကားကြောင့် နွေနှင်းအံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပြီး
သူမရင်ဘတ်ကို သူမလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားမိ၏။

နွေနှင်းမိခင်ဒေါ်လေးမြိုင်မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာ
ခက်ထန်သွားသည်။

“ဒါဆို ဒီကောင်က လှေနံနှစ်ဖက်နင်းတဲ့လူပေါ့၊
အတော်မျက်နှာပြောင်ပါလား၊ ငါ့ဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အန်တီမြိုင်၊ တကယ်တော့ ကိုညီညီထွင်
ဟာ လုံးဝသစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ နွယ်နဲ့ချစ်သူ
တွေဖြစ်နေပါလျက်နဲ့သစ္စာမစောင့်ဘဲ မနွေကိုလာတောင်းရမ်း
ဝံ့တယ်၊ သူနဲ့မနွေ ကုမ္ပဏီမှာနေစဉ်တွေ့နေကြတော့လဲ နီးစပ်
သွားကြတာနေမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ နွယ်တော့ ထင်
တယ်၊ သူ့ကို မနွေလုံးဝလက်မခံပါနဲ့၊ နွယ်လဲ သူ့ကို အဆက်

ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သီတာနွယ် သူမအနီးမှ ထွက်သွား
သည်။

နွေနှင်းနှလုံးသား ထဲနာကျင်ပြီး ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
မြိမ်သက်နေမိသည်။

သူက သည်လောက်တောင် သစ္စာမဲ့တဲ့ယောက်ျား တစ်
ယောက်လား. . .

မယုံနိုင်ဘူး. . . ဘယ်လိုယုံရမှာပါလိမ့်. . .

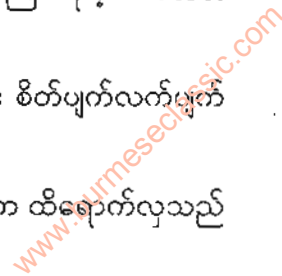
ဒါပေမယ့် မိနွယ်ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဟပြောပြနေတော့လဲ
မယုံလို့မဖြစ်သေးဘူး. . .

ကိုကို. . . ကိုကို. . . ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့များ လှည့်
စားခဲ့ရတာလဲ ကိုကိုရယ်. . .

“သမီး. . . ဒီကောင်နဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ကွယ်
ငါ့သမီးကို တောင်းရမ်းဖို့လာတဲ့ လူတဲ့၊ ကြားရတဲ့ဇာတ်လမ်း
တွေက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

မိခင်ဖြစ်သူက သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖြစ်နေမိပြီ။

သီတာနွယ်ထိုးနှက်သည့် စနက်က ထိရောက်လှသည်

၆၂ စုလှဖြူ

မဟုတ်ပါလား...

တကယ်တော့ သီတာနွယ်နှင့်ညီညီထွင် မိတ်ဆွေ အဆင့်ထက်ပိုပြီး ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုမရှိခဲ့ကြပေ။

သီတာနွယ်ဘက်မှ တစ်ဖက်သတ်စွဲလမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ညီညီထွင်လို Boss တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေချိန်တွင် သူက နွေနှင်းအားလက်ထပ်ခွင့် လာတောင်းတာ သူမနှင့်ပက်ပင်းတိုးလိုက်ရသောကြောင့် ဘယ်လိုမှသည်းခံမမျှသိပ်နိုင်တော့ဘဲ တမင်ချောက်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နွေနှင်းခံမှာတော့ သူမ၏ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် အသည်းအကွဲကြီးကွဲကာ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်နိုင်လောက် အောင် သူမနှလုံးသားတစ်ခုလုံး စူးရှနာကျင်နေလေသည်။

အခန်း(၆)

သူမ၏ဖခင်ဦးနှင်းမောင် ခရီးမှပြန်လာသည့်နေ့တွင် သူမ၏မိခင်က သူမနှင့်ညီညီထွင်တို့အကြောင်းကို ပြောပြ သေသည်။

“သမီးကို စေ့စပ်ပေးမယ့်သူရှိလျက်နဲ့ ချစ်သူတွေ ဘာတွေထားတယ်ဆိုတော့ အတော်စိတ်ဆိုးစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ ကဲ... မင်းသမီးကိုခေါ်စမ်း၊ ကောင်လေး အကြောင်း ခေးရအောင်”

သူမမိခင်က သူမအားလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ နှင့်ရင်ဆိုင်စေသည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဟင်... လူကြည့်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်က လေးလိုနဲ့ ခုတော့လဲ ချစ်သူတွေဘာတွေရှာပြီးထားတတ်နေပြီ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကကောင်လဲ”

“သမီးရဲ့ကုမ္ပဏီက မန်းနေဂျင်းပါ ဖေဖေ”

“သမီးရဲ့ကုမ္ပဏီဟုတ်လား၊ မန်နေဂျင်းဆိုတော့လဲ အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ထဲက မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီကလဲ”

သမီးဖြစ်သူ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ဝင်နေမှန်းပင် စပ်စပ်စုစုမမေးနိုင်လောက်အောင် အလုပ်များလွန်းသည့် ဦးနှင်းမောင်တစ်ယောက် သမီး၏ကုမ္ပဏီနာမည်ကို အခုမှပင်သေသေ ချာချာမေးမိလေသည်။

“Tiger world construction ပါ ဖေဖေ”

သူမအဖြေစကားကြောင့် ဦးနှင်းမောင်၏မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားပြီး...

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကောင်လေးနာမည်က ချီးညီညီထွဋ် ထင်တယ်”ဟု ဝမ်းသာအားရမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သူ့ကို ဖေဖေသိလို့လားဟင်”

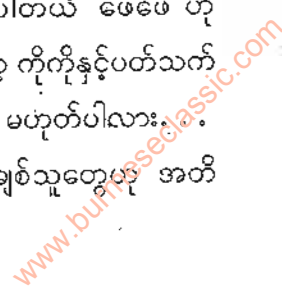
“ဟား ဟား ဟား ဟား၊ သိပ်သိတာပေါ့ကွာ၊ သူက ဖေဖေတော်ရမယ့်သားမက်ပဲ၊ လက်စသတ်တော့ ငါ့သမီးက ဖေဖေရွေးထားတဲ့ သားမက်လောင်းနဲ့မှ ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာ ကိုး၊ မျိုးညီညီထွဋ်ရဲ့အဖေ ဦးတင်ထွဋ်နဲ့ဖေဖေက ငယ်သူ ငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဖေဖေတို့ လားရှိုးသားချင်း အခုမှ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ပြီးဆိုကြတာ မကြာသေးဘူး၊ ကဲ... ကဲ... မောင်ညီ ထွဋ်တို့သားအဖကို ထမင်းစားဖိတ်ပြီး မျက်နှာစုံညီတွေ့လိုက် ကြရအောင် မကောင်းဘူးလား သမီး”

ဝမ်းသာအားရပြောနေသည့်ဖခင်ဖြစ်သူကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောလိုက်ရမှာ အားနာနေမိသောကြောင့်...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”ဟု

ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက် ပြီး မကျေမနပ်ထိခိုက်စွာခံစားနေရသည် မဟုတ်ပါလား...

သိတာနွယ်က ကိုကိုနှင့်သူမတို့ချစ်သူတွေဟု အတိ

အလင်းပြောသွားသည့်အတွက် သူမအနေဖြင့် ညီထွင်အပေါ် သံသယဝင်နေမိခြင်းပါ။

“အဲဒီအစီအစဉ်မကောင်းဘူး ကိုနှင်းမောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမြိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်ရွေးချယ်ထားတဲ့သားမက်က လှေနံနှစ်ဖက်နင်းနေလို့ပေါ့”

“လှေနံနှစ်ဖက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နုမက မွေးထားတဲ့သမီး သီတာနွယ်နဲ့လဲ ချစ်နေကြသတဲ့”

“ဟေ. . . တကယ်ပဲလားကွ၊ ဒီအကြောင်းကို ငါ့သမီးက မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ မိနွယ်ရဲ့တစ်ဖက်သတ်စကားကိုပဲ သမီးကကြားရတာ၊ ပြီးတော့ မိနွယ်က ကိုကို့ရှေ့မှာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကို ကိုကိုလာလည်ပြီးပြန်သွားမှ ပြောတာပါ”

“ဒါဆို မိနွယ်နဲ့ကိစ္စမဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ကဲပါလေ အားလုံးရှင်းသွားအောင် ပြတ်ပြတ်သားသားဆွေးနွေးကြပေါ့”

ောင်ညီထွင်ဘက်က မှန်ကန်တယ်ဆိုရင် သမီးတို့ကို အမြန်ဆုံး သက်ထပ်ပေးမယ်”

ဦးနှင်းမောင် ပြတ်သားတိကျစွာပြောလိုက်သောကြောင့် သားမိနှစ်ယောက်ဘာမှပြန်မပြောဝံ့ကြတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

အခန်း(၇)

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဦးတင်ထွဋ်နှင့်မျိုးညီညီထွဋ်တို့သားအဖနှစ်ဦးအား ညနေစာစားရန် ဖိတ်ခွဲကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး Landcruiser Cygnus အကောင်းစားကားကြီးဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

ညနေစာစားပြီးသောအခါ ခြံထဲသို့နှစ်ယောက်အတူဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ခြံအနောက်ဘက်ရှိ ဘန်ဂလိုသဖွယ်ပြုလုပ်ထားသော

ဆစ်ထပ်တိုက်လေးရှေ့အုတ်လှေကားထစ်လေးတွေ ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်အတူယှဉ်တွဲထိုင်လိုက်ကြသည်နှင့် သူမက သူ့ဘက်သို့ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။

“ဟေ့... ချစ်လေး၊ မျက်နှာကြီးကလဲ တင်းနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျောခိုင်းထားတယ်၊ ထမင်းစားပွဲမှာလဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာပဲ၊ အာဖြစ်နေတာလဲကွ”

နွေနှင့် လုံးဝလှည့်မကြည့်သောကြောင့်...

“ဟေ့... နားကန်းနေပြီလား၊ ကိုကိုဘက်လှည့်ပါဦး” ဟု သူ့အော်ပစ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ နွေနှင့်မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သူ့ညီကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မနားကန်းနေရင် ထောင်းမှာ၊ နားမကန်းတော့ ရှင့်အကြောင်းတွေ မကြားချင်ဘဲ ကြားခဲ့ရတယ်”

“မျက်နှာကြီးကလဲ မာလိုက်တာကွာ၊ ကျောက်ဖျားကြီးကျနေတာပဲ”

“ဘာ...”

“ချစ်လေးမျက်လုံးတွေက စိမ်းလှချည်လား၊ ဘာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်နဲ့သီတာနွယ်ရဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုက ဘာလဲ”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ချစ်လေး၊ မင်းရဲ့မေးခွန်းက meaningless ပဲ၊ လုံးဝအဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူးကွာ”

“ရှင်ကျွန်မအပေါ် ဖုံးကွယ်ထားဖို့မသင့်ဘူး”

“ကိုယ်က ဘာဖုံးကွယ်ထားလို့လဲ”

“သူနဲ့ရှင် ချစ်သူတွေဆို”

“မြတ်စွာဘုရား၊ ကြီးကြီးစီရံ . . . ဘာစကားတွေများလဲ သူနဲ့ကိုယ်မိတ်ဆွေ အဆင့်ထက်မပိုဘူး”

“ရှင်ပဲ ပဲခူးသွားပြီး သီတာနွယ်နဲ့အတူလျှောက်လည် ကြတယ်ဆို၊ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆို၊ ခုမှ ဘာလိမ်ညာနေ တာလဲ”

“အဲဒီစကားတွေကို ဘယ်သူပြောခဲ့တာလဲ ချစ်လေး ရာ၊ ကိုယ်ပဲခူးက ကြီးတော်ဆီအလည်သွားတုန်း မမျှော်လင့်ဘဲ သူနဲ့ဆုံခဲ့ကြတာပါ။ သူက အဲဒီနေ့က အတင်းအကြပ်အလည် လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တာနဲ့ ကိုယ်ငြင်းမရတဲ့အဆုံး အလည်လိုက်သွား

ခဲ့တာပါ။ သူ့အမေလဲ ရှိနေတယ်၊ ချစ်လေး မယုံရင် မျက်နှာ ခိုညှိရှင်းဝံ့တယ်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပြဿနာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမှာ လဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မလက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး သိလား”

သူက စိတ်မရှည်တော့သည့် အမူအရာဖြင့် သူမ တိုက်လေးကို တင်းကြပ်စွာဖက်ထားလိုက်သည်။

“ရှင် သီတာနွယ်ကိုလဲ အခုလိုပဲဖက်သလား”

“အို . . . ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖက်ဖူးပါဘူး၊ မင်းတစ် ယောက်တည်းကိုပဲချစ်လို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဖက် တာ”

သူက နွေနှင်းကိုယ်လေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာ ဇိုးသလို တိုး၍ဖက်ပွေ့လိုက်ရင်း သူမမျက်နှာအနံ့ ယုယမှုတွေ ပေးလိုက် သ်။

“တော်ပြီ၊ ကျွန်မအသက်ရှူကြပ်လှပြီ၊ ရှင်မညာမတာ ဒီလောက်တောင် အချစ်သည်းပြမနေနဲ့”

သူမက သူ့မျက်နှာကိုတွန်းပစ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူမမျက်နှာလေး ရှက်သွေးရောင်ဖြန်းပြီး ခိုပြန်နေ

သလို နှုတ်ခမ်းလေးတွေဖူးငုံစိုရဲနေသည်မဟုတ်ပါလား. . .

“အပိုတွေပြောပြီး ရန်လိုမနေနဲ့ကွာ၊ ကိုကိုက သိပ် ချစ်နေပြီ သိလား”

“သစ္စာမဲ့တဲ့ရှင်ကို မုန်းတယ် နားလည်လား”

“ကိုယ်သစ္စာရှိကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်စောင့်နတ်က သိသလို မင်းကိုယ်စောင့်နတ်ကလဲ သိလာမှာပါ။ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း. . . ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

“ဘာကြည့်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်စောင့်နတ်နဲ့ မင်းကိုယ်စောင့်နတ် အဆင်ပြေပြေ ချစ်နေကြပြီ”

“ရှင် ဟာသလုပ်မနေနဲ့ သွား”

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲကွာ၊ နှင်နေလိုက်တာ”

“ရှင်အပြစ် ရှင်မသိဘူးလား”

“ကိုယ်ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ မင်းကိုချစ်တဲ့အပြစ်ပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒီကိစ္စ ဖြေရှင်းပေးရမယ်နော်၊ ဒါပဲ၊ သီတာနွယ်ကိုခေါ်ပြီး မျက်နှာစုံညီ ဖြေရှင်းရမယ်”

“ချစ်လေးအလိုကျ ဖြေရှင်းပေးပါမယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တိုကိုကိုတစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောလိုက်ရမှာ အားတော့နာမိသလိုပဲ ဟဲ ဟဲ”

“ကဲ. . . အားနာဦး၊ အားနာဦး”

သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်း ထုနေသောကြောင့် သူက သူမလက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ. . . ရန်တွေ့နေမယ့်အစား ကိုယ်တို့ကစားနည်းဆစ်မျိုး ကစားကြရအောင်”

“ဘာကစားနည်းလဲ”

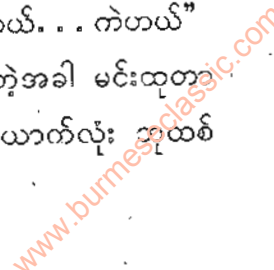
“ကိုရီးယားရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ကုန်းပိုးတန်းလေ”

“ရှင်ဇူးသလိုပေါသလို ပြောမနေနဲ့၊ ပြန်တော့”

“မပြန်ချင်သေးဘူး”

“မပြန်ရင် ဆက်ပြီးထုမှာပဲ၊ ကဲဟယ်. . . ကဲဟယ်”

“ကိုကိုနဲ့ချစ်လေး လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ မင်းထုတာမင်းတာတွေကြောင့် ကလေးဆယ်ယောက်လုံး ဘူထစ်

တွေထွက်ပြီး ဂြိုဟ်သားလေးတွေဖြစ်ကုန်ကြမှာ သေချာတယ်ဟဲ...ဟဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူမရယ်ချင်စိတ်ကို မမျှသိပ်နိုင်တော့ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“ချစ်လေးကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုယ်မချစ်ပါဘူး စိတ်ချပါ။ တစ်မိုးအောက်တစ်ယောက်ပါပဲ နားလည်လား”

“သွားတော့ဆို”

သူက သူ့မျက်နှာကို သူမမျက်နှာအနီးသို့တိုးကာလှည့်ပြီး တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည့်အသံဖြင့်...

“ဖူးစာရှင်အမှန်ဆိုရင် နွေနှင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ နဖူးလေးကို နမ်းခွင့်ပြုပါလား၊ ပြီးတော့ မျက်ခွံမို့မို့လေး တစ်စုံရယ်၊ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ရယ်၊ နှုတ်ခမ်း၊ မေးခေးနားနှစ်ဖက်”

သူ့အပြောကြောင့် သူမစိတ်ဆိုးပြေသွားပြီး ကြိတ်နှုတ်ရယ်နေမိသည်။

သူမမျက်နှာပေါ် အယုအယများပေးနေစဉ် သူ့မျက်ဝန်းလေးနှစ်ဖက်ကို မှိတ်ထားခဲ့မိသည်။

သူတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသလို သူမလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိသည်။

တစ်ဦး၏ရင်ခုန်သံကို တစ်ဦးကကြားမိလောက် အောင်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြခြင်းရယ်ပါ။

ထိုစဉ် ဒေါ်လေးမြိုင်၏ခေါ်သံနှင့်အတူ ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်နေသည့်အသံများကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးလူချင်းခွဲလိုက်ကြရ၏။

“ကဲ... ကိုယ်ပြန်တော့မယ်နော် ချစ်လေး၊ ကိုယ်တို့အခြွန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ်”

သူနှုတ်ဆက်ပြီး ကားရှိရာနှစ်ယောက်အတူလာခဲ့ကြသည်။

နှစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူထားပြီးဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နေကြတာကိုကြည့်ပြီး မိဘများကျေနပ်မဆုံးအပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြလေသည်။

အခန်း(၈)

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် သူကားဖြင့် နာမည်ကြီးစိန်တိုက်တစ်ခုသို့ သူမကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

စိန်တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ သူကသူမလက်တစ်ဖက်ကို သူလက်ဖြင့်အသာဆုပ်ကိုင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ကားပေါ်ကဆင်း နွေနှင်း၊ ဆိုင်ထဲရောက်ရင် အားမနာရဘူးနော်၊ နွေနှင်းလိုချင်တဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာကို သေသေချာချာရွေးချယ်ရမယ်”

“အို... ကိုကိုကလဲ၊ လက်ထပ်ပွဲပြီးမှ ဝယ်လဲရသား”

“လက်ထပ်ရသေးခင် နွေနှင်းဘာမှမယူချင်ပါဘူး”

“စေ့စပ်ပွဲမှာဝတ်ဖို့နဲ့ လက်ထပ်ပွဲမှာဝတ်ဖို့ နွေနှင်းအတွက် လိုအပ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုကိုစေတနာကို မငြင်းရဘူးနော်”

“သိပ်အားနာတာပဲ ကိုကိုရယ်၊ စိန်ဆိုတော့ သိပ်အဖိုးတန်တာ၊ ဒီဇိုင်းနှစ်မျိုးနှစ်စုံလောက်ပဲယူမယ်၊ အားနာပါးနာပေါ့ကင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“ယူပါဗျာ... ယူပါ”

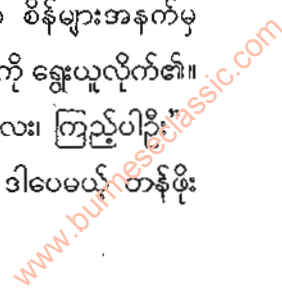
သူက သူမလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

စိန်တိုက်ထဲတွင် မှန်ပုံးများထဲ၌ ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အဆောင်အသွေးအမျိုးမျိုး၊ ဈေးနှုန်းအမျိုးမျိုးနှင့် စီတန်းပြသထားသော စိန်လက်ဝတ်ရတနာများကိုတွေ့ရလေသည်။

သူက မှန်ပုံးထဲတွင်ပြသထားသော စိန်များအနက်မှ သွေးအကောင်းဆုံး စိန်နားဆွဲလှလှတစ်ရံကို ရွေးယူလိုက်၏။

“ဒီနားဆွဲလေး သိပ်လှတယ် ချစ်လေး၊ ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ သိပ်လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘန်ဖိုး”

သိပ်ကြီးမယ်ထင်တယ်”

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ချစ်လေးကြိုက်ရင် ကိုကိုဝယ် ပေးမယ်၊ နောက်ထပ်ကြည့်ဦးလေ”

“ဟိုဘက်ထောင့်နားက စိန်လည်ဆွဲလေးကြိုက်တယ်၊ ပလက်တီနမ်(မိ)နဲ့ ခပ်ထားတဲ့ဥစ္စာလေး”

သူမညွှန်ပြသည့် စိန်လည်ဆွဲလေးကို ဆိုင်ရှင်က ထုတ် ပြသည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ချစ်ရွေးတာမဆိုးဘူး၊ ဟိုးက စိန်လက်စွပ်လေးကို ကြည့်စမ်း၊ အသည်းပုံနှစ်ခုထပ်ထားတာ အဲဒီလက်စွပ်မျိုးနောက်တစ်ကွင်းရှိနိုင်ဦးမလား”

သူက ဆိုင်ရှင်ကိုမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်ရှင်”

“အဲဒါဆို ခဏလောက်ပြပါ၊ ဒီတစ်ကွင်းရယ်၊ နောက် ဆင်တူတစ်ကွင်းရယ်”

“နှစ်ကွင်းတောင်ယူမလို့လား ကိုကို”

“လက်ထပ်လက်စွပ်အတွက် နှစ်ကွင်းယူမယ်လေ”

သူက စိန်လက်စွပ်လေးကိုနှစ်ကွင်းဆင်တူဝယ်သည်။

သူ့အတွက် တစ်ကွင်းကို size အနည်းငယ်ပိုကြီးတာယူသည်။

ပြီးတော့ သူမအတွက် စိန်နားကပ်နောက်ထပ်တစ်ရံ၊ ခဲနီဘယ်က၊ လော့ကက်၊ hand chain၊ လက်စွပ်နှင့် footchain တို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး ဝယ်ပေးသည်။

စိန်ချည်းသက်သက်ကို ပလက်တီနမ်(မိ)ဖြင့်သာ ခပ်ထားသည့် လက်ဝတ်ရတနာများမို့ အလွန်လှပလေသည်။

“ကြိုက်ရဲ့လား ချစ်လေး”

“ကြိုက်ပါတယ် ကိုကို၊ ကိုကိုပိုက်ဆံတွေ တော်တော် နှုတ်သွားပြီနော်”

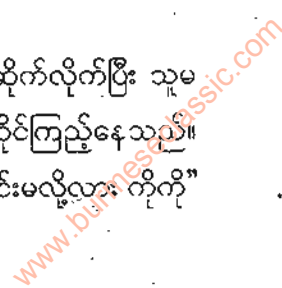
“Don't mention it.” ဟု ကိုကိုက ပြန်ပြောသည်။

စိန်တွေဝယ်ပြီးတော့ သူမနှင့်သူ Cafe လေးတစ်ခုတွင် ဘက်ဖီသွားသောက်ကြသည်။

ပြီးတော့ သူမတို့ချစ်သူဘဝစခဲ့ကြသည့် ကမ်းနား ခမ်းဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

သူက ကားကိုတစ်နေရာတွင် ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး သူမ နှင့် စိန်ထည်များဝတ်ဆင်ပေးပြီး တစ်မိမိဖို့ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“စိန်တွေဝတ်ခိုင်းပြီး model လုပ်ခိုင်းမလို့လား ကိုကို”

“ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ လုပ်ခိုင်းမှာလေ”
“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဒါပေါ့”

ပြောပြီး သူက သူမကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူမမျက်နှာပေါ်သူ့မျက်နှာဖြင့် ထိကပ်ပြီး နမ်းနေသည်မို့ သူ့ကိုသူမတွန်းပစ်လိုက်၏။

“တော်ပြီကွာ... စိန်တွေဝယ်ပေးပြီး ဒီလိုမလုပ်ကြေး”

“ဟာ... အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ဒီလိုသဘောမျိုးမရှိပါဘူး အချစ်ရာ၊ ချစ်လို့ပါ”

“မေးရဦးမယ်”

“မေး... မေး”

“ဟိုတစ်ယောက်ကိုကော... ဒီလိုပဲလား”

“ဘယ်တစ်ယောက်ကိုလဲ... ”

“သိတာနွယ်ကိုလေ... ”

“ဟောဗျာ... မဟုတ်ရပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောမလဲ ချစ်လေးရယ်”

“သူ့သိက္ခာကိုဲ့ညှာလို့ ထိပ်တိုက်မမေးခိုင်းခဲ့တာ၊ ဒါထက်

ဘုတ်လှပြီလို့ ထင်မနေပါနဲ့”

“ချစ်မယုံရင် အခုပဲ သွားမေးကြမယ်... လာ”

“မရိုက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပြောမှ ယုံမှာလဲ”

“ထားပါတော့”

“ကိုကိုအပေါ် အဲဒီလို သံသယမရှိစေချင်ဘူး၊ ကိုကိုအပေါ် အပြည့်အဝယုံကြည်စေချင်တယ်”

သူ့မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်းဖြစ်သွားသည်မို့ သူမ ချယ်လိုက်မိ၏။

“ကဲပါ... နောက်မမေးတော့ပါဘူး၊ ပြန်ကြရအောင်

နော် ကိုကို”

“မပြန်ချင်သေးဘူး”

“ပျင်းစရာကြီးကွာ”

“ပျင်းရင် ကိုကိုရင်ခွင်ကိုမှီထားပေါ့”

“အိုး... ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်လေးပျော်ရွှင်

ထန်းဆန်းစေမယ့် အချစ်တွေရှိနေတယ်လေ”

“မယုံပါဘူး”

၈၂ စုလုဇ္ဈါ

“တကယ်ပါကွာ၊ ချစ်လေးနဲ့ မခွဲချင်တော့ဘူး၊ ခုပဲ လက်ထပ်ချင်ပြီ”

သူက သူမကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲနစ်မြုပ်သွားမတတ် ဖက်ပွေ ထားရင်းပြောလိုက်သည်။

သူမက သူ့ရင်ခွင်ကိုပြန်မှီထားလိုက်ပြီး ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် မိုးစက်မိုးပေါက်လေးတွေ တဖျောက်ဖျောက် ကျလာပြီး မိုးတွေသည်းသည်းမည်းမည်းရွာချလိုက်တော့၏။

“မိုးတွေရွာလာပြီ ကိုကို”

“ချမ်းသလား ချစ်လေး၊ ကိုကိုဖက်ထားပေးမယ်လေ”

သူက သူမမျက်နှာပေါ်နူးညံ့နွေးထွေးသည့် ကြင်နာမှုတွေပေးရင်းပြောသည်။

“မိုးရွာတိုင်း ကိုကိုတို့ချစ်ခဲ့တဲ့ သည်နေ့ကလေး အကြောင်းကို အမြဲသတိတရရှိနေရမယ်နော်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အခန်း(၉)

သူမထံကိုကိုရောက်မလာတာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီ ဖုန်း ဆက်တာက ငါးရက်ခန့်ရှိပေပြီ။

ကုမ္ပဏီတွင်လည်း ကိုကိုနှင့်သူမ မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပါ။ ကိုကိုဘာကြောင့် သူမဆီရောက်မလာသလဲ သူမ

တွေးနေမိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား...

ထိုစဉ် သူမ၏မိဘိုင်းလ်ဖုန်းလေးမြည်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လို”

“နွေနှင်းမဟုတ်လား”

ကိုကိုအသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမဝမ်းသာပျော် နှင်သွားမိသည်။

“ဟင်... ကိုကို”

“ကိုယ်တို့ ခရေပင်တန်းလမ်းမှာ တွေ့ကြရအောင်”

“ကိစ္စရှိလို့လား ကိုကို၊ အခုနေ့နှင့်၊ ကုမ္ပဏီအလုပ် တွေရှုပ်နေလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ညနေအလုပ်ဆင်းချိန်မှာ တွေ့ကြမယ်”

ကိုကိုအသံက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်ဟု သူမထင်မိ ၏။ ကိုကိုဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်... .

“ကိုကို ဒီနေ့ကုမ္ပဏီကို မလာဘူးလားဟင်”

“ကိုယ် ဒီနေ့မအားဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ နွေနှင့်လားလဲ”

“ဒါဖြင့် အိုကေ”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမကဖုန်းပိတ်သွား၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူမက သူမနှင့်ဖုန်းပြောတိုင်း စကား မပြတ်နိုင်လွန်းသဖြင့် သူမက အတင်းစကားဖြတ်ခဲ့ရတာ ချည်းပင်။

ခုတော့ သူမက သူမထက်အလျင် ဖုန်းပိတ်သွားပါ လား... .

ထိုနေ့က အလုပ်လုပ်တာ စိတ်မပါတော့ဘဲ သူမရင်

ထဲတစ်မျိုးကြီးခံစားနေရ၏။

အလုပ်ဆင်းချိန်ရောက်တော့ သူနှင့်ချိန်းထားသည့် ခရေပင်တန်းလမ်းရှိရာသို့ သူမ၏ကိုယ်ပိုင်ကားလေးဖြင့် လာခဲ့ သည်။

ကိုကို၏ Isuzu ကားအနီရောင်လေး ခရေပင်ကြီး အောက်တွင်ရောက်နှင့်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သူမကားလေးကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကိုကိုကားနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကုမ္ပဏီမှာပြောရင်လဲ ရရဲ့သားနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ ဘာ တွေများ ဒီလောက်တောင်အရေးကြီးနေလို့ ဒီနေ့ရာကို ချိန်းရ တာလဲ ကိုကို”

ကိုကိုက ဘာမှပြန်မဖြေ။ သူမမျက်နှာကို သုန်မှုန် တင်းမာစွာစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုကိုနေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ နွေနှင့်တို့နှစ် သောက် coffee shop လေးတစ်ခုသွားပြီး အကောင်းစား ကော်ဖီ Cappuccino ခါးခါးလေးတစ်ခွက်စီ သွားသောက်ကြရအောင် လား ကိုကို”

“မင်းနဲ့ကော်ဖီလိုက်သောက်ဖို့ ကိုယ့်မှာအချိန်တွေ

မပိုလျှံတော့ဘူး”

ကိုကိုစကားကြောင့် သူမအလွန်အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

သူက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာပြီး သူမရှေ့တည့်တည့် တွင်ရပ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းနှင့်လုံးဝမတူဘဲ အေးစက်တင်း မှာလွန်းနေသောကြောင့် သူမဘာပြောရမှန်းမသိသလို ဖြစ်နေမိ၏။

“မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ဒီနေရာကိုခေါ်လိုက်ရတာပဲ နွေနှင်းကို”

ကိုကိုဘာပြောမလဲဆိုတာ ကြိုတင်မှန်းဆ၍မရနိုင် လောက်အောင် သူမရင်ထဲလှုပ်ရှားလွန်းနေ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ ကိုကို”

“ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ငါလမ်းခွဲကြတော့မယ်” . . . တဲ့။

သူမ လုံးဝမျှော်လင့်ထင်မှတ်မထားခဲ့သည့် စကားရယ် ပါ။ ပြီးတော့ သူမရင်ကို ကျိုးပဲ့စေခဲ့သည့်စကား။

သူက ထပ်ပြောသေးသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမပေးနိုင်ဘူး ကိုယ်တို့ချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုလမ်းခွဲကြမယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

ပြီးတော့ သူကသူ့ကားထဲမှ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်ကြီးတစ် ထီးကိုဆွဲယူ၍ သူမကိုလှမ်းပေးလိုက်ပြီး . . .

“ဒီမှာ မင်းပေးခဲ့တဲ့အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်း တွေ၊ ငါမလိုချင်တော့ဘူး၊ ငါ့မှာ သိမ်းထားဖို့လည်း နေရာမရှိ တဲ့။ မင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှအမှတ်တရဖြစ်စေမယ့် ပစ္စည်းအားလုံး ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး နွေနှင်းကို”

သူက ပေးချင်ရာပေး ပြောချင်ရာပြောပြီး သူမအသည်း ထဲ အစိမ်းလိုက်ခွဲကာ ထားရစ်ခဲ့တော့၏။

သူမကို သိပ်ချစ်ခဲ့သည့် ကိုကို၊ သူမအပေါ် သည် သောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက်ပြုမူလိမ့်မည်ဟု သူမတွေးထင် မထားခဲ့မိပါ။

အသည်းခွဲခံခဲ့ရသည့် သူမအဖြစ်တွေကို သူမဘယ် လို့မှမေ့ဖျောက်ပစ်၍ မရနိုင်ခဲ့။

သူမရင်ထဲတွင် ထိုဒဏ်ရာဟောင်းများက အသစ်စက် စက်လိုပင် နာကျင်နေဆဲရယ်ပါ။

အပိုင်း (၃၈)

အခန်း(၁)

မြို့ခိုများဝေလွင်နေသော မိုးကောင်းကင်၏အောက်
တောင်ပြာတန်းများကို အံ့မှိုင်းစွာမြင်နေရသည်။

ဤရှမ်းတောင်တန်းများ ပတ်ချာဝိုင်းနေသည့် ဤ
မြို့ကလေး၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နှမ်းပန်းခင်းတွေ တစ်မျှော်
ဆင်ခေါ်ဖူးပွင့်နေကြ၏။

ထိုနေ့တွင် နှင်းများတဖျောက်ဖျောက်ကြွေကျနေ၏။

ရှမ်းပြည်နယ် ထိုမြို့ကလေးတွင်နေထိုင်သည့် အစ်မ

အိမ်ကွဲမိသားစုထံ သူမ အလည်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နက်ပြာရောင် Toyota Corona ကားသည် မိတ္ထီလာ မှတစ်ဆင့် ခရီးနှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားပေါ်တွင် နွေနှင်းနှင့် သူငယ်ချင်းအိမ်စည်တို့ နှစ်ဦးပါလာခဲ့ကြပြီး နွေနှင်းက ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားလမ်းဘေးတစ်လျှောက် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် နှမ်းပန်းခင်းကြီးများနှင့်စိုက်ခင်းများ တစ်ရပ်ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟယ်... ဟိုပန်းတွေ သိပ်လှတာပဲ၊ ခူးပြီးပန်ရလေ ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော် နွေနှင်း”

အိမ်စည်က ပန်းများကိုငေးကြည့်ရင်းပြောလိုက်သဖြင့် သူမအတွေးသံသရာထဲမှလန်နိုးလာရပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ပန်းပင်လယ်ကြီး သိပ်လှတာပဲ” ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။

“DVD ရိုက်ဦးမလား နွေနှင်း”

“အိုကေ၊ ကားခဏရပ်မယ်နော်”

DVD ရိုက်ရန် Digital Camera တစ်လုံး ယူလာ သောကြောင့် ကားရပ်ပြီး ပန်းခင်းများကြားတွင် တစ်ယောက်

တစ်လှည့်ရိုက်ကြသည်။

ကားလမ်းဘေးရှိပန်းခင်းများနှင့် စိုက်ခင်းများကြားမှာ နိုက်တင်အမျိုးမျိုးလုပ်၍ DVD ရိုက်ရင်းပျော်ရွှင်နေကြသည်။

တစ်မျှော်တစ်ခေါ်မြင်ရသော ကုန်းမြင့်များနှင့် ပြေ လျှော့လျှော့မြေလွင်ပြင်များသည် မြေအနီရောင်ဖြစ်၍ ရွှေဝါ ဆောင်နှမ်းပန်းခင်းများနှင့်လိုက်ဖက်သလို အစိမ်းရောင် တွင်းစိမ်းပင်များနှင့်လည်း ပန်တင့်လှ၏။

သူမသည် ပိတောက်ဝါရောင် ဂါဝန်ရှည်ကိုဝတ်ဆင် ထားပြီး အနက်ရောင်လေဒီရှူးကိုစီးထားသည်။

ကျောလယ်ခန့်ရှိ ဆံပင်နက်နက်များကိုဖြန့်ချထားပြီး ခြေစိမ်းရင့်ရောင် Gucci မျက်မှန်လေးကိုတပ်ထားသောကြောင့် ဆင်တူစွာ လှပချောမောနေသည်။

အသားရွှေဝါရောင်၊ အရပ်အမောင်းလှပပြီးကိုယ် ကျောအမျိုးအဆက်ပြေပြစ်သူရယ်ပါ။

မျက်နှာလေးက သွယ်လျပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ ဆံပင်လုံးလုံး၊ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ ဖူးငုံလှပသောနှုတ်ခမ်း၊ နှုတ်ခမ်းတုတ်တုတ်နှင့် ညီညာဖြူဖွေးသောသွားများရှိခြင်းကြောင့်

ချောမောလှပသူတစ်ဦးရယ်ပါ။

“ဟဲ့... မြန်မြန်ရိုက်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ acting ထုတ်ရတာ ထပ်ကုန်ပြီ”

“နင်က သိပ်လှလို့ ငါငေးနေမိတာပါ နွေနှင်းရဲ့”

“မြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင့်ကိုငါ မုန့်ဝယ်ကွေးမှာပါ”

သူမကပြောတော့ အိမ်စည်ကရယ်လိုက်ပြီးသူမပုံကို Digital Camera လေးဖြင့် ရိုက်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ... ပြီးပြီ၊ ကျွန်မကိုပြန်ရိုက်ပေးပါဦး”

“ရိုက်ပေးမှာပေါ့ အိမ်စည်ရယ်၊ ကဲ... လာ”

သူမက အိမ်စည်လက်ထဲမှ Camera ချွမ်းယူလိုက်ပြီး အိမ်စည်ပုံလေးတွေကို ရိုက်ယူနေသည်။

အိမ်စည်က ကင်မရာရှေ့တွင် အိုက်တင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရှိုးထုတ်နေတော့၏။

“ကဲ... တော်ပြီ၊ သွားကြစို့”

ပြောပြီး အိမ်စည်ကားရှိရာသို့ သွက်လက်သော အရာလေးနှင့် ပြေးထွက်သွားလေသည်။

နွေနှင်းက သူ့နောက်မှပြေးလိုက်လာပြီး ကားတံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကားလမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် အရှေ့မြင်အနောက်မြင်တောင်တန်း၊ ထရပ်မည်းတောင်တန်း၊ လွယ်ရတောင်တန်းကြီးများကို တွေ့မြင်နေရ၏။

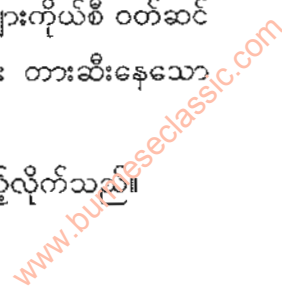
ရှမ်းတောင်တန်းကြီးများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ဤနေရာလေးသည် မြူနှင်းများအုံ့ဆိုင်းနေပြီး ပန်းချီကားဆင်ချပ်နှင့်သဏ္ဍာန်တူလှ၏။

နှင်းငွေ့ရောသော လေအေးတို့သည် ကားပြတင်းမှ ဆင့် ခပ်ပြင်းပြင်းဝင်ရောက်လာသည်။

“ဟော... ဟော ရှေ့မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကားကိုတားနေတယ် နွေနှင်း”

ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ဂျာကင်အင်္ကျီများကိုယ်စီ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်လူရွယ်နှစ်ဦးကားရှေ့မှရပ်ပြီး တားဆီးနေသောကြောင့် သူမကားရပ်ပေးလိုက်သည်။

ကားပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကားနဲ့လိုက်ခွင့်ပြုပါလား ခင်ဗျာ”
ထိုလူရွယ်က အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အစိမ်း
နုရောင်စပွဲရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပေါ်မှဂျာကင်အင်္ကျီမီးခိုး
ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူပုံစံက အသားလတ်လတ် အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ
ကြံ့ခိုင်၍ ယောက်ျားပီသသူဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာက လေးထောင့်အနည်းငယ်ဆန်ပြီး မျက်နှာ
ထူထူတန်းတန်း၊ နှာတံချွန်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ပီရိလှပသည်။

သူ့မျက်ဝန်းများက နက်မှောင်စူးရှပြီး တောက်ပြောင်
နေ၏။ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ညှပ်ထားသောကြောင့် သူ့
မျက်နှာ သူ့အရပ်အမောင်းနှင့်ကြည့်၍ကောင်းနေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကားနဲ့လိုက်ခွင့်ပေးပါလား၊ နေ့
နားက မြို့လေးမှာ လူနာသွားကြည့်မလို့”

ထိုလူနှင့်အတူပါလာသည့် အသားညိုညို၊ အရပ်
မနိမ့်မမြင့်၊ ခပ်ဝဝလူက ထပ်ပြီးတောင်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့မဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ခြေဆံ
ခေါင်းဆုံးကြည့်၍ အကဲခတ်နေမိစဉ် အိမ်စည်က သူမနားက

ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ခေါ်သွားမလား နေ့နှင့်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ ဆရာဝန်
ထင်တယ်”

အိမ်စည်စကားကြောင့် သူမမျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး
အိမ်ကို ခပ်သွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်မိသည်။

“လိုက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

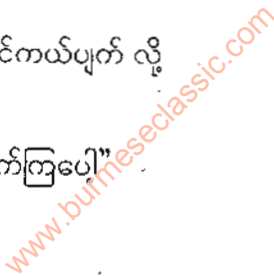
ဂျာကင်မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသည့်ပထမလူက အရေး
ကြီးပုံစံမျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အို... တောတောင်တွေရဲ့အလယ်မှာ မိန်းကလေး
ယောက်တည်းမောင်းလာတဲ့ကားပေါ် ရှင်တို့ကို ဘယ်ခေါ်
လို့လဲ၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့က ယောက်ျားတွေလေ၊ လူကလဲ
ယောက်”

သူမ၏မျက်နှာထားတင်းတင်း အပြောဆိုးဆိုးကြောင့်
အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး...

“ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါဗျာ၊ လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်ပျက် လို့
လျှောက်ခဲ့ရတာ သုံးမိုင်လောက်ရှိနေပြီ”

“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေပဲ၊ ဆက်လျှောက်ကြပေါ့”

သူမစုပုတ်နေသည့်မျက်နှာဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး စကား
 ဆုံးသည်နှင့် ကားစက်ကိုနှိုး၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
 ထိုလူနှစ်ဦး မျက်နှာများနိမြန်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။
 “သနားပါတယ် နွေနှင်းရယ်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ
 ရည်သန်သန်ပြန်ပြန်နဲ့ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးတွေပါတယ်”
 အိမ်စည်မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ကရုဏာဖြစ်သလိုပြော
 လိုက်သောကြောင့် သူမစိတ်တိုသွားသည်။
 “လူမြင်တိုင်း လိုက်သနားနေလို့ရမလား အိမ်စည်
 ခုလိုတောထဲတောင်ထဲမှာ လူစိမ်းယောက်ျားတွေကို ကား
 တင်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”
 “သူတို့ကြည့်ရတာ လူကျောင်းတွေထင်ပါတယ်”
 “နင်ဟာလေ လူမြင်တိုင်း ကရုဏာပိုတတ်တယ်၊ အ
 ပျော့ညံ့ချက်ကြောင့် တစ်နေ့နှင့်ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ် သိလား
 အတော်လှမ်းလှမ်းမောင်းလာခဲ့ပြီးနောက်...
 “ဟဲ့... ဟဲ့၊ ရှေ့မှာ မြင်းတွေ”
 ရှေ့တူရုမှပြေးလာသည့် မြင်းတစ်အုပ်ကြောင့်
 ရုတ်တရက်လန့်ဖျတ်သွားပြီး ကားကိုလမ်းဘေးသို့

တင်၏။ ကားက ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။
 “အား...”
 “အမလေး... ကံကောင်းလို့မမှောက်တယ်”
 သူမတို့နှစ်ဦး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာအော်ပစ်လိုက်
 ကြသည်။
 “ဟောတော့... ဒုက္ခပဲ၊ ကားဘီးတွေ လမ်းဘေး
 မြင်းထဲနစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”
 သူမစကားကြောင့် အိမ်စည်အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား
 ...
 “ဒုက္ခပဲ နွေနှင်းရယ်၊ လူသူအရိပ်အယောင်တောင်
 မတွေ့ရတဲ့ ဒီနေရာမှာ ငါကြောက်တယ်”
 “နောက်ကားတွေရောက်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ
 မြင်းပြီး ကားကို တွန်းပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရမယ်”ဟု
 မြင်းပြောလိုက်သည်။
 သူမတို့နှစ်ဦး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြပြီး ကားဘေး
 သို့ရပ်၍ နောက်ကားများကိုမျှော်နေမိကြသည်။
 အတော်ကြာကြာစောင့်မျှော်နေမိသော်လည်း ကား

အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်နေသဖြင့် ကားတစ်စီးတလေယာ
မမြင်မတွေ့ရပေ။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ ကူညီမယ့်သူရောက်လာမလဲ
မသိဘူးနော်” ဟု အိမ်စည်က ညည်းညူနေသည်။

ထိုစဉ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွန်းပြီး လူနှစ်ယောက်
လျှောက်လာတာကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

စောစောက ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်လူရွယ်နှစ်ဦးပင် ဖြစ်
သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကား ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူတို့နှစ်ဦးက သူမတို့နှစ်ဦးအနီးမှာလာရပ်ပြီး
လိုခြင်းပါ။

နွေနှင်းက ဘာမှမဖြေဘဲ မျက်နှာကိုမော့၍ သူမ
ဘက်ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

သူမအမူအရာကိုကြည့်ပြီး အမြင်ကတ်သွားကြ
အိမ်စည်က အားတုံ့အားနာပြီးလိုက်ပြီး...

“ဟိုလေ... ကားဘီးမြောင်းထဲကျွံသွားလို့၊ ဆ
မောင်းလို့မရတော့ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ ကူညီနိုင်မယ်ဆို

သွားလူးတင်ပါတယ်”

အိမ်စည်အမူအရာကြောင့် ကားကိုဝိုင်းကူတွန်းပေးရန်
လှလှမ်းလိုက်မိကြသည်။ ပြီးမှ သူမကိုသတိရပြီး ခြေလှမ်းများ
နောက်တွန့်သွားသည်။

“အဟဲ့... ဟဲ့၊ ကူတော့ ကူညီချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်
ငါ့မိန်းကလေးက မတူမတန်သလိုမျက်နှာလွဲထားတော့လဲ
သေလိုကူညီရမှန်းတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးဗျာ”

ဂျာကင်မီးခိုးရောင်နှင့်လူက သူမကိုကြည့်ပြီး ပြီးထေ
သူပြောလိုက်သလို အသားညိုညို ခပ်ဝဝလူရွယ်ကလည်း
သူ့ရှေ့တွင် မျက်နှာကိုဝံ့ကြွားဟန် တမင်လုပ်လိုက်ပြီး...

“ဪ... ခုတော့လဲ အကူအညီလိုနေကြပြီပေါ့နော်၊
ကျွန်တော်တို့က လူမှုရေးနားလည်ပါတယ်၊ ဒီလောက် မခိုင်းပျ
သွား ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

ထိုလူနှစ်ဦး၏ စကားများကြောင့် သူမအတော်ပင်
အိမ်စည်တို့သွားမိသည်။

သူမပုံစံလေးက ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ မျက်ဝန်းတွေကို ခုတ်
သူ့ရှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ မကူညီချင်ရင် ခပ်မြန်မြန်သွားကြ၊ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ နားခါးတယ်” ဟု ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“အံ့မယ် ခင်ဗျားက အရေးကြုံနေတာတောင် ဇွာကျယ် ကျယ်ပြောနေပါလား၊ တကယ်အံ့ဩစရာပဲ”

အသားညိုညို၊ ခပ်ဝဝလူက စိတ်ဆိုးသွားသည့် အရာအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူစကားကြောင့် သူမထောင်းခနဲဒေါသဖြစ်သွားပြီး... “ဒီမှာ ရှင်တို့အခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြစမ်း၊ မိန်းကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာမြင်ရက်သားနဲ့ ကူညီဖော်မရဘဲ မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် ပြောနေနိုင်သေးတယ်၊ အလကားပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မကူညီရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒေါသကိုလျှော့စမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်တည်း လူမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့မကူညီရင်လဲ ဘာအရေးစိုက်စရာလိုသလဲ၊ လူတွေအများကြီး ထားတော့ တွေ့ရဦးမယ်... သွားကြ”

သူမကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ခြေနှစ်လှမ်းဆီ နောင်

ဆုတ်သွားကြ၏။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ဟေ့ကောင် နေနီ၊ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကူညီရတာ ခုဆိုလဲရပါတယ်ကွာ၊ မင်းအပြောဆိုးလို့ဒီကအစ်မကြီး စိတ်ကောက်သွားပြီထင်တယ်” ဟု ဂျာကင်မီးခိုးရောင် ဝတ်ထားသည့် သူကပြောလိုက်သည်။

သူက ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူဖြစ်သည်။

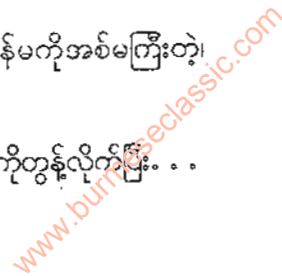
မကြာခင် အချိန်ကာလကမှ ဤမြို့နယ်လေးသို့ ရောက်လာသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး နေနီက အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

“ကဲ... အစ်မကြီး ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့အစ်မကြီးရဲ့ကားကို တွန်းပေးကြမယ်”

ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူစကားကြောင့် သူမမျက်မှောင်ထုတ်သွားပြီး...

“ဘာအစ်မကြီးလဲ၊ ရှင်ကများ ကျွန်မကိုအစ်မကြီးတဲ့၊ နှစ်လှမ်းကဖြင့် အိုမင်းရွတ်တွနေပြီ”

သူမစကားကြောင့် သူပဲခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်လိုက်ပြီး...

“ဘာ... ကျုပ်က အိုမင်းရွတ်တွနေပြီ ဟုတ်လား၊ ခု
ကျုပ်အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပဲရှိသေးတာ၊ ခင်ဗျားသာ အဘွား
ကြီးအိုပေါက်စလေးလို စွာကျယ်စွာကျယ်လုပ်နေပြီးတော့”

“အောင်မာ... လူကိုများ အဘွားကြီးအိုပေါက်စတဲ့
ဒီလောက်ဖြူဝင်းလှပပြီး ရှင်းသန့်ချောမောတဲ့ ငါ့ကိုများ
အဘွားကြီးအိုပေါက်စတဲ့၊ နင်သာ အဘိုးကြီးအိုပေါက်စရပ်နဲ့
လာရွပ်နေတာ၊ လေကုန်တယ်ဟေ့”

“အမလေး... စွာလိုက်တာဗျာ၊ အံ့ရောပဲ၊ တော်
... တော်”

နေနီက ဘေးမှဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲပါကွာ... မိန်းကလေးတွေဆိုတော့လဲ အမြင်
မတော်ရင် ကူညီကောင်းပါတယ်၊ သူတို့ကားကို ဝိုင်းတွန်းပေး
လိုက်ကြရအောင်”

ရည်ရွယ်သူ စကားဆုံးသည်နှင့် သူမ၏ကားလေးကို
တွန်းပေးရန် ကားပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမကရပ်နေရာမှ မရွေ့ဘဲမျက်စောင်း လှမ်း
ထိုးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးတော့လေ
အစ်မကြီး”

“ခေါ်ပြန်ပြီလား အစ်မကြီး”

“ကျွန်တော်တို့က လေးစားသမှုနဲ့ တမင်ခေါ်တာပါဗျာ”
အိမ်စည်ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ... .

“ဟုတ်ပါတယ် နွေနှင်းရယ်၊ သူတို့က သဘောကောင်း
ကြပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ၊ ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးတော့လေ” ဟု
သူမလက်ကိုဆွဲခေါ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှပင် သူမမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်ပုံစံဖြင့်
ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမကားစက်နှိုးနေချိန်တွင် ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူ
နှင့်နေနီတို့နှစ်ဦးက သူမ၏ကားကိုတွန်းပေးကြသည်။

“ဝူး... ”

ကားက မြောင်းထဲနစ်နေရာမှ လွတ်သွားသောကြောင့်
သူမကားကိုတချိန်ထိုးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်သို့လုံးဝလှည့်မကြည့်သောကြောင့် အိမ်စည်က
အားနာပြီး... .

“ဟယ်... ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာလေးတောင် မပြောတော့ဘူးလား နွေနှင်းရဲ့၊ ဟိုလူတွေကို အားနာပါတယ်”

“ဒီလောက်အပြောဆိုးတဲ့လူတွေကို ဘာမှအားနာနေစရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ခရီးကိုယ်ဆက်တာပဲ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမကိုကြည့်ပြီး အိမ်စည်ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ သက်ပြင်းမောက်ကို ရှိုက်နေမိ၏။

အိမ်စည်အတွေးထဲတွင်တော့ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ချောမောသည့် ထိုလူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက်မေ့ဖျောက်၍ မရလောက်အောင် မြင်ယောင်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

အခန်း(၂)

ကားသည် ထိုမြို့လေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

သံဆူးကြိုးများရစ်ပတ်ထားသည့် ခြံဝင်းကျယ်တစ်ခု ရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမကားဟွန်းကို နှိပ်လိုက်၏။ ကားဟွန်းသံကြောင့် ခြံထဲမှအသက်ခြောက်ဆယ်ရွယ် လူကြီးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာ၏။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ ရန်ကုန်ကရောက်လာတဲ့ သူ့သည်မိန်းကလေးကိုး”

“ဟော... အဘ အိုက်ဖန်၊ မမနန်းမြတ်စံတို့ကော ဘယ်သွားသလဲ”

“မြတ်စံတို့လား၊ ဟိုဘက်တစ်ရွာကျော်ကို သွားကြ တယ်ကွယ်၊ သူ့ယောက်ျားအိုက်ပန် နေမကောင်းလို့ ရွာကို လိုက်သွားတယ်”

ဦးအိုက်ဖန်က ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင်းဆီး၍ ပြောလိုက် ခြင်းပါ။

“ဟိုဘက်ရွာ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့လိုက်သွား ချင်တယ်၊ အဘအိုက်ဖန်သိရင် ကျွန်မတို့ကို လမ်းပြပေးဖို့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

သူမစကားကြောင့် ဦးအိုက်ဖန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့မှာပေါ့၊ ဒီကားနဲ့ပဲ သွားကြမှာလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကားပေါ်တက် အဘအိုက်ဖန်”

ဦးအိုက်ဖန်က ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး သူမတို့အား လမ်းပြ ပေးနေသည်။

နာရီဝက်နီးပါးခန့် ကားကို လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန် မောင်းလာခဲ့ကြရပြီး နန်းမြတ်စံတို့ရှိနေသည့်အိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မြတ်စံရေ... ရန်ကုန်က ဧည့်သည်တွေလာတယ် ဟေ့”

ဦးအိုက်ဖန်အော်သံကြောင့် မြတ်စံအိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဟင်... ညီမတို့ပါလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်ကြ ဘာလဲ”

သူမတို့ကိုမြင်တော့ မြတ်စံအံ့အားသင့်စွာ ခနဲဦးကြို ဆိုလိုက်သည်။

“အခုပဲ ရောက်လာတာပါ မမ”

“ငါ့ညီမတွေ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး ရောက်လာ ကြတာနော်၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဘာအံ့ဩစရာရှိတာလဲ မမြစ်ရဲ့”

“မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တော်တာ မမ တောင်ချိုးကျူးမိပါရဲ့ကွယ်”

“မမခင်ပွန်းအစ်ကိုကြီး အိုက်ပန်နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ကဲ အိမ်ပေါ်တက်ကြ”

သူမတို့နှစ်ဦးကို နန်းမြတ်စံက အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်လာ

ခဲ့လေသည်။

သူမတို့အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ကလေး

ခွေသို့ လူနှစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

မြတ်စံက ထိုလူတွေကို လှမ်းမြင်သွားပြီး...

“ဟော... ဆရာတို့ရောက်လာပြီကိုး၊ ခပ်စောစော ကတည်းက မျှော်နေတာ၊ ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

မြတ်စံက ဆရာဝန်နှင့်သူ့အဖော်ကို ကြိုဆိုလိုက်ခြင်းပါ။

နွေနှင့်လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားမိသည်။ သို့သော်

အံ့ဩနေမိသည့်မျက်နှာအမူအရာကို ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပြီး ရည်ရွယ်သူတို့နှစ်ဦးကို မမြင်ဖူးသကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“လာပါ ဆရာ၊ ဆရာတို့ကို ကိုအိုက်ပန်က မျှော်နေတယ်၊ ညက အဖျားတော်တော်ကြီးတယ်”

“ကိုအိုက်ပန်ရဲ့ရောဂါသက်သာအောင် ကျွန်တော်တို့

တုပေးပါမယ်၊ သူ့ရောဂါကြည့်ရတာ အဆုတ်အအေးမိထား ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကုသရာမှာ နည်းနည်း စိတ်ရှည်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူက လူနာအနီးသို့သွားပြီး စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လိုအပ်သည့်ဆေးများကို ပေးသည်။

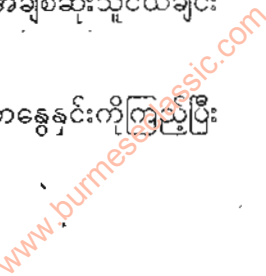
လူနာအနီးတွင် နာရီဝက်ကြာ ကြည့်ရှုပေးပြီးမှပင် ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ နောက်နေ့လဲ လာဦးနော်”

နန်းမြတ်စံက ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူနွေနှင့်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဪ... ဒေါက်တာနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါရန်ကုန်ကရောက်လာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ညီအစ်မဝမ်းကွဲလေ၊ သူ့နာမည်က နွေနှင့်ကိုတဲ့၊ ဒါက သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ခွေအိမ်စည်”

နန်းမြတ်စံမိတ်ဆက်ပေး၍ သူကနွေနှင့်ကိုကြည့်ပြီး ဘလေးတစားခေါင်းညိတ်နေသည်။

နွေနှင်းက သူ့ကိုအားတုံ့အားနာဖြစ်နေမိပြီး ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

“သူက မကြာခင်ကမှ ဒီမြို့ကလေးကိုရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်လေ၊ သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ဆရာကိုပဲအားကိုး နေရတယ်၊ လောလောဆယ် ကိုအိုက်ပန်ကို ဆရာပဲ ကုသပေး ခေတာ နွေနှင်းရဲ့”

နွေနှင်းက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုတိတ်တခိုးအကဲခတ် လိုက်မိစဉ် သူ့က. . .

“စောစောကပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီးပါပြီ မမြတ်စံ”

“ဪ. . . ဟုတ်လား၊ လမ်းမှာတွေ့လာခဲ့ကြတာ ထင်တယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီအစ်မ ကြီးတို့နဲ့ ဒီကိုလာတဲ့လမ်းမှာတွေ့ခဲ့ကြတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကယ်ပျက်လို့ သူတို့ကားနဲ့ ခဏလိုက်ပါရစေဆိုတာ လိုက် ခွင့်မပြုခဲ့ဘူးလေ. . . ဟဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

ဆရာဝန်က ဘာမှမပြောမှီပင် အင်ဂျင်နီယာနေနီက

ဆီပြောလိုက်၍ နွေနှင်းတို့မျက်နှာပူသွားမိသည်။

“ဪ. . . ဟုတ်လား၊ အားနာစရာ နွေနှင်းရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာတို့ကို ကားပေါ်မခေါ်ခဲ့တာလဲကွယ်”

မြတ်စံအားတုံ့အားနာအမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

နွေနှင်းက ပေတပ်ကပ်အမူအရာဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသောကြောင့် သူကပင်. . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မမြတ်စံ၊ သူတို့က မိန်းမသားတွေဆို တော့လဲ ခုမှမြင်တွေ့ရတဲ့ယောက်ျားတွေကို ကားပေါ်လိုက် ခွင့်မပြုတာ သဘောကျပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ ကဲ. . . အားလုံးနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

သူနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ကလေးပေါ်မှ ဆင်းသွား၏။ အိမ်စည်က သူ့နောက်မှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ချီတ်လာခဲ့ပြီး. . .

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ကျွန်မခရီးပန်းပြီး ခေါင်းတွေကိုက်လို့ သဘောမကလေးပေးခဲ့ပါဦး”

“ဪ. . . ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူက အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်ရှိ ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တွင်
သူ့ဆေးသေတ္တာကိုတင်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အိမ်စည့်အတွက် သောက်ဆေးအချို့ကို
ပေးလိုက်၏။

“ရော့ . . . ဒါအခုကော်ဖီနဲ့တစ်လုံးသောက်လို့
ညကျတော့ တစ်လုံးသောက်၊ ခေါင်းကိုက်မသက်သာသေးဘူး
ဆိုရင် မနက်ကျရင်လဲတစ်လုံး ထပ်သောက်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျာ
ရဲ့သူငယ်ချင်အတွက်ပါပေးခဲ့တယ်နော်”

သူက စကားအဆုံးမှာနွေနှင်းဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး
နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရယ်လိုက်သည်မို့ နွေနှင်းရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား
မိသည်။

နွေနှင်းကို မြင်မြင်ချင်းမက်မောတွယ်တာလွန်းသည့်
သူ့မျက်ဝန်းများက တောက်ပရွန်းစိုလွန်းလှသည်မို့ သူ့အကြည့်
ရိုင်းရိုင်းများကို နွေနှင်းသတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ပါ။

သူထွက်သွားတာကိုငေးနေမိပြီးမှ အကြည့်လွှဲမိ
လိုက်မိ၏။

အခန်း(၃)

ရှမ်းတောင်တန်းကြီးများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြို့ခိုးများအဖွဲ့ဆိုင်နေပုံက ပန်းချီကားတစ်ချပ်
အသား လှပလွန်းသည်။

မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပန်းခင်းများရှိရာသို့ သူမ၏နက်
နက်ရောင် တိုယိုတာကိုရိုနာကားလေးဖြင့် နွေနှင်းထွက်လာခဲ့
သည်။

လှလိုက်တဲ့ ပန်းခင်းတွေ . . .

၁၁၆ စုလှဖြူ

ပန်းကမ္ဘာထဲရောက်နေသလားတောင် ထင်မိတယ်။
သူမအလွန်ပျော်နေမိသည်။ သူမလိုပင် အိမ်စည်
လည်း ပျော်ရွှင်နေ၏။

လှေကားထစ်စိုက်ခင်းများနှင့် မနီးမဝေးတစ်နေရာ
တွင် သူမကားကိုရပ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

သူမ၏ခေါင်းတွင်စည်းထားသည့် အဖြူရောင်ပေါ်
ပန်းဆီရောင်ပန်းပွင့်များထိုးရက်ထားသော လည်စည်းပဝါထဲ
ဆောင်းလေနှင့်အတူ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေ၏။

သူမသည် အနက်ရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အနက်
ရောင်ဂျင်းကုတ်တို့ကို ဆင်တူဝတ်ထားပြီး Flatties ဖိနပ်နက်
ကိုစီးထားသည်။

“ဟယ်. . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ မြေနီပေါ်မှာ အစိန်
ရောင်စိုက်ခင်းနဲ့အဝါရောင်ပန်းခင်းတွေအတန်းလိုက် တစ်
ထစ်ချင်း ဆင်းသွားတာကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ”

လှေကားထစ်စိုက်ခင်းများကို ငေးကြည့်ပြီး သူမမြေ
နေခြင်းပါ။

“ဒီအရပ်ဒေသကို လာလည်ရတာ ပျော်စရာကြီး

နဲ့ကုန်ပြန်ချင်စိတ်တောင်မရှိဘူး” ဟု အိမ်စည်က ပြောလိုက်
သည်။

“ဟယ်. . . ဟိုမှာ မြင်းတစ်စီး၊ တဟုန်ထိုးပြေးလာပါ
သား၊ အမလေး မြင်းကရိုင်းပုံရတယ်၊ စီးလာတဲ့လူ မထိန်းနိုင်
တော့ဘူးဟေ့”

အညှီရောင်ဘောင်းဘီရှည်၊ ကြက်သွေးရောင်စပွဲရှုပ်
တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူတစ်ယောက်မြင်းစီးလာပြီး မြင်း
လက်ကြီးကိုမထိန်းနိုင်သောကြောင့် ပရမ်းပတာဖြစ်နေသည်။

ထိုလူစီးလာသည့်မြင်းသည် ဆင်ခြေလျှောစိုက်ခင်း
များရှိရာသို့ဦးတည်ပြီးပြေးနေသဖြင့် သူမတို့နှစ်ဦးလှမ်းကြည့်
ရင်း ထိတ်လန့်နေမိကြသည်။

“ဟယ်. . . ဟိုလူတော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ့မြင်းကြီးက ဆင်
ခြေလျှောအတိုင်းပြေးဆင်းသွားရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”

သူမတို့ပြောနေစဉ်ပင် မြင်းကဆင်ခြေလျှောအတိုင်း
လိန်ဆင်းသွားပြီး ဒလိမ်ခေါက်ကွေးကျသွားတော့၏။

“ဟာ. . . ဒုက္ခပါပဲ”

“အမလေး. . . ဟိုလူတော့ သေပြီထင်ပါရဲ့”

သူမတို့နှစ်ဦး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်များနှင့်အတူ မျက်ဝန်းများကိုမှိတ်ထားလိုက်မိကြသည်။ ပြီးတော့ အသက်ကိုပြင်းစွာ ရှူရှိုက်နေမိကြသည်။

“ဟိုလူကိုသွားကြည့်ကြရအောင်”

သူမပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အိမ်စည်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဟင့်အင်း၊ ငါမကြည့်ရဲဘူး”ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... လာပါ အိမ်စည်ရယ်၊ အဲဒီလူကို ကူညီသင့်ရင် ကူညီကြရမှာပေါ့”

သူမတို့နှစ်ဦး လှေကားထစ်စိုက်ခင်းများရှိရာ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောဆီသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုလူအနီးရောက်တော့ သူမတို့နှစ်ဦးအလွန်အမင်း အံ့ဩသွားမိကြသည်မဟုတ်ပါလား...

ထိုလူက ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူပင် ဖြစ်၏။

အခန်း (၄)

သူလုံးဝမထနိုင်သောကြောင့် အသက်ကိုပြင်းစွာ မှိတ်နေမိသည်။

နာကျင်ထိတ်လန့်ခြင်းများကြောင့် မျက်ဝန်းများကို သိလောက်ကြာကြာ မှိတ်ထားမိမှန်းမသိ။

“ရှင်သတိရရဲ့လား”

“အသက်ရှိပါသေးတယ်နော်”ဆိုသည့် အသံများကို မှိတ်လိုက်ရမှပင် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် ဖွင့်၍မရလောက်အောင်

ပင်ပန်းနွမ်းနေလေသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုနေသလဲ၊ သတိရတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်စီးလာတဲ့မြင်းကြီးက ထိန်းမရလို့ ချောက်ထဲကျလာတာ မှတ်တယ်နော်”

ကြည်လင်ချိုအေးသော ထိုအသံတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့် ကြင်နာမှုများပါဝင်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားဖွင့်လိုက်သည်။

သူမတို့ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် သူ့အနည်းငယ် အံ့ဩသွားမိ၏။

“ကျွန်တော်ခါးနာသွားတယ်၊ ရုတ်တရက် ထလိုမတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

သူ့အသံက အတော်ပင်အားနည်းနေလေသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ရှင်မြင်းနဲ့အတူ တောင်စောင်းအတိုင်း လိမ့်ဆင်းလာတာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ ပန်းခင်းတွေစိုက်ထားလို့ ရှင်အတွက်သက်သာရာရသွားတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို လာကြည့်ဖော်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဘယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မြို့ထဲခေါ်သွားပေးပါလား”

“ဒီနေရာက မြို့နဲ့အတော်အလှမ်းဝေးတယ်၊ ရှင်ကို ခုခံအတိုင်း ဘယ်လိုထားခဲ့လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တွဲပြီး ကားရှိတဲ့ဆီခေါ်သွားမယ်လေ၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲပို့ပေးမယ်”

သူမအလေးအနက်ပြောနေသောကြောင့် စေတနာကို နားလည်ရသည်။

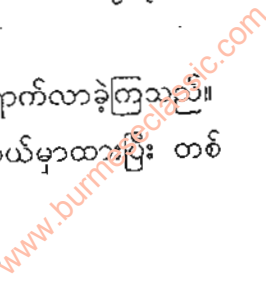
သူ့ကိုသူမတို့နှစ်ယောက် ထူမပြီး ထစေသည်။ သို့သော် သူ့ကျောထဲမှာအောင့်ပြီး ခါးကနာနေသောကြောင့် ရုတ်တရက် ထနိုင်ပေ။

“ရှင်အတော်နာနေပုံရတယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အားပြုပြီး ကားရှိတဲ့ဆီလျှောက်နိုင်ပါ့မလား”

သူက သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုအားပြု၍ ကြိုးစားပမ်းစား ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ဆောရီးပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က မိန်းကလေးတွေဆိုတော့ အားနာလိုက်တာဗျာ”

ကားရှိရာသို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုအလယ်မှာထားပြီး တစ်

ယောက်တစ်ဖက်စီထိန်းမတ်၍ ခေါ်လာကြရသည်။

သူ့ကိုယ်ကြီး ဒေယိုးဒယိုင်ဖြစ်ပြီး တရွေ့ရွေ့ပါလာခဲ့သည်။

ကားရှိရာရောက်တော့ ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့် ပြီး သူ့ကိုကားထဲမှာ ထိုင်စေသည်။

သူ့အတော်အားတင်းပြီး ကားရှိရာသို့လျှောက်လာရ မှုန်း သူ့မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေပုံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်သည်။

“ကဲ... ရှင့်ကိုဘယ်ပို့ပေးရမလဲ ပြော”

“ကျွန်တော်က မြို့ထဲမှာပဲနေတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က အောင်ပန်းမှာလူနာသွားကြည့်ပြီးပြန်အလာ နွေနှင်းတို့နဲ့ဆုံခဲ့ရတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်က ပင်းဒေယမြို့ထဲမှာပဲနေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ပင်းဒေယမြို့ထဲမှာပဲနေတာပါ”

“အိုကေ၊ ကျွန်မလိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။

သူက နွေနှင်းကိုငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ထပ်ခါတလဲလဲ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ပြီးတော့ သူမအကြောင်းကိုလည်း တွေးနေမိသည်။

ဪ... သည်လိုဆိုတော့လည်း နွေနှင်းက စိတ်

ဘောထားကောင်းသူလေးပါလား... မဆိုးပါဘူး...

ဟိုတစ်နေ့က သူ့စိတ်ဆိုးနေပုံလေးမြင်တွေ့ခဲ့ရလို့

သည်လောက်သဘောကောင်းမယ်မထင်မိခဲ့ဘူး...

ပုန်းတလုတ်ရေကန်နှင့် မနီးမဝေး ခပ်လှမ်းလှမ်း

တစ်နေရာရှိ ခြံဝင်းကျယ်တစ်ခုရွှေ့သို့ရောက်တော့ သူက..

“ရောက်ပြီ... ဒီခြံပဲ နွေနှင်း”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခြံထဲတွင်ရပ်နေသည့် နေနီက သူတို့ကိုမြင်တော့

အံ့သြနေသည့်အမူအရာဖြင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ ရည်ရွယ်သူ”ဟု လှမ်း

မေးသည်။

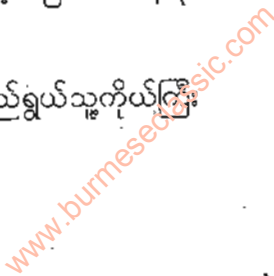
ပြီးတော့ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

နွေနှင်းက ကားကိုခြံထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ပြီး တစ်နေရာ

အောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။

နေနီက ကားအနီးပြေးလာပြီး ရည်ရွယ်သူကိုယ်ကြီး

အံ့သြပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွာ...”

စိုးရိမ်ပူပန်သည့်အမူအရာဖြင့် နေနီက မေးနေသည်။

“မြင်းစီးရင်း မြင်းရောလူပါ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လိမ့်ကျသွားတာပါ” ဟု နွေနှင့်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကားနဲ့တွေ့လို့ ဒေါက်တာကံကောင်းသွားတာ၊ နောက်မဟုတ်ရင် မလွယ်လှဘူး”

အိမ်စည်ကလည်း ပြောပြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြပါဦး”

နေနီက ရည်ရွယ်သူကိုတွဲခေါ်သွားရင်း သူမတို့၏ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ရန်ခေါ်သည်။

“နေပါစေတော့၊ ကျွန်မတို့ ဒီဒန်းလေးပေါ်မှာပဲ ထိုင်တော့မယ်”

ခြံထဲတွင် အလှဆင်ပြုလုပ်ထားသည့် ဆေးရောင် သုတ်ထားသော ဒန်းလေးကိုကြည့်ရင်း နွေနှင့်ပြောလိုက်သည်။

နေနီက ရည်ရွယ်သူကိုယ်ကြီးကို မြက်ခင်းပေါ်ရှိ ဒရင်ဘက်ပေါ် အသာတင်ပေးလိုက်၏။

“အား”

“ခါးဆစ်လွဲသွားတာလား” ဟု နေနီက မေးသည်။

“ကျောထဲက နာတာပါကွ”

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွာ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို ကယ်တင်ပေးခဲ့ကြတဲ့အတွက် မနွေနှင့်တို့ အိမ်စည်တို့ကို အရမ်းပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“နွေနှင့်တို့သွားစရာရှိရင် သွားနော်၊ ကျွန်တော့် ကြောင့် အချိန်တွေအလဟဿဖြစ်ကုန်ပြီထင်တယ်”

ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင်အသာမီပြီး ထိုင်နေရာမှ သူက အားနာသလိုလှမ်းပြောနေသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က ဒန်းပေါ်တွင်ထိုင်နေမိကြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ အိမ်စည်တို့ အခုလို ဒေါက်တာ့ကိုကူညီခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား နွေနှင့်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နွေနှင့်တို့ကို အားမနာပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ ခုန့်ဒဏ်ရာကို ဘာဆေးလိမ်းမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ငံခြားဆေးမျိုးစုံရှိပါတယ်၊ စိတ်ပူပါနဲ့” ဟု နေနီက ပြောသည်။

“ဒီလိုဒဏ်ရာရတာမျိုးက တိုင်းရင်းဆေးဆိုင်ရင် ပိုစွမ်းတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကတော့ နိုင်ငံခြားဆေးတွေထက် တိုင်းရင်းဒဏ်ကြေးဆေးတစ်ခုခု လိမ်းကြည့်စေချင်တယ်” ဟု နွေနှင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မမြတ်စံဆီမှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းဒဏ်ကြေးလိမ်းဆေးတွေရှိတယ်၊ အိမ်စည်တို့ပြန်ယူပြီး လာပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော်အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ကျွန်တော်အားနာလှပါပြီ”

“မနွေနှင်းတို့ တစ်ခုခုစားပါဦးလား၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှမ်းလတ်ဖက်ခြောက်ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ ခဏနေဦး ကျွန်တော်ရေနှေးကြမ်းသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး နေနီက အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားတော့၏။

“အို... နေပါစေ၊ ကျွန်မတို့က အခုပြန်မှာပါ၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့တော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ၊ တစ်ခုခုစားပြီးမှပြန်ကြပေါ့”

“မစားတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့သွားစရာရှိသေးတယ်”

နွေနှင်းက ပြောသည်။

“ရှင်အတွက်စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဒေါက်တာဆေးမကုနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ခုလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ခဲ့မိဘူး”

နေနီက ရေနှေးကြမ်းဖန်းကိုင်လျက် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရေနှေးနဲ့ကောက်ညှင်းကင်၊ စားကြပါနော်”

“စားမနာပါနဲ့၊ သုံးဆောင်ကြပါခင်ဗျာ” ဟု သူကပြောသည်။

သူတို့ကိုအားနာမိသဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ရေနှေးကြမ်းနှင့်ကောက်ညှင်းကင်ကို အနည်းငယ်စားပြီး ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ နွေနှင်းတို့ကို ပြောမပြတတ်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်”

ဖြူစင်သော နွေနှင်းမျက်နှာလေးကိုငေးကြည့်ရင်း

ကျေးဇူးတင်ခြင်းများစွာ သူ့ရင်မှာတဖွားဖွားပေါ်ပေါက်နေမိလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါက်တာ၊ နွေနှင်းတို့ကလဲ ကြိုတုန်း ကြိုက်တုန်း ကူညီခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာအတွက် မမြတ်စံဆီက ဒဏ်ကြေဆေးယူပြီး လာပို့ပေးမယ်နော်”

“မပို့ပါနဲ့တော့ အားနာလှပါပြီ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ဒေါက်တာရယ်၊ လာပို့ဖြစ်အောင် လာပို့ပါ့မယ်၊ ကဲ... အိမ်စည်တို့ပြန်ဦးမယ်နော်”

သူမတို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားကြ၏။

သူမ၏ကားလေးကိုငေးကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲလှုပ်ခတ်နေမိလေသည်။

သူမရင်ထဲမှာလည်း သူ့အပေါ်သနားကရုဏာဖြစ်နေမိသည့်မဟုတ်ပါလား... .

အခန်း(၅)

နွေနှင်းတို့နှစ်ယောက် မမြတ်စံအိမ်ရှိရာ ပြန်ရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပေပြီ။

“ဟဲ့... ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေကြတာလဲ၊ နွေသယ်စာတောင် ပြန်မစားကြဘူး”

“ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ မမြတ်စံရေ၊ ဒေါက်တာကြောင့်လေ... ”ဟု အိမ်စည်က ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ ဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူကို မြှောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒေါက်တာနဲ့လမ်းမှာ ဆုံခဲ့ကြတယ်၊ ဒေါက်တာမယ့် ခိုးခိုးလေးတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါက်တာရဲ့ကယ်တင်အဖြစ်နဲ့လေ၊ ဟင်း... ဟင်း...”

ပြုံးရွှင်နေသောမျက်နှာလေးဖြင့် အိမ်စည်ကပြောသည်။

နွေနှင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ရေနှေးကြမ်းငှဲသောက်နေ၏။

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ပြောပါဦး”

အိမ်စည်က ဒေါက်တာရည်ရယ်သူ့ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများအားလုံး ပြန်လည်ရှင်းပြနေ၏။

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အခုကော သူ့ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“အခု သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့တယ်”

“ဒဏ်ရာအတော်ပြင်းသလား”

“ပြင်းတယ်၊ ကျောထဲကအောင့်တယ်လို့ပြောတာပဲ မမြတ်စံဆီမှာ ဒဏ်ကြေးဆေးယူပြီး ဒေါက်တာဆီသွားပို့ပေးမလို့”ဟု နွေနှင်းဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ နေဦး... အဲဒီဆေးပုလင်းတွေ ငါသွားစုလိုက်ဦးမယ်”

“ပြောပြီး မမြတ်စံအိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။”

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ မရွှေနှင်း၊ ရှင့်ကြည့်ရတာ ခင်မိုးပါလား၊ feeling တွေ-တက်နေသလား”

အိမ်စည်အမေးကြောင့် သူမအံ့ဩသွားမိသည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်ကြည့်ရတာ တွေတွေဝေဝေနဲ့မို့ ပြောရတာ”

“ငါလား... စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာပါ”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံပဲလား၊ နွေနှင်းရယ်၊ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမနေဘူးလား”

“ဟင်...”

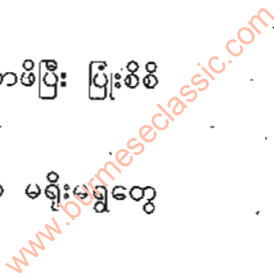
အိမ်စည်စကားကို နားမလည်သလို သူမပြန်ကြည့် နေ

“သိပ်ချောသိပ်ခန့်တဲ့ဒေါက်တာ့ကို ကယ်တင်ခဲ့ရတာ ခင်ရာမကောင်းဘူးလားဟင်၊ တွေးကြည့်ရင် တော်တော်

မို့ကောင်းတယ်နော်”

အိမ်စည်က သူမရင်ဘတ်သူမဘာသာဖိပြီး ပြုံးစိစိ ချစ်ချစ်ပြောသည်။

“ဘာလဲ... အိမ်စည်၊ နင့်ရင်ထဲမှာ မရိုးမရွှေတွေ

ဖြစ်နေလို့လား”

“အမလေး... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေးပြောစမ်းပါ၊ နွေနှင်းရယ်”

“ငါပြောတာ ရှိင်းသွားလို့လား၊ ဒါဖြင့်လဲ ဆောရီး”

“ဒေါက်တာ့ကို သနားလိုက်တာ၊ ငိုတောင်ငိုချင်သလို
ပဲ သိလား၊ ခုလောက်ဆို ကျောထဲကဝေဒနာကို သိပ်ခံစား
နေရရှာမှာပဲနော်”

“ဒီလောက်တောင် သနားနေရင် သူ့ဝေဒနာကို ရှင်
ယူပေးလိုက်ပေါ့”

အိမ်စည်ကိုအမြင်ကတ်သလိုပြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်
ရန် သူမခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ရေချိုးအဝတ်စားလဲမလို့လေ၊ တစ်နေ့လုံး ပူအိုက်
ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဟင်... ဒေါက်တာ့ဆီ ဆေးသွားမပို့တော့ဘူး လား”

“ပို့မှာပေါ့၊ ခုပဲပြန်ရောက်တာ၊ ခဏတော့ နား
စေဦး”

သူမကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း အိမ်စည်မကျေမနပ်
ဖြစ်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ မမြတ်စံက ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးဘူး
တွေရွာပြီး အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းလာသည်။

“ရော့... ဒီမှာ၊ ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေး၊ ဆရာဝန်ကို
ပြန်ပေးရတာ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား”

“ကဲ... ဒါဖြင့် အိမ်စည်သွားတော့မယ်”

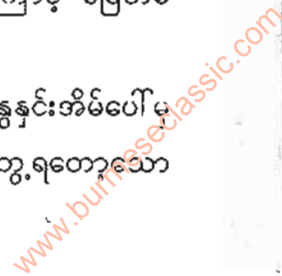
“ဟင်... ခုချက်ချင်း ပြန်သွားမှာလား၊ နွေနှင်း
... မလိုက်တော့ဘူးတဲ့လား”

“သူက တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းလာလို့ နားချင်ပြီတဲ့လေ၊
သူတို့စောင့်နေရင် ဟိုကလူနာ ဒဏ်ရာရင်းသွားလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး စိတ်မြန်လက်မြန်အမူအရာဖြင့် အိမ်စည်ကား
ဆင်း၍ထွက်သွားတော့၏။

အိမ်စည်၏စိုးရိမ်ပူပန်နေသောပုံစံကြောင့် မမြတ်စံ
ဖြစ်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

ရေမိုးချိုးအဝတ်စားလဲပြီးသာအခါ နွေနှင်းအိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းလာသည်။ သို့သော် အိမ်စည်ကိုမတွေ့ရတော့သော

ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ ။

“ဟင်. . . အိမ်စည်ကော၊ ဘယ်ထွက်သွားလဲ”

“ဒေါက်တာ့ဆီကို ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးသွားပို့တယ်”

“ဟင်. . .”

ခဏနားပြီး အတူသွားပို့ကြရန်ပြောထားသည့်ကြားထဲက တစ်ယောက်တည်းလစ်ထွက်သွားသော အိမ်စည်သူမနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။

အိမ်စည်ကတော့ နွေနှင်းကိုချန်ထားရစ်ပြီး ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူဆီလာခွင့်ရခဲ့သည့်အဖြစ်ကို တွေးကြည့်မပျော်ရွှင်လျက်ရှိနေလေသည်။

ခုချိန်လောက်ဆို နွေနှင်းဒေါပွပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရောနေပေါ့. . . သူက ရေမိုးချိုးအလှပြင်ချင်သေးတယ်ကိုး. . .

ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူတို့အိမ်ရှိရာရောက်တော့ စပြုနေပေပြီ။

ခြံရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်တော့ ထဲမှပြေးထွက်လာသော နေနို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်. . . မအိမ်စည်ပါလား”

“ဒေါက်တာ့အတွက် ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးလာပို့တာ”

နေနို့က ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်စည်က ကားပေါ်

မှဆင်းလိုက်ပြီး. . .

“ဒေါက်တာကော. . . သက်သာရဲ့လား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“သက်သာပါတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား၊ ဟင်. . . ဒါနဲ့

မနွေနှင်းကော. . .”

“သူလား. . . မလိုက်ချင်ဘူးဆိုလို့ထားခဲ့တယ်၊ အိမ်ထဲဝင်မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒေါက်တာကောဟင်. . .”

“ဧည့်ခန်းထဲက ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ လှဲနေတယ်”

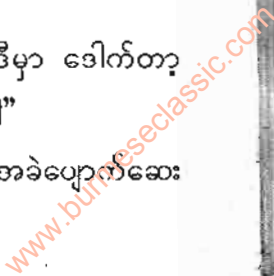
“အားနာလိုက်တာဗျာ”

ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူက သူမကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“အိမ်စည်ကိုအားနာဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာ့

အတွက် ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးလာပို့ပေးတာပါ”

“ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး

တွေ့သောက်ထားပြီပါပြီ၊ ဒါနဲ့ နွေနှင်းကော...”

သူ့မျက်ဝန်းတွေက နွေနှင်းကိုတွေ့ရနိုးဖြင့် ရှာဖွေ
နေမှန်းသိသာလှပါသည်။

“ဪ... သူလား၊ ဟိုလေ ပင်ပန်းနေပြီဆိုပြီး
နေရစ်ခဲ့တာ၊ အိမ်စည်က ဒေါက်တာ့ကိုစိတ်ပူလွန်းလို့ပြန်
ထွက်လာခဲ့ရတာပါ”

အိမ်စည်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာအမူအရာ တစ်မျိုး
ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ... အိမ်စည်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ၊ ကိုနေ
နီ... အိမ်စည်သွားမယ်နော်”

အိမ်စည်နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်၍မောင်းထွက်
လာခဲ့သည်။ သူမအသွင်က တက်ကြွလန်းဆန်းနေသည်။

နွေနှင်းကိုမတွေ့ရသဖြင့် ရည်ရွယ်သူ့ရင်ထဲဟာနေ
သလိုခံစားနေရတာကိုတော့ အိမ်စည်က သိနိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။

အိမ်စည်ရင်ထဲမှာတော့ သူမတစ်ယောက်တည်းကိုသာ
ကျေးဇူးတင်ရန်ဖန်တီးခဲ့ခြင်းကို ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေမိသည်။

“အိမ်စည်... ပြန်လာပြီလား၊ ဘာဖြစ်လို့ တစ်

ယောက်တည်းထွက်သွားရတာလဲ”

အိမ်စည်ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် နွေနှင်းကလှမ်း
မေးလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ့ကိုစိတ်ပူလို့ပါ နွေနှင်းရယ်၊ ရှင်ကရေမိုး
ခြူး အလှပြင်နေတော့ အချိန်ကြာဦးမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပါကွယ်၊
စိတ်မရှိနဲ့နော်... ဆိုးဆောရီး”

အိမ်စည်ကမြူးကြွနေသော အသံလေးဖြင့်ပြောရင်း
အိမ်ထဲဝင်သွားတော့၏။

အိမ်စည်၏ထူးခြားနေသော အမူအရာကိုငေးကြည့်
ရင်း နွေနှင်းရင်ထဲရှုပ်ထွေးနေမိလေသည်။

အိမ်စည်... အိမ်စည်...

နှင့်ရင်ထဲဘာတွေဖြစ်နေသလိုဆိုတာ ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက ပေါင်းခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းမို့ ငါနားလည်ပါတယ်...

ဒါပေမယ့်... နင်ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ ငါ့ကိုချန်ရစ်
ထားသင့်ပါဘူး...

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၆)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် မြတ်စံနှင့်အသက်
သူ့အိမ်သို့ သူမရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင်အိမ်စည်ဈေးသွားနေ၍ မခေါ်တော့ဘဲ
သူမတို့ဘာသာထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးရောက်လာချိန်တွင် ခြံထဲ၌
လောင်းနေသည့် နေနီကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဪ... မမြတ်စံတို့ပါလား၊ မနွေနှင့်လဲပါလား
တာကိုး”

နေနီကသူမတို့ကိုမြင်တော့ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။

“ဒေါက်တာသက်သာရဲ့လားလို့ ကျွန်မတို့လာကြည့်
တာပါ။ နွေနှင့်က စိုးရိမ်နေတယ်လေ”

“သက်သာပါတယ် မမြတ်စံ၊ မနေ့က မအိမ်စည်လာ
ပို့တဲ့ဆေးလိမ်းပြီး အတော့်ကိုသက်သာသွားပါပြီ”

“အဲဒါ မမြတ်စံတို့အဘိုးဖော်တဲ့ဆေးလေ၊ မနေ့က
ဘယ်သူ့ကိုမှမစောင့်ဘဲ အိမ်စည်တစ်ယောက်တည်းထွက်
သွားလို့ မမတောင်သူ့ကို အပြစ်တင်ခဲ့သေးတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ မနွေနှင့် ပါမလာလို့ ချည်
ရွယ်သူတောင် မေးနေသေးတယ်၊ ကဲ... ကဲ အိမ်ပေါ်
တက်ကြ၊ ဧည့်ခန်းထဲကပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သူထိုင်
နေတယ်”

သူကပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်မှိန်းနေသည်။

“ဒေါက်တာဒဏ်ရာတွေသက်သာရဲ့လား”

မြတ်စံအသံကြားတော့ သူဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

“ဟင်... မမြတ်စံ၊ ဪ... နွေနှင့်လဲပါလား

တာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်သက်သာရဲ့လားလို့ လာကြည့်တာပါ”
ဟုနွေနှင့်ကပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ထိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလာကြည့်ဖော်ရလို့ ကျေး
ဇူးပဲ”

နူးညံ့သောမျက်ဝန်းနှစ်စုံတို့ ဆုံစည်းသွားကြသည်။
တစ်ယောက်မျက်ဝန်းထဲတစ်ယောက် အဖြေရှာနေ
မိသည်မဟုတ်ပါလား . . .

မနေ့ကသူ့ကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်းထိန်းမတ်ပြီး တွဲယူ
၍ခေါ်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုပြန်တွေးမိပြီး သူမရင်ထဲတွင်
ရှိန်းခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

မနေ့က ထူထူပူပူဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်ခွင့်မရခဲ့
သော်လည်း ခုလိုတစ်ခဲစိမ့်ပြန်တွေးမိချိန်မှာတော့ . . . နှစ်ဦး
စလုံးရင်ခုန်နေမိတာအမှန်။

“နွေနှင့်နဲ့အိမ်စည်တို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ
နွေနှင့်ရယ်၊ နွေနှင့်တို့နဲ့သာမတွေ့ရင် အဲဒီနားမှာဘယ်
လောက်ကြာကြာ ကျွန်တော်လဲကျနေမိမယ်မသိဘူး”

ထိုစဉ် မြတ်စံက သစ်ခွမျိုးယူရန် သတိရပြီး ခြံထဲသို့
ဇုတ်တရက်ဆင်းသွားသောကြောင့် သူနှင့်သူမနှစ်ဦးတည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“နွေနှင့်”

သူမလက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖြင့်ရုတ်တရက်
ဆုပ်ကိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် သူမလန့်ဖျတ်သွား ပြီး
အသက်ရှူမမှန်လောက်အောင် လှုပ်ရှားတုန်ယင်သွားသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်ပါ”

“လက်ကလေးကိုကိုင်ထားခွင့်ပြုပါ။ မြင်မြင်ချင်းကိုယ်
သိပ်ချစ်မိတဲ့နွေနှင့်ရယ် . . .”

“ရှင် . . .”

သူမလက်ကိုရုန်းရင်း စိတ်တိုစွာ သူ့လက်ကိုကြည့်
ထိုက်မိသည်။

သူမလက်ဖျားတွေအေးစက်နေသလို သူ့လက်တွေ
လည်းအေးစက်နေသည်။

“နွေနှင့်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးရှင်ကို ဘာကြောင့်မရိုးသားတဲ့စကားတွေ

ပြောနေရတာလဲ၊ ရှင်ကကျွန်မကို အချစ်ငတ်နေတဲ့ သူငယ် နှုပ်စားလေးများထင်နေသလား၊ ကျွန်မလက်ကို အခုလွှတ်၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

“မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း ကိုယ်သိပ်ချစ်မိနေပြီ၊ ကိုယ်က ရင်ထဲမှာ အချိန်ကြာကြာသိုဝှက်မထားတတ်ဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းဖွင့်ပြောတတ်တဲ့စရိုက်မျိုးရှိတယ်”

ညင်သာသိမ်မွေ့သောသူ့အသံကို သူမသေသေ ချာချာဂရုတစိုက် နားထောင်နေမိသည်။

“မြင်မြင်ချင်းချစ်မိခဲ့တာတကယ်ပါနော် နွေနှင်း”

စကားဆုံးသည်နှင့်သူက သူမလက်ဖမိုးကိုငဲ့နမ်းလိုက် ၏။

“အို . . .”

သူမ မျက်ဝန်းတွေရုတ်တရက်မှိတ်ပစ်လိုက်မိအောင် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ကိုယ်က လွတ်လပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဘယ်မိန်း ကလေးနဲ့မှလဲ မငြိစွန်းသေးဘူး၊ နွေနှင်းမှာချစ်သူမရှိသေးဘူး ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ခွင့်ပေးပါလား”

“ရှင်လောဘကြီးလှချည်လား ကိုဆရာဝန်ရယ်၊ ရှင်

ကျွန်မ တွေ့ကြတာ အချိန်တွေအလွန်စောပါသေးတယ်၊ ကျွန်မကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“မင်းကိုမြင်မိတဲ့အချိန်ကစပြီး အချိန်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း မျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်၊ အဲဒါစွဲလမ်းမှုတစ်ခုပဲ ဆိုရင် အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ကိုယ်နားလည်သွားပြီ”

“တော်ပြီ . . . ကျွန်မနားမထောင်ချင်တော့ဘူး၊ သွား ပြန်ပြုပါတော့”

သူမလက်ကိုဆောင့်ရုန်းပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

ခြံထဲရောက်တော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် သူမ မြတ်စံက အံ့ဩစွာကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေလေသည်။

“ပြန်ကြစို့ မမြတ်စံ”

“ခဏလေးနော် နွေနှင်း၊ ဟိုမှာ ကိုနေနီက ငါ့ အတွက် ခွဲပန်းမျိုးတွေယူနေတယ်”

ဆယ်မိနစ်ခန့် ရပ်စောင့်နေရ၏။ နေနီသစ်ခွဲပန်းမျိုး သူ့လာခဲ့ပြီး ပေးလိုက်မှပင် သူမတို့နှစ်ယောက်အိမ်ပြန် ခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၇)

သူမတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ
မကျေမနပ်မျက်နှာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင်ဆီးကြိုနေသည့် အိမ်
စည့်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အိမ်စည့်ကိုမခေါ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ထွက်သွားကြတာလဲ
နွေနှင်း၊ အိမ်စည်ဈေးကပြန်လာတဲ့ အချိန်လေးကိုတော့
မစောင့်နိုင်ကြတော့ဘူးလား။”

အိမ်စည်ဆီး၍ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်စည်ကို တမင်မစောင့်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်ပေါ့၊ မနေ့တုန်းက နင်လဲ
ညီတို့မစောင့်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတာပဲ မဟုတ်
ဘူး။”

“ဪ . . . ဒါဖြင့် တမင်ကလဲ့စားချေတာပေါ့
ဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရပါတယ်၊ အိမ်စည်မလိုက်ရလို့လဲ
ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အိမ်စည်မှာလဲခြေထောက်ရှိတာပဲ၊ သူ့ဆီကို
အချိန်မရွေးသွားနိုင်တယ်”

အိမ်စည်စိတ်ဆိုးနေပုံကိုကြည့်ပြီး မြတ်စံအံ့အား
သင့်နေသည်။

အိမ်စည်က နွေနှင်းနှင့်သူငယ်တန်းမှစပြီး ပေါင်း
နေသည့်သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အား
မပြုကြပေ၊ စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောမနာဆိုမနာကြသူများဖြစ်သည်။

“နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အိမ်စည်၊ တကယ်ဆို နင်
အောက်စိတ်မဆိုးသင့်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်စိတ်
မချေတာလဲ”

နွေနှင်းစကားကြောင့် အိမ်စည်က ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် နင်လက်ခံနားလည်မေ့နိုင်မလား နွေနှင်း”

“ငါကဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ”

“အဲဒီလူကို အိမ်စည်ဆိုတဲ့ကျွန်မကမြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်ဆိုရင် ရှင်အပြစ်တင်မှာလား၊ ပြီးတော့ရှင်နှင့်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရမှာလဲ”

“ဘာမှမခံစားရဘူး၊ ဒါပေမယ့်လောဘကြီးလွန်းတဲ့ နင့်ကိုတော့ အံ့ဩမိတယ်”

“အိမ်စည်က ဘာလောဘကြီးလို့လဲ ပြောပါဦး”

“နင့်မှာရည်းစားတွေမို့လိုပေါက်နေတဲ့ကြားက ဒီလူကိုမြင်မြင်ချင်းစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ လောဘမကြီးလွန်းဘူးလား”

“အဲဒီရည်းစားတွေကိုစိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကိုယ်အစစ်စိတ်ဝင်စားတဲ့လူက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲလေ၊ ပြီးတော့ သူကသန့်တယ်၊ ခန့်တယ်၊ သူ့ကို ကိုယ်ကြိုပြီးနံပါတ်ချိတ်လိုက်ပြီး နွေနှင်းစိတ်ဝင်စားဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့ ဒါပဲ”

အိမ်စည်စကားကြောင့် နွေနှင်းရင်ထဲမှာမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားသည်။

မြတ်စံလည်းအိမ်စည်ကိုကြည့်ပြီး မယုံနိုင်လောက်အောင်အံ့ဩနေမိသည်မဟုတ်ပါလား . . .

“နင်ကငါ့ကိုတားဆီးပိုင်ခွင့်ရှိသလား”

“တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိပေမယ့် မင်းမှာမကြာခင်စေ့စပ်တော့မယ့်ချစ်သူရှိနေတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့ချစ်သူက သူ့ဘေးတွေနဲ့မတူဘူးလေ၊ အင်မတန်အတ္တကြီးများပြီး မင်းကိုပိုင်နိုင်ရယူမယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါတွေ နင်ဝေဖန်ဖို့မလိုပါဘူး အိမ်စည်၊ သူ့ကိုငါ ဘက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ”

နွေနှင်းစကားကြောင့် အိမ်စည်အံ့ဩတွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်၏။

“ဪ . . . ဒီလိုလား နွေနှင်းရယ်၊ မင်းဘက်က သေချာပေမယ့် ကိုညီထွင်ဘက်ကတော့ ရာနှုန်းပြည့်သေချာနေပြီ၊ သူဟာမင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှမရရင် အသက်ပေးသွားမည်ပုံစံပဲ၊ ဒါတောင်နွေနှင်းက တခြားလူတစ်ယောက်ကိုစိတ်ဝင်စားချင်သေးလား”

သူမစကားကြောင့် နွေနှင်းရင်ထဲမခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆူဝေသွားသည်။

“တော်ပြီ . . . နင့်စကားတွေကိုရပ်လိုက်တော့ အိမ်စည်၊ နင့်စကားတွေဟာ ငါ့ရဲ့သိက္ခာကို တစ်စချင်းဖဲ့ခွေနေသလိုပဲ၊ နောက်ထပ်ငါမကြားချင်တော့ဘူး”

“ရှင်ဟာ မာန်မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှန်း ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မစိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူကို ရှင်လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ပါတယ်နော်”

ခပ်ပြုံးပြုံးပြောနေသည့် အိမ်စည်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နွေနှင့်ရဲ့မုန်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား . . .

ပွင့်လင်းရဲတင်းလွန်းသည့် အိမ်စည်အပြောအဆိုများကြောင့် မြတ်စံပင်ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

သို့သော် အိမ်စည်သည် သူမ၏ညီမဝမ်းကွဲ နွေနှင့်နှိုင်း အတူပါလာသည့် ဧည့်သည်မို့ မြတ်စံဘာမှဝင်မပြောမိအောင် သည်းခံနေရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးနားမှာ ကြာကြာဆက်ပြီးနေလျှင် တစ်ခုဝင်ပြောမိမှာစိုး၍ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ရှောင်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှပင် နွေနှင့်ကအိမ်စည်တို့ မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“တကယ်တော့ မင်းဟာတို့ခေါ်လာလို့ အတူပါလာတဲ့နည်းပါ။ တို့သာမင်းကိုခေါ်မလာခဲ့ရင် ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူနဲ့မင်း ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“အို . . . ဒါဖြင့် ရှင့်ကိုကျွန်မက ကျေးဇူးတင်နေရဦးမှာပေါ့၊ ဟုတ်လားနွေနှင့်ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာရေစက်ပို့လို့ဆုံတွေ့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ သည်ကနေညနေ သူ့ကို သွားကြည့်မယ်၊ ရှင်လိုက်ဦးမလား”

“တို့ဒီနေ့သွားကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့်မလိုက်တော့ဘူး၊ ငါ့အိမ်စည် . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အခင်အမင်မပျက်စတမ်းနော်၊ တို့ မီးဖိုချောင်သွားပြီး မမြတ်စံကို ကူညီလိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် မမြတ်စံရှိရာ မီးဖိုခန်းဆီသို့ သူမထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူမရင်ထဲမှာတော့ ရှုပ်ထွေးနေမိ၏။

အခန်း(၈)

ထိုနေ့ညနေခင်းအချိန်တွင် အိမ်စည် သူထံသို့ထွက်လာခဲ့၏။

နေ့နှင့်က မြတ်စံတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ ဆေးဝါးရန် ကားဖြင့်ထွက်သွားကြသောကြောင့် အိမ်စည်တစ်ယောက်တည်း သူထံသို့လမ်းလျှောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။

အိမ်စည်ရောက်လာချိန်တွင် သူ VCD ကြည့်နေသည်။

“ဟော... အိမ်စည်ပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

သူက မြင်မြင်ချင်းလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“တစ်ယောက်တည်းလာကြည့်လို့ရတယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုဒေါက်တာ၊ ရှင်စားဖို့ လိမ္မော်သီးနဲ့သစ်တော်သီးတွေ ဩန်မဝယ်လာခဲ့တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဘာမှဝယ်မလာခဲ့ပါနဲ့၊ အားနာလို့ပါ”

“အို... ဘာမှအပမ်းမကြီးပါဘူး၊ အစ်ကိုဒေါက်တာ ဒေခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျပြီးရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေအတော်သက်သာသွားပြီလား”

“သက်သာသွားပါပြီ”

“အစ်ကိုဒေါက်တာတို့ ဒီမြို့လေးကိုရောက်တာ ဘယ်သောက်ကြာပြီလဲဟင်၊ ဘယ်သူတွေ ချက်ပြုတ်ကျွေးသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်နှစ်ကြီးတော်ဒေါ်နန်းထွေးနဲ့အတူနေတာ၊ ဒေါ်နန်းထွေးက ဩန်တော်တို့အတွက် နေ့စဉ်ထမင်းချက်ပေးတယ်၊ လိုအပ်တာသေးတွေရှိရင်တော့ နေနီက ခုလိုပဲ ထွက်ဝယ်ပါတယ်”

“အိမ်စည်မေးတာကို အစ်ကိုဒေါက်တာ မဖြေရသေး

ဘူးနော်၊ အစ်ကိုတို့ ဒီမြို့ကလေးကိုရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်”

“နှစ်လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က နှစ်ယောက်လုံး ရန်ကုန်ကဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ကော... ရန်ကုန်က အလည်လာတာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က ငယ်သူငယ် ချင်းတွေလေ၊ Cosmetics ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို နှစ်ယောက်အစပ်တည်ထောင်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး Executive Director တွေဆိုပါတော့”

“ဟား... ဟား... ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ်ဒါရိုက်တာပြန်လုပ်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်လဲ ဆေးဆိုင်တစ်ခုဖွင့်ပြီး Executive Director လုပ်ရင်ဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား”

သူနောက်လိုက်သောကြောင့် သူမနှုတ်ခမ်းစူသွားသည်။

“ဘာလဲ... ကျွန်တော်နောက်လိုက်လို့ စိတ်ဆိုးသွားပြီလား၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ အိမ်စည်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကုမ္ပဏီကို လာလည်ဦးမယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေအတွက် Hair coat ကို

Hair cream တို့ရှိပါတယ်နော်”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ အစ်ကိုသာဝယ်မယ်ဆိုရင် Discount နဲ့ပေးမယ်”

“နွေနှင်းက ရန်ကုန်ဘယ်နေရာမှာ နေတာလဲ အိမ်စည်ကကော... ”

“အိမ်စည်ရဲ့ Visiting card အစ်ကိုကို ပေးခဲ့မယ်၊ နွေနှင်းရဲ့ Address ကိုတော့ သူ့ဆီမှာပဲတောင်းပါ၊ အိမ်စည်က အစ်ကိုကိုမြင်မြင်ချင်း သိပ်ခင်မင်နေမိပြီနော် ဒါပဲ၊ အိမ်စည်ထက်ပိုပြီး နွေနှင်းကိုမခင်ရဘူး သိလား”

သူမစကားကြောင့် သူအံ့ဩသွားပြီး အိမ်စည်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုဒေါက်တာဒဏ်ရာတွေ ဘယ်တော့လောက် လုံးဝဥသံပျောက်ကင်းသွားမှာလဲဟင်”

“အတော်ကောင်းနေပါပြီ အိမ်စည်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့မဟာလဲ”

“အစ်ကိုနဲ့အတူ ပန်းခင်းတွေရှိတဲ့ဆီ ကားလျှောက်ကောင်းချင်လို့ပါ၊ အိမ်စည်တို့စပြီး ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတဲ့နေရာလေး

ကိုမှတ်မိသေးလား၊ အဲဒီနေ့က အစ်ကိုတို့မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပျက်နေတာတွေ့ရတော့ အိမ်စည်သိပ်ကရုဏာဖြစ်မိတာပဲ။ ကားပေါ်ခေါ်ချင်ပေမယ့် နွေနှင့်ကလုံးဝလက်မခံလို့ သည် အတိုင်းလစ်လျူရှုထားခဲ့ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အဲဒီအကြောင်း ပြန်တွေးမိရင်း ရင်ထဲမှာခံစားရတယ်”

သူမမျက်နှာအမူအရာက တကယ်ပင်စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်မို့ သူနားမလည် နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အိမ်စည်ရယ်၊ နွေနှင့်က ကိုယ်တို့တို့ ယောက်ျားသားတွေဆိုပြီး တမင်ထားရစ်ခဲ့တာဆိုတော့ နာလည်ပေးရတာပေါ့”

“နွေနှင့်က မခေါ်ချင်တဲ့အကြောင်းတွေရှိနေတယ် အစ်ကိုဒေါက်တာရဲ့ သိလား”

နွေနှင့်အား သူ့စိတ်မဝင်စားစေရန် သူမအကြံထုတ် လိုက်သည်။

“ဘာအကြောင်းတွေများလဲ၊ ကျွန်တော်သိခွင့်ရှိရင် ပြောပြပါလား အိမ်စည်”

ရုတ်တရက်ပျာပျာသလဲမေးလိုက်သည့် သူ့အမူအရာ ကြောင့် အိမ်စည်ရင်ထဲစိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သွားတော့၏။

ဒီလူ နွေနှင့်အပေါ်မှာ စိတ်များဝင်စားနေပြီလား... သူ့ကြည့်ရတာ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် ပျာပျာသလဲဖြစ်နေ ပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲ... . . .

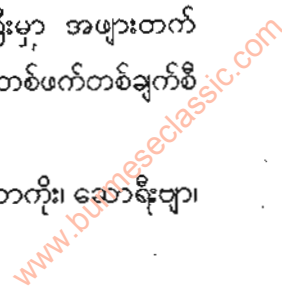
“နွေနှင့်မှာ... . .”

သူမစကားမဆုံးလိုက်ရ။ နေနီအိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာ ပြီး... “ဗျို... . . ဆရာဝန်ရေ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားရောက်မလာလို့ ဆိုပြီး လူနာတွေက ခင်ဗျားဆီလိုက်လာကြတယ်၊ ကဲ... . . လူနာ တို့ ကြည့်ပေးလိုက်ပါဦး၊ လူနာက အဖျားအတော်ကြီးသတဲ့”

နေနီနှင့်အတူ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်အမျိုးသမီး တစ်ဦး၊ အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ယောက်ျားကြီးနှင့် မိန်းမကြီး တစ်ဦးတို့ပါလာကြသည်။

အသက်ငါးဆယ်ရွယ်အမျိုးသမီးကြီးမှာ အဖျားတက် နေပြီး သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် သမီးဖြစ်သူတို့က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ သွေ့လာကြ၏။

“ဪ... . . မအိမ်စည်ရောက်နေတာကိုး၊ ဆေးရုံဗျာ၊

၁၅၆ နုပွင့်ဖြူ

ဧည့်သည်လူနာတွေရောက်လာတော့ စိတ်ရှုပ်သွားပြီထင်တယ်။
အရေးကောင်းမှ ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလို လူနာများ
ခေါ်လာသည့်နေ့နို့ကို ထရိုက်ချင်လောက်အောင် သူမရင်ထဲ
မှာ ဒေါသဖြစ်နေမိသော်လည်း သွားပေါ်အောင် ဟန်ဆောင်
ပြီးလိုက်ပြီး...

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကိစ္စမရှိပါဘူး...
ကိုနေနီရယ်၊ ဆရာဝန်ရှိရာ လူနာတွေရောက်လာတဲ့အဖြစ်
မျိုးရှိတာပေါ့နော်၊ ကဲ... အိမ်စည့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး အစ်
ကိုဒေါက်တာ၊ ဆက်ပြီးထိုင်နေရင် အလိုက်မသိရာကျမှာ
စိုးလို့ပါနော်”

ဆက်ပြီးထိုင်နေရန် မသင့်တော်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး
ပြန်လာခဲ့ရသော်လည်း သူမပြောလိုသည့် စကားများကိုပြော
ဆိုခွင့်မရခဲ့သောကြောင့် ရင်ထဲမှာ အားရကျေနပ်မှုမရှိဘဲ
လိပ်ခဲတင်းလင်းဖြစ်နေမိသည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း၊ မင်းဒီနေ့ ကံကောင်းသွားတယ်
မှတ်လိုက်ပါ နွေနှင်းရယ်...”

တကယ်တော့ မင်းနဲ့ကိုညီထွင်အကြောင်းကို သူမ

အောင်တို့ပြောပြမလိုပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ပြောခွင့်မရလိုက်ဘူး...
မင်းရဲ့အချစ်သူရဲကောင်းကြီး ကိုညီထွင်အကြောင်း
ဆိုတာ သူသိအောင်ပြောခွင့်ရလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းကိုသူ
ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ချစ်ဝံ့တော့မှာမဟုတ်ဘူး...
ဝေးဝေးကရှောင်ပြီး ကျောခိုင်းသွားမှာ သေချာတယ်။
သူမတစ်ယောက်တည်း အားမလိုအားမရတွေ့ရင်း
မင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လာရာလမ်းအတိုင်းပြန်လာခဲ့သည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း ခြံထဲတွင်ထိုင်ပြီး နေကြာ၊
ဒေလီယာပန်းများကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် သူမအနီးသို့ သူ
ရောက်လာခဲ့သည်။

“နွေနှင်း”

“ဟင်... ဒေါက်တာပါလား၊ ရှင်ဘယ်လိုရောက်
လာတာလဲ”

“နွေနှင်းကို တွေ့ချင်လို့ရောက်လာတာလေ”

“ရှင်နေကောင်းသွားပြီလား”

“နေကောင်းသွားပါပြီ နွေနှင်းရဲ့”

“ရှင်အီကိုတောင် လူနာသတင်းမေးဖို့မရောက်တာ
အတော်ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ နွေနှင်းနဲ့မတွေ့ရတာ ရက်အတော်ကြာ
နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ရောက်လာခဲ့တာ၊ ဒီခုံတန်းလေးမှာ ပဲ
ညှိသိုကိုထိုင်ခွင့်ပြုပါလားဟင်”

သူက သူမထိုင်နေသည့် ခုံတန်းရှည်လေးပေါ်တွင်
ထိုင်ထိုင်ရင်းပြောလိုက်ခြင်းပါ။

နွေနှင်းက သူ၏ရွှန်းစိုနက်မှောင်သော မျက်လုံးရွဲကြီး

အခန်း(၉)

ထိုညလေးသည် လှပသာယာ၍ ရင်ခုန်ရသော ည
တစ်ညဟု ဆိုရပေမည်။

ချစ်ရနံ့တို့ဖြင့် ထုံမွမ်းသောညလည်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညက သူမသည် ပန်းတလုတ်ကန်ဘက် လမ်း
လျှောက်ထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ချိန်ဖြစ်၏။

အိမ်စည်က မြတ်စံတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ ရွှေဥမင်
လိုက်ဂူဘုရားဖူးရန် ပါသွားသည်။

များကိုကြည့်နေရာမှ ရင်ထဲလှိုက်ဖိုပြီး မျက်လွှာချလိုက်မိ၏။

“နွေနှင်းကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်မိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆုံစည်းခဲ့ကြတဲ့အဖြစ်တွေက အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲနော်”

သူမရင်ထဲလှိုက်ဖိုရှက်ရွံ့ရင်ခုန်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား...

“ကိုယ်တို့နှစ်ဦးဆုံစည်းခဲ့ကြတဲ့အချိန်နဲ့ တိုင်းတာရင် ကိုယ့်အချစ်ဟာ သိပ်မြန်တယ်လို့ နွေနှင်းယူဆနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်အချစ်က အမြဲတမ်းစွဲမြဲခိုင်မာနေမှာပါ နွေနှင်းရယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် ဒေါက်တာ၊ နွေနှင်းတို့ဆုံစည်းတဲ့ အချိန်က သိပ်စောလွန်းပါသေးတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ အသက်အရွယ်၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ အချိန်အတိုင်းအတာ ကန့်သတ်ချက်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး နွေနှင်း ကိုယ့်အချစ်ကို နားလည်လက်ခံနိုင်ရင်ပြီးတာပါပဲ”

သူပြောရင်း သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဖြေပါဦး နွေနှင်း၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ပထမဦးဆုံး ဖူးပွင့်လာတဲ့အချစ်ပန်းလေးကို နွေနှင်းပန်ဆင်မယ်မဟုတ်

လားဟင်”

သူ့စကားတွေကို မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေလောက်အောင် သူမစိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်ခုန်နေမိသည်။

သူ့အသံသည်သာယာနူးညံ့ပြီး သူမနှလုံးသားကို နှစ်ခွန်းနေစေသည်။

“နွေနှင်းကို ယုယခွင့်၊ ကြင်နာခွင့်ရချင်တယ်”

သူ့မျက်နှာက သူမမျက်နှာနားထိကပ်လုနီးပါးဖြစ်လာသောကြောင့် သူမရုန်းထွက်လိုက်ရသည်။

သို့သော် သူကသူမ၏နက်မှောင်ထူထဲသော ဆံနွယ်များကိုအမိအရဆုပ်ကိုင်ထားပြီး သူမမျက်နှာလေးကို မော့ထားစေသည်။

“ကိုယ်ပြောပါရစေဦး နွေနှင်းရယ်၊ နွေနှင်းနဲ့ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့နေ့ကစပြီး ကိုယ့်စိတ်တွေထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်နေမိတယ်၊ နွေနှင်းမျက်နှာလေးကိုမြင်ယောင်ပြီး ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့်ကို နွေနှင်းလက်ထပ်ခွင့်ပေးပါနော်”

သူမက သူ့လက်တွေကိုဆွဲဖယ်ပစ်နေရာမှ...

“ရှင်စကားကို သိက္ခာရှိရှိပြောပါ၊ ကျွန်မဆံပင်တွေ

နာလှပြီ သိလား၊ ရူးသလိုကြောင်သလိုမျက်နှာကြီးနဲ့ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”ဟု သူမစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“နွေနှင်းရဲ့ဆံကေသာတွေက လှလွန်းလို့ ကျက်သရေ ချိလွန်းလို့ မြတ်နိုးစွာဆုပ်ကိုင်ထားမိတာပါ နွေနှင်းရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ထွက်သွားပါနော်” သူက သူမကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

“ရှင်ပါးကောင်းလို့လက်ဝါးတောင်းနေတာလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောနေတာ ရှင်နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်”

သူ့ကိုသူမတွန်းပစ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်မျက်နှာကိုမကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ ရှင်အခုထွက်သွားပါ၊ နောက်နောင် ကျွန်မကိုစကားပြောဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့”

“ကိုယ့်ကို မယုံဘူးလား နွေနှင်း၊ ကိုယ့်အချစ်ကို အထင်မကြီးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အထင်မကြီးဘူး”

“ကိုယ့်အချစ်ကို နွေနှင်းသံသယဝင်နေပုံရတယ်၊

ကိုကိုယ်တကယ်ချစ်တာပါ”

စိတ်အားထက်သန်စွာပြောနေသည့် သူ့အမူအရာကို မှီရဲတော့သလို သူမမျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုအခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်လို့ အထင်မကြည်နေပြီလား နွေနှင်းရယ်”

“ရှင်နဲ့ဘာစကားမှ မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မရှေ့က

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“နေပါဦး နွေနှင်း၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေပေါက်ကွဲတတ် ကိုယ်ခံစားနေရလို့ပါ”

သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး သူမကိုယ်တိုင် သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်သောကြောင့် သူမမျက်ဝန်းထဲမှ အနားယူသွားသည်။

အခက်တွေ့လှုပ်ရှားတုန်ယင်နေမိရာမှ...

“ရှင်ဒီလောက် မရိုင်းပါနဲ့”

“ရိုင်းပျတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ နွေနှင်း၊ နွေနှင်းအနား
တစ်သက်လုံးနေခွင့်ရချင်တယ်”

“ရှင်ကိုပြောပြလိုက်မယ်၊ ကျွန်မကို ရှင်မေ့ပစ်လိုက်
“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေနှင်း”

“ရှင်အချစ်ကိုလက်မခံနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ ကျွန်
အများကြီးရှိနေတယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးတွေလဲ နွေနှင်း၊ နွေနှင်း
ချစ်သူရှိသလား”

“ချစ်သူ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မဘယ်လိုဖြေရမှာပါလိမ့်”

“ကိုယ်အသည်းကွဲရတော့မှာလား နွေနှင်း၊ နွေနှင်း
ရှိတယ်လို့ မပြောလိုက်ပါနဲ့”

“မမြတ်စံတို့ ပြန်လာကြတော့မယ်၊ ရှင်ပြန်ပါ”

“ချစ်တယ် နွေနှင်း၊ ကိုယ့်နှုတ်ကပြောနေတာ
ပိုပြီးချစ်နေမိပြီ”

“ကျွန်မကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ရှင်ပြန်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ နွေနှင်း၊ ကိုယ်ပြန်ပါတော့မယ်”

သူခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့

သူ့ကိုမျက်စိတစ်ဆုံးငေးကြည့်ပြီး သူမရင်ခုန်သံမြန်
သည်။

အိမ်ကလေးပေါ်သို့ပြေးတက်လာခဲ့မိသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုပြေပျောက်စေရန်
ကန်စက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

ကက်စက်ထဲမှ သီချင်းသံကြောင့် သူမရင်ခုန်သံများပို၍
ဆန်သွားရသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ဆယ့်ငါးရက်က ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူ မြင်းစီးရင်း လိမ့်ကျသွားသည့် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောအနီး သို့ ရောက်လာတော့ သူမမြင်းကိုရပ်နားလိုက်ပြီး သစ်ပင်တစ် ဝင်တွင် မြင်းဇက်ကြိုးကို ချည်ထားလိုက်သည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှော်နေ ဒီသည်မဟုတ်ပါလား.. .

မကြာခင်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် သူမရှိနေရာ ဘက်သို့ပြေးလာနေသော မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရ သောကြောင့် သူမနှုတ်ခမ်းကိုကွေးနေအောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုမြင်းကြီး သူမအနီးမရောက်ခင် သူမကမြင်းပေါ် မှနေ၍ လက်ပြတားဆီးလိုက်၏။

သူမတားဆီးလိုက်သောကြောင့် မြင်းစီးလာသူက မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲပြီး ရပ်နားလိုက်သည်။

ထိုမြင်းကိုစီးလာသူမှာ ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူပင် ဖြစ်သည်။

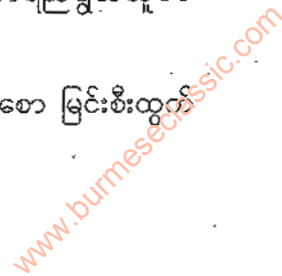
“အစ်ကိုဒေါက်တာ.. . မနက်စောစော မြင်းစီးထွက် သာတာလား”

အခန်း(၁၀)

ပင်းဒယတွင်နေထိုင်ကြစဉ်ရက်များအတွင်း အိမ်ထဲ သည် မြင်းစီးတတ်ရန်လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

သူမမြင်းစီးကျွမ်းကျင်လာသည့်အခါ အိုက်ပန်စ် ကိုယူ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့နှင့်ခပ်ဝေးဝေး အဝါရောင်နှမ်းပန်းစိုက်ခင်း ရှိရာသို့ မြင်းကိုဦးတည်ပြီး စီးလာခဲ့သည်။

“အိမ်စည်ပါလား အိမ်စည်တစ်ယောက်တည်းလား”
 သူ့အမေးကြောင့် အိမ်စည် နှုတ်ခမ်းစူပစ်လိုက် ပြီး...
 “အို... အစ်ကိုဒေါက်တာကလဲ၊ အိမ်စည်တစ်
 ယောက်တည်းကိုတွေ့ ရဲ့သားနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊
 အိမ်စည်ကလေး မနက်ဖက်မြင်းစီးထွက်တိုင်း ဒီနေရာလေးကို
 အခြံတမ်းရောက်ရောက်လာမိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ အစ်ကို
 သိလားဟင်”

သူက အိမ်စည်စကားကို နားမလည်သလိုစဉ်းစားနေ
 ၏။ အိမ်စည်က တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောဘက် မျက်လုံး
 လေးဝင့်ပြီး ငေးကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီနေရာလေးမှာ အစ်ကိုဒေါက်တာ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့
 တာကို သတိရလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နေမိလို့ပါ၊
 ဒီနေရာလေးကိုရောက်တိုင်း အဲဒီနေ့ကအဖြစ်လေးကို ပြန်
 သတိရမိတယ်”

“အဲဒီနေ့က အိမ်စည်တို့ နွေနှင်းတို့ကြောင့် ကိုယ်
 ကံကောင်းသွားတာပါ၊ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်နေမိပါတယ်”

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ၊ ဒီမှာလေ... အစ်ကို

ခေါက်တုအတွက် လက်ဆောင်”
 အိမ်စည်ကယူဆောင်လာခဲ့သော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်
 တစ်လုံးကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ အိမ်စည်”

“ယုန်မွှေးဆွယ်တာလေးပါ အစ်ကိုဒေါက်တာ၊ မနေ့
 နောက်က ကလောဘက်ရောက်တာနဲ့ အစ်ကိုကိုသတိရပြီး
 အိမ်စည်ဝယ်လာခဲ့တာပါ၊ ကံကောင်းချင်တော့ ဒီနေ့မနက်
 ဒီနေရာလေးမှာ အစ်ကိုနဲ့ဆုံခဲ့ရတယ်၊ အစ်ကိုဒေါက်တာနဲ့
 ခတ်သက်ပြီး အားလုံးလိုလိုအမှတ်တရတွေချည်းဖြစ်နေတယ်
 နော်... တကယ်ပြောတာ”

ပြောရင်း မျက်လုံးလေးများ ချွန်းမြလက်ဖျာနေသော
 အိမ်စည်ကို သူ့နားမလည်နိုင်သလိုကြည့်နေမိသည်။

“အားနာစရာ အိမ်စည်ရယ်”

“အို... အားမနာပါနဲ့၊ အိမ်စည်က အစ်ကိုဒေါက်တာ
 ခတ်စေချင်လွန်းလို့ တကူးတက ဝယ်လာခဲ့တာ၊ အိမ်စည်
 စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရင် ယူရမယ်”

ပြောပြီး အိမ်စည်က ယုန်မွှေးဆွယ်တာလေးကိုဖြန့်ပြီး

သူပခုံးပေါ်အသာခြုံပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိမ်စည်”

အိမ်စည်က သူ့ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။

“ဒီမြို့လေးက သိပ်သာယာတာပဲနော် အစ်ကိုဒေါက်တာ၊ ဒီလိုသာယာလှပတဲ့မြို့လေးမှာ အစ်ကိုဒေါက်တာ ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့တာ သိပ်ကံကောင်းဟာပဲ၊ ပြီးတော့ အရင်ပျော်ရွှင်နေမိတယ်၊ အစ်ကိုဒေါက်တာကော... အိမ်စည်နဲ့ဆုံရတာ မပျော်ဘူးလားဟင်”

“ပျော်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နွေနှင်းကော... အိမ်စည်က ဘာလို့လိုက်မလာတာလဲ”

“ဪ... သူလား...”

နွေနှင်းအကြောင်းမေးနေသောကြောင့် ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားမိပြီးမှ ဟန်ဆောင်ဖြေလိုက်ပြီး...

“သူက မမြတ်စံတို့နဲ့ ပင်လောင်းဘက်သွားကြတယ်လေ၊ အိမ်စည်က ပျင်းတာနဲ့ ပြီးတော့ အစ်ကိုဒေါက်တာလဲ သတိရနေမိတာနဲ့ ဒီဘက်ကို မြင်းစီးပြီးထွက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဪ...”

“ဒါနဲ့ ကြိုတုန်း အစ်ကိုဒေါက်တာကိုပြောထားရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“နွေနှင်းအကြောင်းကိုပေါ့”

“ဟင်...”

“တကယ်တော့ နွေနှင်းမှာ... နွေနှင်းမှာ ချစ်သူရှိပြီ သားပါ၊ အစ်ကိုဒေါက်တာ သိလိမ့်ဦးမယ်မထင်ဘူး၊ မိန်းကလေးအတော်များများက ဒီလိုပဲ၊ ချစ်သူရှိရင်လဲ ဖုံးကွယ်ထားတတ်ကြတယ်လေ”

အိမ်စည်စကားကြောင့် ရည်ရွယ်သူဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက် တွေဝေငေးဝိုင်သွားလေသည်။

“သူက သိပ်လျှို့ဝှက်တတ်တာ အစ်ကိုဒေါက်တာရဲ့ သူ့မှာ ချစ်သူရှိတဲ့အကြောင်း တချို့သူငယ်ချင်းတွေတောင် မသိကြဘူးလေ၊ သူ့ချစ်သူနာမည်က ကိုညီညီထွဋ်တဲ့ သူ့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ပြီးတော့လေ... သိပ်လဲကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟင်... သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ဟုတ်လား၊

ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုအရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းသဝဏ်တိုတာလေ၊ သူ့နားရစ်သီရစ်သီလုပ်တဲ့ကောင်လေးတွေဆိုရင် ကောင်းကောင်း lesson ပေးတတ်တာ၊ သူ့ကိုကြောက်လို့ တော်ရုံယောက်ျားလေးတွေ နွေနှင်းနား မကပ်ရဲကြဘူးလေ”

“ဟုတ်လား”

သူ့အသံက အင်အားမရှိလှ။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း အိမ်စည်က ဆက်ပြောသည်။

“အင်း... တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ ဆန်းကြယ်ပါတယ်၊ သူတို့ချစ်နေကြတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီလေ၊ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

“ဒါဖြင့် နွေနှင်းမှာ... နွေနှင်းမှာ တကယ်ပဲချစ်သူရှိနေတယ်ပေါ့”

အံ့သြမယုံနိုင်သလို အမူအရာဖြင့် သူကမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုဒေါက်တာ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုဒေါက်တာမှာကော ချစ်သူမရှိဘူးလားဟင်”

သူ့ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သက်ပြင်းရှိုက်နေ၏။

“အိမ်စည်ကတော့လေ... အချစ်ဆိုတာကို အရင်က စိတ်မဝင်စားခဲ့မိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့လေးကိုရောက်မှ လူတစ်ယောက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်မြင်ချင်းဆိုသလို ချစ်မိသွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အစ်ကိုဒေါက်တာ မသိဘူးလားဟင်”

သူက အိမ်စည်အမေးကို ခေါင်းခါပြသည်။ အိမ်စည်က မပွင့်တပွင့်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“တစ်နေ့တော့ အစ်ကိုသိခွင့်ရမှာပါ အစ်ကိုရယ်... အိမ်စည်က နွေနှင်းလိုတော့ ဖုံးကွယ်ထားတတ်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... အိမ်စည်တို့ မြင်းစီးထွက်ကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

သူနှင့်အိမ်စည် မြင်းစီးထွက်ခဲ့ကြပြီး တစ်နေရာအရောက်တွင် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

“ဪ... အစ်ကိုဒေါက်တာ”

အိမ်စည်ခေါ်သံကြောင့် သူပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

၁၇၄ စုလှဖြူ

“ဟိုလေ... အိမ်စည်ပေးတဲ့ ယုန်မွှေးဆွယ်တာလေး
ကို အမြဲတမ်း ခြုံထားရမယ်နော်”

သူက ခေါင်းအသာညိတ်ပြုပြီး မြင်းစီး၍ ထွက်သွား
တော့၏။

အိမ်စည်ရင်ထဲ ရှိန်းမြနွေးထွေးနေပြီး သူ့အကြောင်း
ဘဝနိမိတ်တွေ့ရင်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားလျက် အိမ်ရှိရာသို့ မြင်းစီး
၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အပိုင်း (သုံး)

အခန်း(၁)

ညဉ့်နက်ချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း နွေနှင့်
အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။

သူမသည် ညဝတ်အင်္ကျီရှည်အနက်ရောင်ကိုဝတ်ပြီး
ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဆောင်းလေနှင့်အတူ နှင်းမှုန်နှင်းစက်များ ဝေဝဲပြီး
ထိတ်ခတ်လျက်ရှိသည်။

တစ်ခြံလုံး ချယ်ရီပင်ကြီးများ အံ့ဆိုင်နေပြီး အကိုင်း
အပေါ်မှာ နှင်းစက်များ ခိုတွဲနေတာကို လရောင်ဖြင့်မြင်နေရ

သည်။

ဆောင်းလေအေးများကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်အရသာထူ
ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် မမြတ်စံခြံထဲပြေးဆင်းလာပြီး...

“နွေနှင်း... ဖုန်းလာနေတယ်၊ ရန်ကုန်ကတဲ့” ဟု အော်
ပြောလိုက်သောကြောင့် သူမရပ်နေရာမှ အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်
လာခဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လို”

ဖုန်းခွက်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“နွေနှင်း”

သူမအံ့ဩပြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိ၏။

လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော သူ၏အသံကိုဖုန်းထဲ

ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အံ့ဩနေမိခြင်းပါ။

“နွေနှင်း... ကိုယ့်အသံကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘာကိစ္စဖုန်းဆက်နေတာလဲ”

“နွေနှင်းကို သတိရလို့ပါ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ တယ်လီပတ်သက်မှုမှ မရှိတော့ဘူးလေ”

“ကိုကိုစိတ်မကောင်းပါဘူး နွေနှင်း”

“စိတ်မကောင်းဘူး ဟုတ်လား၊ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့စကား

တွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအတွက်

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ”

သူပြောခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်

မိပြီး နွေနှင်းရင်ထဲနာကျင်နေမိသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ထိခိုက်ရလွန်းသဖြင့် သူမ

အတုန်မှထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်မဟုတ်ပါလား...

စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကသူမထံ အခုလိုဆက်သွယ်လာပြန်တော့

မိသည့် နွေနှင်းဘယ်လိုနားလည်ရမှာပါလိမ့်...

“နွေနှင်း... ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးနေသလား၊ ကိုကိုကို

အလွတ်ပါ ချစ်လေးရယ်”

သူ့အသံက လှိုက်လှဲတုန်ယင်နေပြီး စိတ်ထိခိုက်နေမှန်း

သူမသိလာသည်။

“ဒီမှာ ရှင်ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဆက်သွယ်နေတာ

လဲ၊ တကယ်ဆို ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှပတ်သက်မှုမရှိကြတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ပတ်သက်မှုမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ရှင်ပဲ ကျွန်မကိုလမ်းခွဲစကားပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကိုညီထွဋ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က ရှင် ကျွန်မကိုပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ အကြင်နာတရားကင်းမဲ့ပြီး သိရက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုယ်တိုင် နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ချစ်လေးရယ်”

“ခုမှတောင်းပန်မနေနဲ့တော့၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် လမ်းခွဲချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာအနာတရခံစားနေရပြီ၊ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ ရှင်ကကျွန်မကိုလမ်းခွဲဖို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ရှင်အမုန်းတွေနဲ့ ရှင်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းဟာ ကျွန်မဖူးသစ်စနဲ့လုံးသားကို ကျိုးပဲ့ကြေမွသွား အောင် ရက်စက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“မင်းကိုသိပ်လွမ်းလို့ ကိုယ်ဖုန်းဆက်ခဲ့တာပါ ချစ်လေးရယ်”

ချယ်၊ မင်းစိတ်ထိခိုက်အောင် ကိုယ်ပြောခဲ့မိတဲ့အတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီလိုတောင်းပန်နေမယ့်အစား ရှင်ရဲ့လမ်းခွဲစကားတွေကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပေးပါလား ကိုကို”

သူမစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်ခြိမ်သက်သွားသည်။

သူ့ဘာပြောလာလေမလဲ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူမအသက်မရှူမိဘဲ စောင့်စားနေမိသည်။

သို့သော် သူက သူမကြားချင်သည့်စကားကို လုံးဝမပြောခဲ့ပေ။

“ကိုကို... ရှင်ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဝွတ်နိုက် ချစ်လေး... ဝွတ်နိုက်၊ မင်းအသံလေးကြားလိုက်ရလို့ ကိုကိုကျေနပ်သွားပါပြီကွာ”

သူ့ဆိုနစ်ကြေကွဲစွာပြောပြီး... စကားဆုံးသည်နှင့် သူဖုန်းချသွားသည်။

သူဖုန်းချသွားသဖြင့် ခြံထဲသို့ပြန်ဆင်းလာမိသည်။

ပြီးတော့ ခြံထဲရှိခုံတန်းရှည်လေးပေါ်မှာ တစ်ယောက်
တည်းထိုင်ပြီးကြိတ်၍ ရှိုက်ငိုနေမိသည်။

တကယ်တော့ ကိုကို(သို့မဟုတ်)ညီညီထွဋ်နှင့်သူမတို့
ချစ်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းတွေကို ရုတ်တရက်မေ့ဖျောက်ပစ်
ရန်မဖြစ်နိုင်ပါ။

အသည်းခွဲခဲရသည့်သူမအဖြစ်တွေကို သူမ ဘယ်လို
မှမေ့ဖျောက်ပစ်၍ မရနိုင်သေးပါ။

အတိတ်ပုံရိပ်များက သူမရင်ထဲတိုးဝင်လာပြန်သည်။
ခရေပင်တန်းလမ်းတွင် လမ်းခွဲစကားအပြောခံခဲ့
သောအနွဲ့။

ထိုနေ့ညတွင် သူမသည် ညစာပင်မစားဖြစ်တော့
အိပ်ရာထဲတွင်ခွေနေမိလျက် အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံးကြေ
စွာခံစားနေခဲ့ရသည်။

ညကိုးနာရီခန့်တွင် သီတာနွယ်က သူမထံဖုန်းဆက်
ခဲ့၏။

“ဟယ်လို မနွေလား”

“ဟုတ်တယ် သီတာနွယ်”

“မနွေ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ မနွေအသံ
က ငိုသံပေါက်နေသလိုပဲနော်”

“ဘာကိစ္စ တို့ဆီဖုန်းဆက်နေတာလဲ သီတာနွယ်၊ မင်းမှာ
ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြော၊ တို့အိပ်ချင်ပြီ”

“ပြောရမှာ အားနာမိပါရဲ့ မနွေ၊ ဒါပေမယ့် မပြောမပြီး
ခဏေးမမြည်ဆိုသလို ပြောမှမနွေသိမှာမို့ ပြောရတော့မှာပဲ”

“မင်းနီဒါန်းတွေကလဲ ရှည်လိုက်တာ၊ တို့စိတ်မရှည်
တော့ဘူး သီလား”

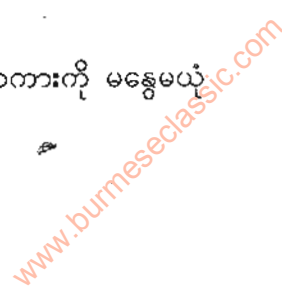
“ဒါဖြင့် ခပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောတော့မယ်နော် မနွေ၊ ကိုကို
ညီထွဋ်နဲ့ ကျွန်မချစ်နေကြတယ်ဆိုတာ မနွေသိပါတယ်နော်၊
ကိုကိုညီထွဋ်နဲ့နွယ် မကြာခင်လက်ထပ်ကြတော့မယ် မနွေ”

“ဘာ”

သီတာနွယ်စကားကြောင့် သူမအံ့ဩမယ့်နိုင်သလို
ထိတ်လန့်တုန်ယင်သွား၏။

“တကယ်ပြောတာပါ မနွေ၊ နွယ်စကားကို မနွေမယ့်
ဘူးလား”

“လုံးဝမယ့်ဘူး”

သူမဒေါသဖြင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ယုံတာမယုံတာကတော့ မနေ့အပိုင်းပါပဲ၊ နွယ်တို့က တော့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကိုကိုညီထွဋ်က မနေ့ကိုအပြီးအပိုင် ဇာတ်လမ်းဖြတ်ခဲ့တာပေါ့”

နွယ်အသံသည် သူမရင်ကိုနာကျင်ထိခိုက်သွားစေ၏။

“တော်စမ်း နွယ်၊ နင်ဘာမှဆက်မပြောရင်ကောင်းမယ်”

“ဆက်မပြောချင်ပါဘူး၊ မနေ့၊ ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် နွယ်ကပြောနေရတာပါ”

“ဒီလောက်ဆို ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ နင်တို့ရဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းကို ငါကောင်းကောင်းနားလည်သွားပါပြီ”

“အို... နွယ်တို့ဇာတ်လမ်းက စခဲ့တာကြာပါပြီ မနေ့ကိုကိုနဲ့နွယ်ချစ်နေကြတာ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းလို့ မပြောပါနဲ့”

“တော်ပြီ သိတာနွယ်၊ နင့်အသံကို ငါမကြားချင်တော့ဘူး”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး နံရံကိုပစ်ပေါက်လိုက်မိ၏။ သူမ၏

နှုတ်ခိုင်းလဲဖုန်းလေး တစ်စစီကျိုးပဲ့သွားလေသည်။

သူမရင်ထဲမှာလည်း နှလုံးသားတွေအပိုင်းပိုင်း ကျိုးကြေ

ပြီး ပြန်ဆက်၍မရလောက်အောင် နာကျင်ထိခိုက်လျက်ရှိ၏။

သိပ်ရက်စက်တယ် သိပ်ရက်စက်တယ် ကိုကိုရယ်..

ရှင့်ကို သိပ်စိတ်နာတယ်၊ ရှင့်အပေါ် ကျွန်မချစ်ခဲ့၊

သို့ကြည့်ခဲ့သလောက် ရှင်သစ္စာမဲ့ရက်ခဲ့တယ်..

ရင်ထဲတွင် နာကျင်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ

အတားအဆီးမဲ့ စီးကျလာခဲ့လေသည်။

ထိုနာကျင်မှုန်းတီးဖွယ် အသည်းကွဲဇာတ်ကြောင်းများ

ကို မေ့ပစ်နိုင်ရန် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ သူမအပန်းဖြေခရီး

ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုညက ကိုကိုထံမှဖုန်းလာပြီးနောက် ကိုကိုနှင့် ပတ်

သက်ဆက်နွယ်ခဲ့သမျှအကြောင်းအရာများကိုတွေးရင်း တစ်ည

လုံးသူမအိပ်မရနိုင်ဘဲ မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့သည်။

တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ခြံထဲရှိခုံတန်းရှည်လေးပေါ်တွင်

ညက်တုတ်ထိုင်နေခဲ့မိလေသည်။

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက်။

ပင်းဒေသဈေးသို့ ရွှေအိမ်စည်တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ဈေးတွင်စားစရာအချို့နှင့်ဆေးအချို့ လိုက်ဝယ်နေထိုင်ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူကို မထင်မှတ်စွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူက သူမကိုမမြင်။ ဆေးဆိုင်တွင် ဆေးအချို့ဝယ်နေသည်။

“အစ်ကိုဒေါက်တာ”

အိမ်စည်က သူ့အနီးတွင်သွားရပ်ပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ဆိုက်သည်။

“ဟင်. . . အိမ်စည်ပါလား”

“ဒေါက်တာဆေးတွေ လာဝယ်တာထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့အိမ်စည်ကော. . . တစ်ယောက်တည်းလား”

“နွေနှင်းကော မပါဘူးလားလို့မေးဦးမလို့မဟုတ်လား”

အိမ်စည်နောက်လိုက်သောကြောင့် သူ့ပြုံးနေ၏။

“နွေနှင်းဖျားနေတယ်လေ၊ အခု သူ့အတွက်အိမ်စည်ဆေးလာဝယ်တာပါ”

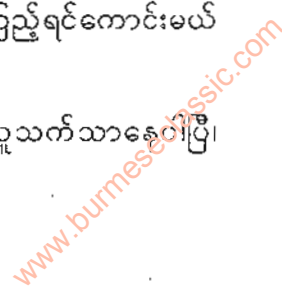
“ဟင်. . . သူ့ဘာဖြစ်လို့ဖျားရတာလဲ”

“ညက အအေးမိသွားတယ်ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အို. . . လိုက်မကြည့်ပါနဲ့၊ သူ့သက်သာနေပါပြီ။

ဒေါက်တာအလုပ်တွေပျက်နေပါ့မယ်”

“ကိုယ်ဒီမနက်အားပါတယ်၊ ဆိုင်ကယ်လဲပါလာခဲ့တယ် အခု လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

နွေနှင်းကိုစိုးရိမ်ပူပန်ပြီး အားတက်သရောပြောနေသော ရည်ရွယ်သူ့ကိုကြည့်ပြီး အိမ်စည်ရင်ထဲမသက်မသာ ဖြစ်သွား၏။

“လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ လိုက်ကြည့်ပေါ့၊ အစ်ကို ဒေါက်တာရယ်၊ အိမ်စည်မှာလဲ ကားပါလာပါတယ်၊ အိမ်စည်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ သွားပါရစေ”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီလေ အစ်ကိုဒေါက်တာ၊ သွားကြ တာပေါ့၊ ဪ... ဒါနဲ့ အစ်ကိုဒေါက်တာ မနက်စာစား ပြီးပြီလားဟင်”

“ကိုယ်လား... မစားရသေးဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရပါတယ်”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ အိမ်စည်လဲမစားသေးဘူး၊ ဟိုနားက Tea house လေးမှာ အစ်ကိုဒေါက်တာနဲ့အိမ်စည် မနက်စာ အတူစားကြရအောင်နော်”

သူက သူမစကားကိုခေါင်းမညိတ်ဘဲ တွေဝေစဉ်းစား နေ၏။

“ဟို... နွေနှင်းဖျားနေတယ်ဆိုတော့...”

“နွေနှင်းက အအေးမိရုံလေးပါ အစ်ကိုဒေါက်တာရဲ့၊ မနက်စာမစားဘဲ နွေနှင်းကို စိတ်ပူဖောင်း ဆေးသွားကုမှ အစ်ကို ဒေါက်တာအစာအိမ်ရောဂါရနေဦးမယ် အဟင်း၊ လာပါ... အစ်ကိုရဲ့၊ ပြီးရင် သွားကြတာပေါ့”

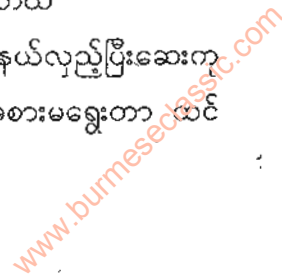
အိမ်စည်မရမကဆွဲခေါ်နေသောကြောင့် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထဲသို့ သူလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ အိမ်စည်က သူမနှင့်သူ့အတွက် မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည်များမှာသည်။

“အစ်ကိုဒေါက်တာ ဒီမုန့်တွေစားတတ်ရဲ့လား မသိဘူး၊ အိမ်စည်အကြိုက်တွေပဲမှာနေမိတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရပါတယ်”

“အစ်ကိုက ဆရာဝန်ဆိုတော့ နယ်လှည့်ပြီးဆေးကု နေရတယ်ထင်တယ်နော်၊ ဒါကြောင့် အစားမရွေးတာ ထင် တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် စားတတ်နေတတ်အောင် ကြိုးစားထားတယ်၊ အားလုံးနဲ့လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် လို့ပေါ့”

“အဟင်း... ဟင်း၊ အစ်ကိုက သိပ်ခိုးကျူးဖို့ကောင်း တာပဲ၊ ဆေးကုတာလဲ တော်တယ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေ သဲကောင်းတယ်၊ ရုပ်ရည်လဲ ခန့်ညားချောမောတယ်”

“သိပ်မမြှောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျသင့်ငွေကို ကျွန်တော် ရှင်းမှာ ပါ”

သူက အိမ်စည်ကိုပြန်နောက်လိုက်၏။

“အို... အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်တာပါဗျာ၊ ကဲ... အချိန်မစောတော့ဘူး နွေနှင်းကိုသွားကြည့်ကြရအောင်”

“အို... အစ်ကိုကလဲ လောလိုက်တာ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ပြော... အစ်ကိုဒေါက်တာကိုမေးရဦးမယ်၊ အိမ်စည် ပေးထား တဲ့ သိုးမွှေးဆွယ်တာလေးကောဟင်... ဒေါက်တာ မဝတ်ရ သေးဘူးလား”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ မဝတ်ဖြစ်သေးဘူးဖြစ်နေ

တယ်”

“အို... အစ်ကိုဒေါက်တာကလဲ၊ အိမ်စည်က ဝတ် ဆဲချင်လို့လက်ဆောင်ပေးတဲ့ဟာကို၊ နောက်တစ်ခါ အိမ်စည် ကိုအိမ်ကိုလာလည်ရင် အဲဒီဆွယ်တာလေး ဝတ်လာခဲ့ရမယ် နော်၊ ဒါပဲ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

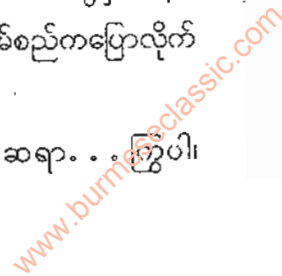
လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို စားသောက်ပြီးသော အခါ အိမ်စည်ကကားဖြင့် ရည်ရွယ်သူက ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဒေါ်နန်း ခြံစံတို့အိမ်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

အိမ်ရောက်တော့ မမြတ်စံက ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူ ကိုမြင်သောအခါ တအံ့တဩဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်... ဒေါက်တာပါလား၊ အိမ်စည်နဲ့ဘယ်မှာ ဆွဲခဲ့ကြသလဲ”

“ဈေးထဲမှာပါ မမြတ်စံ၊ ဒေါက်တာက နွေနှင်းနေမ ကောင်းဘူးဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့တာလေ” ဟု အိမ်စည်ကပြောလိုက် သည်။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ကြွပါ ဆရာ... ကြွပါ။

နွေနှင်းက အပေါ်ထပ်က အိပ်ခန်းထဲမှာပါ”

နွေနှင်းရှိရာအခန်းသို့ ဒေါက်တာ့ကိုမြတ်စံက ရွှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီးခေါ်သွား၏။

နွေနှင်းက အခန်းတစ်ခန်းထဲရှိခူတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။

“နွေနှင်းရေ... ဒေါက်တာလာကြည့်စာယ်”

မမြတ်စံအသံကြောင့် နွေနှင်းမိုန်းနေရာမှ မျက်လုံး အသာဖွင့်ကြည့်သည်။ ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူကိုမြင်တော့ လှဲနေရာမှ ထရန်ဟန်ပြင်လိုက်သောကြောင့် ရည်ရွယ်သူ တားဆီးလိုက်၏။

“သက်သာသလိုနေပါ နွေနှင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုဘာ အားနာဖို့မလိုပါဘူး၊ နွေနှင်းဖျားနေတယ်ဆိုလို့လာကြည့်တာပါ။ သူက နွေနှင်းအနီးလျှောက်လာရင်းပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် နွေနှင်း၊ တို့နဲ့အစ်ကိုဒေါက်တာ ချေးကဆေးဆိုင်မှာတွေ့လာခဲ့ကြတာလေ၊ နွေနှင်းနေမကောင်းတဲ့အကြောင်း တို့ပြောပြလိုက်လို့ ဒေါက်တာက လိုက်လာတာပါ။ သူကနွေနှင်းခူတင်ဘေးရှိခုံတွင် အသာဝင်ထိုင်ပြီး

ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်၍ နားကျပ်ကိုယူထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမကိုစမ်းသပ်ပေးသည်။

သူမနဖူးပြင်ကို သူ့လက်ဖြင့်အသာစမ်းသပ်လိုက်၏။

“အဖျားသိပ်မကြီးပေမယ့် အအေးအတော်မိသွားပုံပဲ၊ ညဘက်အနွေးထည်ဝတ်မအိတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော့... ဒီဆေးလေးတွေပေးခဲ့မယ်၊ တစ်နေ့သုံး ငြိမ်သောက်ရမယ်၊ နွေနှင်းမျက်နှာလဲချောင်နေပါလား၊ အိပ်ရေး ဝဘူးထင်တယ်၊ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ရမယ်နော်၊ ဒါမှ အားရှိ ပါ အအေးမိလဲမခံနဲ့”

“သူက ညညဆိုအတွေးတွေလွန်ပြီး မအိပ်ဘူးလေ အစ်ကိုဒေါက်တာရဲ့၊ ဒါကြောင့် အအေးမိပြီး ဖျားတာပေါ့” အိမ်စည်က အခွင့်ရေရတုန်း တွန်းလိုက်၏။

“ဟုတ်လား... ဘာတွေများတွေးနေလို့လဲ”

“သူက ညညဆို ဟိုလေ...”

“အိမ်စည်”

အိမ်စည်ကို နွေနှင်းကဟန်တားလိုက်၏။

“ကဲ... နွေနှင်း၊ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟေ့... နွေနှင်း၊ တို့ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်နော်၊ တို့က အစ်ကိုကိုခေါ်လာပေးရတာ၊ အဲလေ ပင့်လာခဲ့ရတာ”

နွေနှင်းက ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“ကျွန်တော်နောက်နေ့မှ နွေနှင်းကိုလာကြည့်ပါဦးမယ် မမြတ်စံ... ကျွန်တော့်တို့ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

အိမ်စည်က သူ့ဆေးသေတ္တာကိုဆွဲပြီး သူ့နောက်လိုက်သွား၏။

“ရှော့... အစ်ကိုဒေါက်တာ၊ မနက်ဖြန်ရော လာမှာလားဟင်”

အိမ်စည်က သူ့အတက်ချီကေ(စ်)ကိုလှမ်းပေးပြောလိုက်၏။

“လာဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ၊ အရေးကြီးလူနာမရှိရင်”

“နောက်မှအေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရဦးမယ်နွေနှင်းရဲ့အိပ်မရတဲ့ညများအကြောင်းပေါ့”

“ဘာများလဲ အိမ်စည်”

“စိတ်ဝင်စားလို့လား ဒေါက်တာ၊ ပြောရရင် အရှည်အကြီးပဲ၊ နောက်နေ့မှပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကဲ... ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်”

“တု့တာ... မနက်ဖြန်ကျရင် အိမ်စည်တို့အိမ်မှာပဲ နေ့လယ်စာစားရမယ်နော်၊ အစ်ကိုဒေါက်တာအတွက် ဟင်းကောင်းကောင်းချက်ထားပေးမယ်”

“အားနာစရာဗျာ”

“အားမနာရဘူး၊ အိမ်စည်စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရမယ်၊ ဒါပဲ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ဆိုင်ကယ်မောင်း၍ ထွက်သွား၏။

သူ့ကိုမျက်စိတစ်ဆုံးငေးမောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူက အိမ်စည်ပင်မဟုတ်ပါလား...

အခန်း(၇)

နောက်ရက်များတွင် နွေနှင်းတို့အိမ်သို့ ဒေါက်တာ
ရည်ရွယ်သူမကြာခဏရောက်လာတတ်၏။

ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူက နွေနှင်းထံသို့လာခဲ့
ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာတော့ နွေနှင်းနှင့်စကား
ခွင့်သိပ်မရခဲ့ဘဲ အိမ်စည်နှင့်သာပို၍ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။

နွေနှင်းက သူနှင့်ရောရောနှောနှောစကားပြော
ခြင်းမရှိဘဲ အိမ်စည်ကသာသူနှင့်စကားပြောလိုက်၊ မုန့်
ကျွေးလိုက်၊ ထမင်းကျွေးလိုက်နှင့် အပျော်လွန်လျက်ရှိသည်။

နွေနှင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ရည်ရွယ်သူ အိမ်သို့
ခဏရောက်လာခြင်းကို အိမ်စည်ကျေနပ်မဆုံးရှိုနေ၏။

“နွေနှင်းက နေကောင်းနေပြီပဲ အိမ်စည်ရယ်၊ ဒေါက်
တာကို နွေတိုင်းလာမကြည့်ခိုင်းပါနဲ့တော့”

မမြတ်စံက အားနာသလိုပြောတာကို အိမ်စည်က

“အို . . . ဒေါက်တာအိမ်ကိုခဏခဏလာလည်တာ
ဖြစ်လို့လဲ မမြတ်စံရဲ့၊ ဒေါက်တာနဲ့ရင်းနှီးရတာ အရှုံးမရှိ
ဘူး”

“ဒါပေမယ့် အားနာစရာကောင်းနေပြီလေ”

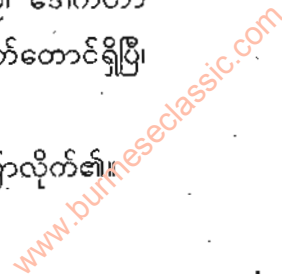
“အိမ်စည်တော့ အားမနာပေါင်၊ ဒေါက်တာက လူနာ
တွေနဲ့ရုံသက်သက်မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်စည်တို့နဲ့ စကားလက်
တွေနေတာလဲ ပါပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးတာပါပဲ”

မမြတ်စံ အပြိုင်အဆိုင်မပြောလိုတော့သဖြင့် နောက်
အိမ်စည်ဆီမှာ ဝင်သွား၏။

“မမြတ်စံပြောတာ မှန်တယ် အိမ်စည်၊ ဒေါက်တာ
နွေတိုင်းလာနေတာ ခုဆို တစ်ပတ်လောက်တောင်ရှိပြီ၊
လုပ်ပျက်နေမှာပေါ့”

နွေနှင်းက အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာရင်း ပြောလိုက်၏။

“အမလေး နွေနှင်းရယ်၊ ရှင့်ကို ဆေးခန်းမသွားရဘဲ နေ့တိုင်းလာကြည့်ပေးအောင် ကျွန်မကစီစဉ်ပေးတာ ရှင်က ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာ”

“တင်ပါတယ် အိမ်စည်ရယ်၊ တင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ဒါနဲ့ အခုနွေနှင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အဝတ်သစ်အစားသစ်တွေဝတ်လို့ပါလား”

“ကလောဘက်ကားလျှောက်မောင်းမလို့ပါ။ အိမ်ထဲမှာနေရတာကြာပြီဆိုတော့ ပြီးငွေလို့ အပြင်ခဏထွက်မလို့”

“တို့လဲအပြင်ထွက်မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တို့က မုန်းကလုတ်ကန်ဘက်သွားလည်မှာ ၊ နင်လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါတို့တစ်ယောက်တစ်လမ်းဆီနဲ့ကားကို ဘယ်သူယူသွားမှာလဲ”

“နင်သွားချင်တဲ့ဆီငါလိုက်ပို့ပေးခဲ့မှာပေါ့”

“နေပါစေတော့၊ ငါ့ဘာသာငါပဲ သွားတော့မယ်”

ပြောပြီး အိမ်စည်ကစိတ်ဆိုးသလိုထွက်သွားကာ သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

နောက်နေ့ကျရင်တော့ သူ့ကိုကားပေးလိုက်ပါမယ်လေ... .

သူမတစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ သည်။ ပြီးတော့ ချယ်ရီပင်နှင့်ထင်းရှူးပင်တန်းများရှိ ရာဘက်ရောက်တော့ ကားရပ်လိုက်၏။

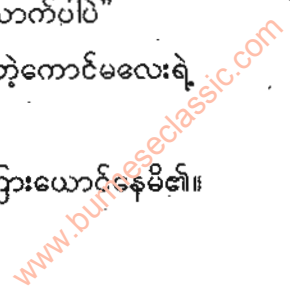
ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ပြီး အရိပ်ကောင်းသည့် ထင်းရှူးပင်တန်းတစ်နေရာအောက်ရှိ ထိုင်ခုံလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်နေမိသည်။

သူမအတွေးထဲတွင် ကိုကိုပုံရိပ်များပေါ်လွင်ထင်ဟပ်လာပြန်သည်မဟုတ်ပါလား... .

*** “နွေနှင်းကို အသက်နဲ့ထပ်တူချစ်တယ်၊ မယုံရင် ကိုယ့်ရင်ကိုခွဲကြည့်ပါလား... .”

*** “ချစ်လေးကလဲ့ပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုယ်မချစ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ တစ်မိုးအောက် တစ်ယောက်ပါပဲ”

*** “ဖူးစာရှင်အမှန်ဆိုရင် နွေနှင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ နဖူးလေးကို နမ်းခွင့်ပြုပါလား”
ကိုကိုစကားသံတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိ၏။

သူမရင်ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်သမျှ ရင်ခုန်လွမ်း
မောဖွယ်၊ တမ်းတဖွယ်၊ နာကျင်ကြေကွဲဖွယ်များအားလုံး
အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေသေးသည်မဟုတ်ပါလား...

အတိတ်အကြောင်းအရာများကို မေ့ပစ်ချင်သော်
လည်း နှလုံးသားက အမြဲသတိတရရှိနေတာ ဘာကြောင့်များ
လဲထွယ်...

သူမအတွေးထဲနစ်မြောနေစဉ် သူမကျောနောက်မှ
ခြေသံသဲ့သဲ့ကိုကြားရ၏။

“နွေနှင်း”

ခေါ်သံကြောင့် နောက်ကိုသူမလှည့်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

“ဟင်... ဒေါက်တာ”

“နွေနှင်း ဒီမှာတစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ဘာလုပ်
နေတာလဲ၊ ကိုယ် ကလောဘက်ကပြန်လာတုန်း နွေနှင်းရဲ့ကား
လေးရပ်ထားတာတွေ့လိုက်လို့ နွေနှင်းကိုတွေ့ရမလားဆိုပြီး
ဒီထင်းရှူးပင်တန်းထဲဝင်လာခဲ့တာပါ”

သူက နွေနှင်းရှေ့မှာလာရပ်ပြီး နွေနှင်းမျက်နှာလေး

တိုင်ကြည့်နေသောကြောင့် သူမခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“ဟင်... နွေနှင်း၊ ငိုနေတာလားဟင်”

ခုနက သူမတစ်ယောက်တည်းငေးငိုင်ပြီး မျက်ရည်
ခဲနေမိသည့်အဖြစ်ကို သတိရမိသွားပြီး မျက်တောင်များပုတ်
ခတ်ကာ သူမမျက်ရည်များကို သူ မမြင်နိုင်စေရန် ဖုံးကွယ်နေ
မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် နွေနှင်း၊ ကိုယ့်ကိုပြောပြပါဦး”

သူကမေးတော့ သူမခေါင်းခါနေမိသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ နွေနှင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်

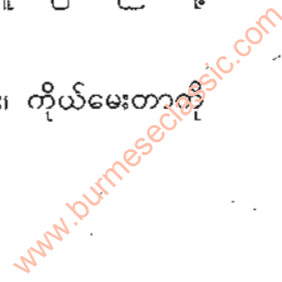
ကိုယ့်ကိုပြောပြပါလားဟင်”

သူက သူမဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမပခုံးနှစ်ဖက်
တို့ အသာဆုပ်ကိုင်ကာ မေးသည်။

“အို... လွတ်ပါ၊ ကျွန်မပြန်ပါရစေတော့”

သူ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ရင်း သူမပြောသည်။ သို့
သော် သူကမလွှတ်။

“ကိုယ်မေးတာကို ပြောပါ နွေနှင်း၊ ကိုယ်မေးတာကို
မပြောရင် မင်းကိုကိုယ်ပြန်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မဘာပြောမှာလဲ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းငိုနေတာ ဘာကြောင့်လဲ မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဝမ်းနည်းထိခိုက်စရာတွေ ခံစားနေသလဲ၊ ကိုယ်သိခွင့်မရှိဘူးလား”

သူက အတင်းမေးတော့ သူမခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး “မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေနှင်းရယ်၊ ကိုယ်က မင်းကိုအသည်း နှင့်အောင်ချက်နေမိတဲ့သူပါ။ မင်းခံစားနေရတာတွေကို ကိုယ် မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး”

“ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ကိုဘာမှပြောမပြုချင်ဘူး ကျွန်မပြန်ပါရစေ”

ထင်းရှူးပင်တန်းများကြားတွင် သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေရသည့်အဖြစ်ကို မဝံ့ရဲ့သလို ခံစားနေရလေသည်။

“တကယ်လို့ ကိုယ်သာရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် မင်း ပြန်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း အတွေးနယ်ချဲ့နေဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲတွေးနေခဲ့

တယ်”

“မင်းမှာ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်နေသလား နွေနှင်း”

“ခံစားချက်ဆိုတာ လူတိုင်းမှာရှိကြတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်မှာလဲ မင်းကိုသိပ်ချစ်မိတဲ့ ခံစား ချက်ရှိနေတယ်လေ၊ ကိုယ်တစ်ခုမေးချင်တယ် နွေနှင်း၊ မင်းချစ်ခဲ့ဖူးသလား”

“ဒါတွေ ရှင်ကိုပြောပြဖို့ လိုမယ်မထင်ဘူး”

“သိပ်လိုတာပေါ့ နွေနှင်းရယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကိုယ်က မင်းအချစ်ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေမိတဲ့ သူလေ၊ ဒီတော့ မင်းမှာချစ်သူရှိမရှိ ကိုယ်သိခွင့်ရချင်တယ်”

ပြောပြီး သူကသူမလက်ဖမိုးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်၏။

“အိုး... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“သိပ်ချစ်တယ် နွေနှင်းရယ်၊ နွေနှင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖောက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ နွေနှင်းမှာ ချစ်သူရှိနေ

လို့လား”

သူမ မဖြေဘဲတွေဝေနေမိ၏။ သူမငြိမ်သက်နေစဉ် သူက သူမကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ နွေနှင်း ရှင့်ကိုမုန်းလိုက်မှာနော်”

“မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ နွေနှင်းရယ်၊ နွေနှင်းကိုမြင်တဲ့နေ့က စပြီး ချစ်ခဲ့မိတဲ့ကိုယ့်အဖြစ်ကို နားလည်ပေးပါလား၊ တို့တောင်းတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ မင်းကိုကိုယ် ဒီလောက်ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး”

“ရှင့်ကိုမချစ်နိုင်ဘူး ကိုရည်ရွယ်သူ၊ ဒါကိုတော့ နားလည်ပေးပါ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို အထင်သေးနေသလား နွေနှင်း”

“အို... မသိဘူး၊ ရှင်ဖယ်ပါတော့”

သူ့ရင်ဘတ်ကိုတွန်းပြီး သူမပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

“နွေနှင်း... နွေနှင်း”

သူက သူမနောက်မှပြေးလိုက်လာသည်။

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီလား နွေနှင်း”

“ရှင့်ကို စိတ်မဆိုးစေချင်ရင် နောက်ကိုမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“နှောင့်ယှက်ချင်တဲ့စိတ်မျိုး လုံးဝမရှိပါဘူး နွေနှင်း၊ မင်းကို ချစ်နေမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်မသွားပါရစေတော့”

“နွေနှင်းကိုကြည့်ရတာ သိပ်နေကောင်းပုံမရသေးဘူး၊ ပြုဖတ်ဖြူလျော်နဲ့၊ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်ပါ နွေနှင်းရယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်အားမရဘူး၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်လာခဲ့ဦးမယ်နော်”

“မလာပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကြောင်းအထွေအထူးမရှိဘဲ အိမ်ကိုခဏခဏ ခလာစေချင်ဘူး၊ ဪ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မဆီကိုပြောတာနော်၊ အိမ်စည့်ဆီကိုလာချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လာပေါ့”

“ကိုယ်အဲဒီကိုလာတယ်ဆိုတာ မင်းဆီကိုပဲ အဓိက လာနေတာပါ”

“တကယ်ပဲလား၊ အိမ်စည့်နဲ့ရှင် အတော်ရင်းနှီးနေကြ

ပြီမဟုတ်လား”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ မင်းက ကိုယ်နဲ့သူ့ကို အထင်လွဲနေတာကိုး”

“အို... ဘာကိစ္စအထင်လွဲရမှာလဲ၊ အိမ်စည်နဲ့ရှင်ရင်းနှီးကြတာ ကျွန်မနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ကိုယ်သူ့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟုတ်လား၊ သူကတော့ ရှင်ကိုအတော်စိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ်”

“ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ် ဒါကို နားလည်ပေးပါကွာ”

သူမက သူ့စကားကိုမကြားဟန်ပြုပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူက သူမကားလေးကိုငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူမရဲ့နာကျင်နေတဲ့နှလုံးသားကို သူ့ရဲ့နွေးထွေးတဲ့အချစ်နဲ့ ပြန်ပြီးလှုပ်ရှားလာစေမှာလား... .

အခန်း(၄)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ့အိမ်သို့ရောက်လာမည်ဆို၍ သူနှင့်မတွေ့ချင်သောကြောင့် သူမရှောင်နေခဲ့မိသည်။

“ဟင်... အစ်ကိုဒေါက်တာပါလား၊ ရောက်မလာဘာတောင် အတော်ကြာပြီနော်၊ ပြောပါဦး... အလုပ်တွေ နားနေလို့လား”

“အင်း... ဆိုပါတော့”

သူက နွေနှင်းကိုတွေ့ရမလားဆိုသောအတွေးနှင့် နှစ်ဖွေနေမိတာကို အိမ်စည်ကရိပ်မိ၏။

“နွေနှင်းမရှိဘူး အစ်ကိုဒေါက်တာ၊ မနက်အစောင့်ထွက်သွားတယ်လေ၊ သူ့ရည်းစားဆီက ဖုန်းလာလို့”

အိမ်စည်စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲခံစားသွားရသေးသည်။

“သူ့ . . . သူ့ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ ကိုယ်က သူ့ဆီက နေမကောင်းဘူးထင်လို့ လာကြည့်တာပါ”

“အမလေး နေကောင်းသွားပါပြီ၊ အခု သူ့ချစ်သူအတွက် ပင်းဒေအပြန်လက်ဆောင်တွေ သွားဝယ်တယ်ထင်ပါရဲ့”

သူ့မျက်နှာညှိုးသွားတာကိုကြည့်ပြီး အိမ်စည်ကြိတ်ကြိတ်လိုက်မိ၏။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုဒေါက်တာတို့အိမ်ဘက်ကို မနေအိမ်စည်ရောက်သေးတယ်၊ အစ်ကိုဘယ်တွေသွားနေတာလဲဟင်”

“ကိုယ်မနေ့က ကလောဘက်က patient တစ်ယောက်

တို့ သွားကြည့်တာပါ”

“ဟင် . . . ကလောဘက် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို . . . ဒါဆို

နွေနှင်းနဲ့တွေ့ကြသေးလားဟင်”

စိတ်လှုပ်ရှားနေသောအသံဖြင့် အိမ်စည်က မေး

သည်။

“အင်း . . . တွေ့ဖြစ်ကြတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလဲဟင်”

“ထင်းရူးပင်တန်းတွေနားမှာ နွေနှင်းကားလေးကို ခြင်ခဲ့တာလေ”

“ဪ . . . ဒါဖြင့် မနေ့ကတွေ့ခဲ့ကြသေးတာပေါ့၊ ဒါတောင် နွေနှင်းက ဘာမှမပြောဘူး၊ ဟွန့် သိပ်လျှိုတာပဲ”

“စကားမစပ်လို့နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုဒေါက်တာရယ်၊ နွေနှင်းအကြောင်း အစ်ကိုဒေါက်တာမသိလို့နော်၊ ဘာကိစ္စမဆို သိပ်အိမ်စည်က သူ့လက်ထပ်တွေ့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတောင် တော်တော်ကြီးနောက်ကျမှ သိခဲ့ရတာ”

“ဟင် . . . နွေနှင်းလက်ထပ်တွေ့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူနဲ့သူ့ချစ်သူ လက်ထပ်ကြတော့
မလို့ပဲလေ၊ လက်ထပ်ခါနီးမှ ဘာပြဿနာတွေဖြစ်တယ် မသိ
ပါဘူး၊ ခုတော့လဲ ပြန်ပြေလည်သွားကြပြီထင်ပါရဲ့”

သူ့ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်နေလေသည်။

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ် အိမ်စည်”

“ဟင်... ပြန်တော့မလို့လား အစ်ကိုဒေါက်တာနဲ့
ထမင်းစားသွားပါဦးလား”

“မစားတော့ပါဘူး အိမ်စည်၊ ကိုယ်သွားစရာထေ
ရီနေသေးလို့ပါ”

သူ့ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတော့
အိမ်စည်က နွေနှင်းနှင့်သူ့ကြား မဟုတ်မမှန်၊ ကတုန်း

ကတိုက်ပြောခွင့်ရလိုက်သောကြောင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိ
တကယ်တော့ မနက်က နွေနှင်းထံ ဘယ်သူ့ဆီက

ဖုန်းလာခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ နွေနှင်းကို တစ်ဖက်သတ်စွဲလမ်းနေသည့်
ရည်ရွယ်သူ စိတ်ပျက်နောက်ဆုတ်သွားစေရန် အိမ်စည်က

နီတီးခဲ့ခြင်းပင်။

ရည်ရွယ်သူရင်ထဲမှာ မတည်မငြိမ်ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်

နီတီး။

မင်းကိုကိုယ် တကယ်ပဲဆုံးရှုံးရတော့မှာလား နွေနှင်း

မယ်...

မင်းကို ကိုယ့်နှလုံးသားနဲ့ထပ်တူ ချစ်နေမိတယ် နွေ

နှင်းရယ်...

သူ့ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှပြောနေသည့်စကားများကို

သူ့ကြားနိုင်ပါ့မလား...

အခန်း(၅)

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ။

သူနှင့်နွေနှင်းတွေ့ခွင့်မရခဲ့တာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နွေနှင်းနှင့်မတွေ့ဖြစ်အောင် သူရှောင်နေမိခဲ့သည်။

သည်နေ့တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ့မြင်းစီးနေ တောင်ကုန်းတွေဘက် မြင်းစီးလာခဲ့မိသည်။

မြို့နှင့်ခပ်ဝေးဝေး ရွှေဝါရောင်နှမ်းပန်းခင်းများအနီး သူရောက်လာခဲ့၏။ ထိုနေရာသည် တစ်ခါက သူ့မြင်းစီးရာ

ဆိုကျသွားခဲ့သည့် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောလေးဖြစ်သည်။
ထိုဆင်ခြေလျှောတောင်ကုန်းလေးအနီးတွင် မြင်း
အကြီးကိုဆွဲ၍ မြင်းကိုရပ်လိုက်ပြီး သူတွေဝေစဉ်းစားနေမိ
သည်။

သူလိုမိကျခဲ့သည့်နေ့ကအကြောင်းကို ပြန်၍စဉ်းစား
မိခြင်းရယ်ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သူမကို တွေ့မြင်လိုသည့်
တစ်စိတ်တွေ့ ပြည့်လျှံတက်လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား...

ထိုစဉ် သူနှင့်မနီးမဝေးသစ်ပင်တစ်ပင်အနီး ရပ်သွား
သော မြင်းတစ်စီးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ မြင်းပေါ်တွင်ထိုင်နေသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ နွေနှင်းပင်ဖြစ်၏။
“ဟင်... နွေနှင်း”

မျှော်လင့်ထင်မှတ်မထားဘဲ သူမနှင့်ဆုံတွေ့လိုက်ရ
သောကြောင့် သူ့အလွန်အံ့ဩပျော်ရွှင်သွားမိသည်။

“နွေနှင်း”
သူမနားသို့ သူ့မြင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းစီးလာရင်း လူမိ
လိုက်၏။

သူ့ကိုမြင်တော့ သူမအံ့ဩသွားပြီး လှည့်ထွက်နု
ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေပါဦး နွေနှင်းရယ်၊ ကိုယ့်ကိုမြင်တာနဲ့ ရှောင်ပြေး
တော့မလို့လား၊ မင်းကိုယ့်ကိုရှောင်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်
တယ်”

“သိရင်လဲပြီးတာပဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှပြော
စရာမရှိဘူး”

“စိမ်းကားလှချည်လား၊ နွေနှင်းရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်
နားလည်ပေးပါလား၊ မင်းအသည်းကွဲနေတာလား၊ နွေနှင်း
ကိုယ့်ကို ဘာလို့ဒီလောက်ရှောင်နေရတာလဲ”

“အို . . . ရှင်ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ကျွန်မမသိဘူး”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ နွေနှင်းရယ်၊ ကိုယ်
လေ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေ
မယ့်သူမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းယုံစေချင်တယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေ မဆွေးနွေးချင်ဘူး”

သူမပြောပြီးတာနှင့် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းပြီး စီးသွား

၏။

“နေပါဦး နွေနှင်း”

သူက သူမနောက်မှ အရှိန်ဖြင့်မြင်းစီးပြီး လိုက်သည်။
နွေနှင်း၏မြင်းက တအားပြေးနေသည်မို့ သူစိုးရိမ်ပူ
ပန်သွားမိသည်။

“နွေနှင်း မြင်းကိုအရှိန်လျှော့လိုက်ပါ၊ မြင်းက တအား
ပြေးနေတယ်၊ တော်ကြာ မြင်းကိုမထိန်းနိုင်ရင် ဒုက္ခရောက်
သိမ့်မယ်နော် နွေနှင်း”

သူမမြင်းနောက်မှ သူမြင်းဖြင့်လိုက်ရင်း သူစိုးရိမ်တကြီး
အော်ပြောနေမိ၏။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မမြင်းကိုအရှိန်သတ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟင် . . . ဒုက္ခပါလား၊ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲ
လိုက်လေ”

“ဟင်အင်း . . . မရဘူး . . . မရတော့ဘူး”

သူမကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် အော်သည်။
သူဘာလုပ်ရမုန်းမသိသလိုဖြစ်နေပြီးမှ . . .

“ကိုယ်အဲဒီဘက်ကူးလာခဲ့မယ် နွေနှင်း၊ မကြောက်နဲ့

နော်”

နေ့နှင့်ကိုလှမ်း၍ အားပေးလိုက်ပြီး သူ့မြင်းကို သူ့မြင်းနားကပ်စီးလာခဲ့ပြီး သူ့မမြင်းပေါ်သူလှမ်း၍ ခုန်တတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ နေ့နှင့်လက်ထဲမှ မြင်းဇက်ကြိုးကိုယူ၍ မြင်းကိုကြိုးစားပြီး ထိန်းလိုက်သည်။ သို့သော် မြင်းထံတော်တော်နှင့် အရှိန်သတ်မရဘဲဖြစ်နေ၏။

တစ်နေရာအရောက်တွင် မြင်းကိုထိန်းလိုက်နိုင်သော်လည်း သူ့ရောသူမပါ မြင်းပေါ်မှလိမ့်ဆင်းသွားတော့၏။

သူက သူမကိုယ်လေးကိုဖက်ထားလျက် တောင်စောင်းအတိုင်း နှစ်ယောက်အတူလိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။

မြေပြန့်ပေါ်ရောက်တော့ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် သူ့ရောက်နေ၏။ သူမကုန်းထရန်ပြင်သော်လည်း သူကမလွှတ်သေးဘဲ သူမကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်သည်။

“အို... ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မလွှတ်ပါ”

ခုနစ်ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူမကိုယ်လေး တဆင့်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

“သိပ်ကြောက်သွားသလား နေ့နှင့်၊ မြင်းကောင်းကောင်းမစီးတတ်ဘဲနဲ့ မြင်းကိုဒုန်းမစိုင်းရဘူး၊ မှတ်ထားနော်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းသည်။ သူက သူမမျက်နှာလေးကိုငေးကြည့်နေရာမှ ပါးပြင်နှင့်လည်တိုင်အနှံ့နမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ရှင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သိက္ခာမမဲ့ပါနဲ့”

“ချစ်လို့နမ်းမိတာ သိက္ခာမဲ့သတဲ့လားကွာ၊ ကိုယ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်တာနဲ့ပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို နမ်းရတော့ဘူးတဲ့လား”

“မနမ်းရဘူး”

သူမက ကျုံးထဲပြီးထွက်ပြေးတော့ သူက သူမမခုံးနှုတ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ပြန်ထိုင်စေသည်။

“ကိုယ်မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးလား နေ့နှင့်ရယ်၊ မင်းကိုကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

သူက သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းအကြပ်ဆွဲသွင်းပြီး နမ်းပြန်သည်။ သူ့အနမ်းများကြောင့် သူ့မရင်

ထဲမှာ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့မှု၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများပြည့်လျှံလျက် တုန်ခါနေလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

သူမထိတ်လန့်နေသောအမူအရာဖြင့် ခေါင်းခါသည်

“မရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ရမယ်”

သူက သူမကိုယ်လေးကို အသာထွေးဖက်ထားပြီး တိုးတိတ်ညင်သာစွာပြောသည်။

“မင်းကိုကိုယ် သိပ်ချစ်တယ် အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါလားဟင်၊ မင်းဆွေးမြေ့ခံစားနေရတာ ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး၊ မင်းနှလုံးသားကို ကိုယ့်အချစ်နဲ့ပြန်ပြီး လန်းဆန်းလှပစေချင်တယ်”

ညိုစင်သောသူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် တန်းက လှပပြီး နှာတံကချွန်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပိရိလှေသည်။ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်က ရွန်းစိုလှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသေးသည်။

သူ့မျက်နှာကို သူမငေးကြည့်နေမိ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ချစ်လေးရဲ့”

ပြောပြီး သူက သူမပါးပြင်ကိုလှည့်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။ ချစ်လေး... တဲ့။

သူမနှလုံးသားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြင်းပြစွာ သတိရသွားမိသည်မဟုတ်ပါလား...။

အလွန်စိမ်းကားရက်စက်နိုင်သော ကိုကို။

ခု... ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူက သူမကိုအလွန်ချစ်

မြတ်နိုးပြီး နူးညံ့ကြင်နာတတ်သူ။

သူမရင်ထဲတွင် အတွေးများစွာဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ဆွေတွေဝေဝေရှိလှသည်။

တွေဝေနေသည့် သူမမျက်နှာလေးကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာဆွဲမော့လိုက်ပြီး မျက်ဝန်းတွေထဲစိုက်ကြည့်သည်။

“အချစ်”

“-----”

“ကိုယ့်အချစ်... ကိုယ့်ကို ထာဝရစိမ်းကားနေမှာလားဟင်၊ အချစ်ရဲ့အဖြေဟာ ထာဝရ No ပဲလား”

သူမခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုယ်မယုံချင်ဘူးကွာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ပဲ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်”

“ရှင့်ကိုမချစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းမှာ ကိုယ့်ထက်အလျင်ချစ်ဦးသူရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုကျွန်မမုန်းလိုက်ပြီ”
သူမစိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောမိသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်အတွက်မျှော်လင့်ချက်ရှိနိုင်တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

ပြောပြီး သူမထိုင်နေရာမှထရပ်သည်။ သူ့ကလည်း လိုက်ရပ်သည်။

“မင်းကို အရမ်းစွဲလမ်းနေမိတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ဒီလိုပဲဥပေက္ခာပြုတော့မှာလား အချစ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာ”

“ကိုယ်လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

“ရှင့်အလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့မလိုလား”

“ပစ်ခဲ့မှာပဲ”

“ရှင်ကလေးလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ချစ်တတ်တာပေါ့၊ ဒီလောက်မှ အေးမလည်ဘူးလားကွာ”

သူမလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း သူပြောသည်။

“ဖယ်စမ်းပါ. . . စကားပြောရင် လက်မပါနဲ့၊ ရှင် ညွှန်မကိုချစ်တယ်. . . ချစ်တယ်ပြောပြီး တန်ဖိုးမထားဘူး”

“ဘာလို့ဒီလိုပြောရတာလဲ၊ မင်းကိုသိပ်ချစ်လို့ ယုယ ဩင်နာမိတာပဲ၊ အရမ်းလဲတန်ဖိုးထားတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ထမဦးဆုံးနမ်းခဲ့တဲ့မိန်းကလေးဟာ မင်းပဲ”

“ဟွန်း. . . ယုံချင်စရာကြီး”

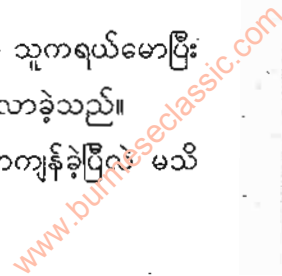
“မယုံရင်လဲ ရပါတယ်၊ ကိုယ်ကော. . . မင်းရဲ့အနမ်း

ပြန်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ”

သူ့နားမှ သူမပြေးထွက်လာခဲ့တော့ သူကရယ်မောပြီး ညွှန်ရစ်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူမနောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ့်မြင်းကြီးတောင် ဘယ်နားမှာကျန်ခဲ့ပြီလဲ” မသိ

ဘူး၊ နွေနှင်းမြင်းကြီးကတော့ ဟိုနားမှာ နားနေလေရဲ့”

“ဒီနေ့ ကျွန်မသိပ်ကံမကောင်းဘူး၊ မြင်းပေါ်ကလဲ မြှတ်ကျတယ်၊ ခြေထောက်လဲနာသွားပြီ”

“ဟင်... ခြေထောက်အတော်နာနေသလား၊ ကိုယ်တောင် သတိမထားလိုက်မိဘူး၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်အိမ်အထိလိုက်ပေးမယ်လေ”

“တော်ပါပြီ၊ ရှင်နဲ့မြင်းအတူမစီးပါရစေနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ကိုကြောက်သွားပြီလား”

“မုန်းသွားတာ၊ ကဲ... သိပြီလား”

ပြောပြီး သူမက မြင်းပေါ်တက်သည်။ သို့သော် တစ်ချိန်မှရဘဲဖြစ်နေသောကြောင့် သူမကိုယ်ချီပြီး သူမမြင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ဖြည်းဖြည်းစီးသွားနော်”

“အင်းပါ... ကျွန်မထိန်းပြီးစီးသွားပါမယ်”

“မနက်ဖြန်လဲ ကိုယ်ဒီနေရာမှာ စောင့်နေပါရစေနော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“မလာနိုင်ပါဘူး”

“မလာနိုင်ရင် ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ်တို့ သူ့ကလည်ကြမယ်လေ”

သူမက သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲ၍ မြင်းကိုနှင်လိုက်၏။

သူမရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေမိသည်မဟုတ်ပါလား... .

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အသည်းကွဲခဲ့ဖူးတဲ့

သူမတစ်ယောက်ဟာ နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်

အိမ်ခွန်နေမိတာ သင့်တော်ပါ့မလား... .

သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်ချင်နေမိသော်လည်း.. .

အခန်း(၆)

နောက်တစ်နေ့မနက်။

ခြံထဲရှိ ခုံတန်းရှည်လေးပေါ်တွင် သူမတစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ဖတ်နေမိသည်။

“ဟေ့... နွေနှင်း”

အိမ်ထဲမှထွက်လာသော အိမ်စည်ကိုတွေ့လိုက်ရင် ခုတလော အိမ်စည်နှင့်နွေနှင်း သိပ်မျက်နှာချင်း

မဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြသလို သိပ်စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေဖတ်နေတာလဲ”

“သရဖူမဂ္ဂဇင်းပါ”

“အလှအပရေးရာတွေဖတ်နေတာပေါ့၊ ဪ... မေးရဦးမယ်၊ မနေ့က နွေနှင်းမြင်းစီးထွက်တာအတော်ကြာတယ်နော်၊ ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့သလဲ”

“သိပ်ဝေးဝေးမသွားဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီနား ဟိုနားပေါ့”

“မှန်မှန်ဖြေနော်၊ တို့မေးစရာရှိတယ်”

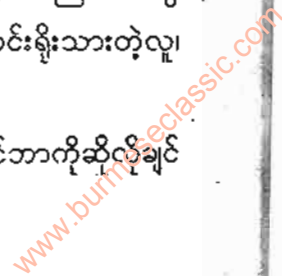
“ဘာမေးမလို့လဲ အိမ်စည်ရယ်၊ နင်ကလဲ ငါ့ကို လာကြပ်နေပြန်ပါပြီ”

“မနေ့က နင်နဲ့အစ်ကိုရည်ရွယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ ငြင်းမယ်မကြိုနဲ့နော်”

“မငြင်းပါဘူး၊ တွေ့ခဲ့သားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်သလဲ ဟုတ်လား၊ မနေ့က ငါနဲ့အစ်ကိုဒေါက်တာတွေ့ခဲ့ကြသေးတယ်၊ အစ်ကိုက နင်နဲ့တွေ့ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်း၊ နင်ချော်လဲလို့ သူကယ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေ ငါ့ကိုအကုန်ပြောပြတယ်၊ သူက သိပ်ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့လူ၊ နင်ကတော့...”

“ငါက ဘာဖြစ်သလဲ အိမ်စည်၊ နင်ဘာကိုဆိုလိုချင်

တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းပြောပါ”

အိမ်စည်၏ထေ့ထေ့အပြုံးများနှင့်မခံချိမခံသဖြစ်စေသည့် စကားများကြောင့် နွေနှင်းစိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ပြောလိုက်၏။

“ရှင်းရှင်းပြောဆိုတော့လဲ ပြောရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ နင်က သူနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းလေးတောင် ငါ့ကိုပြောပြောမပြခဲ့ဘူးဆိုတော့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတရာ နင့်မှာရှိနေပြီလား နွေနှင်း”

အိမ်စည်စကားကြောင့် နွေနှင်းရင်ထဲ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘာတွေမေးနေတာလဲ အိမ်စည်၊ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငါက ဘာကြောင့်လျှို့ဝှက်ရမှာလဲ”

“ဒါတော့ နင့်ဘာသာနင် အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါတော့ ရှင်းရှင်းပဲပြောချင်တယ်၊ ဒေါက်တာ့ကို ငါသိပ်စိတ်ဆိုးစားတယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ဘဝလုံးသူနဲ့လက်တွဲဖို့အထိ ဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါတွေအားလုံး နင့်ကိုပြောပြထားပြီးသားလေ၊ နင်နားလည်မှာပါ”

“ငါက ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ အိမ်စည်”

“နွေနှင်းရယ် . . . နားမလည်သေးဘူးလား၊ မင်းမှာ ဆက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးရှိပြီးသားပဲ၊ ဒေါက်တာ့ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လား”

လွန်ကျူးလာသော အိမ်စည်စကားများကြောင့် သူမအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်သွားမိ၏။

“ဒီမှာ အိမ်စည်၊ ငါဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဖူးဘူး၊ ယောက်ျားတွေကသာ ငါ့ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ကြတာပါ၊ ဒါကို ငါနဲ့ငယ်ငယ်လေးက ပေါင်းလာခဲ့တဲ့ နေ့ကတည်းက သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ”

“သိပါတယ် . . . သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ စန်းပွင့်လွန်းတဲ့အခါမှာ များလွန်းနေတော့ တို့အတွက်ဒေါက်တာ့ကို ဦးထားဖို့ပြောပါလား”

အိမ်စည်စကားများကြောင့် အိမ်စည်ကိုမယုံနိုင်တော့ဘဲ သူမအံ့ဩစွာစိုက်ကြည့်ရင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်မိသည်။

“နင့်ကိုငါ သိပ်အံ့ဩတာပဲ အိမ်စည်၊ နင်အဲ့ဒီလောက်

ပြောထွက်လိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝထင်မထားခဲ့မိဘူး။ နင်နဲ့ငါတို့
သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အရမ်းခင်ခွဲကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။
ပြိုင်ဘက်တွေမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုရဖို့ ငါတို့
ချင်း ယှဉ်ပြိုင်လှတာမျိုးလဲ ငါလုံးဝဝါသနာမပါဘူး။ အိမ်ထဲ
ဒါပေမယ့် နင်နားလည်ထားရမှာက လွတ်လပ်တဲ့ယောက်ျား
တစ်ယောက်က ချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ချစ်ခွင့်ပန်လာခဲ့ရင် ငါတို့
လက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

သူမ၏ပြတ်သားလှသည့်စကားကြောင့် အိမ်ထဲ
တုန်ယင်လှုပ်ရှားသွားပြီး...

“နင့်ကိုယ်နင် လွတ်လပ်တယ်လို့ ဘာလို့ပြောရတာ
နွေနှင်း၊ နင့်မှာ... နင့်မှာ မကြာခင်လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်
ထားတဲ့ ကိုညီထွင်ရှိပြီးသားမဟုတ်လား”

“ဒါငါ့ကိစ္စပါ အိမ်စည်း၊ ငါ့အကြောင်း ငါ့ကိစ္စတွေ
နင်ဝင်ပြီး စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ငါတို့
လမ်းပြတ်သွားခဲ့ကြပြီ”

“ဒါဖြင့် နင်က ဒေါက်တာ့ကို ပိုင်ဆိုင်အရယူဖို့
စားတော့မယ်ဆိုပါတော့...”

အိမ်စည်းအမေးကို သူမချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ပြီးနေ
သည်။

“ဖြေပါဦး နွေနှင်း၊ ငါမေးတာကို နင်ဖြေပါ”
သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အားမလိုအားမရ ဆွဲခါ
နင်း အိမ်စည်းမေးသည်။

“အခြေအနေက ကြိုးစားစရာကိုမလိုတာ၊ သူ့အလိုလို
ခွင့်ပန်ပြီးသား” ဟုပြောပြီး အိမ်စည်းလက်တွေကို ပုတ်
ပုတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ အိမ်စည်းနားမှ ခြေလှမ်းကျဖြင့် ထွက်လာ
သည်။

သူမရင်ထဲမှာ သိက္ခာကိုစော်ကားခံရခြင်းကြောင့်
ခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းများ ဆူဝေလှိုက်မောနေ
သည်။

အခန်း(၇)

နောက်ရက်များတွင် နွေနှင့်ထံသို့ ရည်ရွယ်သူမကြာခဏရောက်လာတတ်သည်။

အိမ်စည်က သူနှင့်လျှောက်လည်ကြရန် မကြာခဏပြောလေ့ရှိသော်လည်း သူက အမြဲလို ရှောင်လွှဲသွားတတ် သည်။ သို့သော် နွေနှင့်တစ်ယောက်တည်းအပြင်ထွက်လာချိန်များတွင် တစ်နေရာရာကစောင့်ပြီး သူမနောက်တကောက်

ဘောက်လိုက်လာတတ်သည်။

သူမကားနောက်သို့ သူ့ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် မသိမသာ ဘယ်လိုက်လာလေ့ရှိသည်။

ကလောဟိုတယ်လ်ဝင်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး တစ်နေရာရောက်တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

သူကသူ့ဆိုင်ကယ်ကို သူမကားနှင့်မနီးမဝေးတွင်ရပ်ပြီး သူမကိုပြုံးပြသည်။

“ဟိုတယ်လ်ထဲ လာလည်တာလား နွေနှင့်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီမှာ နွေနှင့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် Reception မှာရှိနေလို့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဒေါက်တာကော ဘယ်လာတာလဲ”

“ကိုယ်က ဒီဟိုတယ်လ်ဝင်းထဲကို မကြာခဏလာလည်နေကျပဲ၊ ဒီဟိုတယ်လ်မှာ ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့လူမရှိသလောက်ပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ နွေနှင်း”

နွေနှင်းဟိုတယ်လ်အဆောက်အဦထဲဝင်လာခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းရှိရာ လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းနှင့်နာရီဝက်ခန့် စကားပြောပြီး သူမပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမပြန်ထွက်လာခဲ့ချိန်တွင် ပန်းခင်းတစ်ခုကြားမှ ထွက်လာသော သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်မို့ အံ့ဩသွားမိ၏။

“ဟင်... ဒေါက်တာ မပြန်သေးဘူးလားဟင်”

“ကိုယ်နွေနှင်းကို စောင့်နေတာပါ”

“ကျွန်မကို... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဒီဟိုတယ်လ်ဝင်းထဲက ပန်းခင်းတွေထဲ နွေနှင်းမရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား၊ နွေနှင်းကို ကလောက ပန်းရောင်စုံတွေလိုက်ပြမလို့ပါ”

သူမတွေဝေနေစဉ် သူကသူမလက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ပြီး ရောင်စုံပန်းခင်းတွေကြားဆွဲခေါ်လာပြီးပြသည်။

“ဒေလီယာပန်းတွေကိုကြည့်ပါဦး”

“သိပ်လှတာပဲနော်”

“အရမ်းလှတယ်”

သူကပြောပြီး ဒေလီယာပန်းပွင့် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ပွင့်ကိုယူ၍ သူမဆံကေသာကြားတွင် ပန်ပေးလိုက်သည်။

“သိပ်လှတာပဲ နွေနှင်းရယ်”

သူ့အသံက တိုးတိတ်ညင်သာပြီး သူမနှလုံးသားကို ဆွပ်ရှားစေသည်။

“မင်းလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ Camera ပါမလာခဲ့ဘူး”

သူမက ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုသူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ Digital camera လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့... နွေနှင်းမှာပါတယ်”

“ကျေးဇူး နွေနှင်း”

သူကယူပြီး နွေနှင်းဒေလီယာပန်းပန်ထားသည့်ပုံ သားကို ရိုက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီဓာတ်ပုံလေး ကိုယ့်ကိုအမှတ်တရပေးမလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နွေနှင်းဓာတ်ပုံကို ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုပေးမလဲ”

အကြောင်းမဲ့သက်သက်မပေးတတ်ဘူး”

သူက သဘောကျသလိုပြုံးသည်။

“အကြောင်းမဲ့သက်သက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့် နှလုံးသားနဲ့ထပ်တူချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံကို ထာဝရသိမ်းထားချင်လို့ပါ”

သူမက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ တစ်ဖက်နဲ့ ပန်းခင်းထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူက သူမနောက်မှ လိုက်လာပြီး...

“ကိုယ့်ကို ချစ်နိုင်မလား နွေနှင်း”

သူမရှက်ပြီးလေးဖြင့် ငြိမ်သက်တွေဝေနေ၏။

“ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ နွေနှင်းထာဝရစိုးမိုးနေပြီ နွေနှင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပြီး သူပြောသည်။

“နွေနှင်းအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ပါရစေကွာနော်”

သူမရင်ထဲတွင် အတွေးများစွာဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

အသည်းခွဲခဲ့သည့် ကိုကို...

ပြီးတော့ ရည်ရွယ်သူကို တစ်ဖက်သတ်စွဲလမ်းနေ

သော အိမ်စည်...

သူမစိတ်ထဲတွင် မခံချင်စိတ်များပြည့်နှက်ကာ ပြင်းပြင်း ပြုလုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

သူမတွေဝေနေစဉ် သူက သူမကိုယ်လေးကိုဆွဲယူပြီး သူနှင့်ရင်ချင်းအပ်ထားလိုက်၏။

“အို... ဖယ်ပါ ဒေါက်တာ”

“နွေနှင်းကို အသက်နဲ့ထပ်တူချစ်တယ်၊ နွေနှင်းသာ ပြန်မချစ်ရင် ကိုယ့်ဘဝပျက်ရလိမ့်မယ် နွေနှင်း၊ ကိုယ့်ကိုပြန် ချစ်ပါနော်”

သူမပါးပြင်ကို သူပါးပြင်နှင့်ထိတပ်ရင်း တိုးကပ်စွာ ပြောသည်။

“သူများတွေမြင်သွားရင် မကောင်းဘူးဒေါက်တာ”

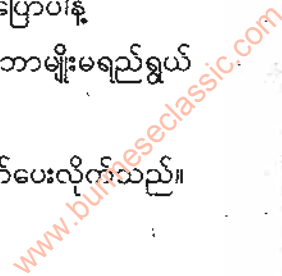
“မြင်ချင်တဲ့သူတွေ မြင်ကြပါစေကွာ”

“နွေနှင်းကို တန်ဖိုးထားရင် ဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ဆောရီး နွေနှင်း၊ ကိုယ်ဒီလိုသဘောမျိုးမရည်ရွယ်

ဘူး”

ပြောပြီး နွေနှင်းကိုယ်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါလား”

“ရှင်နဲ့နွေနှင်း ချစ်သူတွေမှမဟုတ်ကြတာ”

“ချစ်သူတွေဖြစ်ပါရစေလား”

“စဉ်းစားပါရစေဦး”

“ဒီလောက်ထိ စဉ်းစားနေရအောင် ကိုယ်က ကလေးက ချေတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းကိုကိုယ် သိပ်ချစ်လို့ ချစ်ခွင့်တောင်းနေတာကို မင်းသိပ်မစိမ်းကားပါနဲ့”

သူစိတ်ဆိုးသွားသလို ပြောသည်။

“ကျွန်မပြန်တော့မယ် ဒေါက်တာ”

“ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပြီးမှ ပြန်ရမယ်”

ပြောပြီး သူကသူမလက်ကိုဆွဲကာ ချယ်ရီပင်ကြီးအောက် ခေါ်လာခဲ့သည်။

“အို. . . ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး၊ မင်းကိုကိုယ်ထာဝရဖက်ထားမယ်”

ပြောပြီး သူက သူ့ရင်ခွင်ထဲသူမကိုယ်လေးကို နှစ်မြှုပ်သွားမတတ် တင်းကြပ်စွာဖက်ထားလိုက်၏။

“ချစ်တယ်. . . အချစ်ဆိုတာ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို့

တဲ့၊ ရုတ်တရက် ပြုန်းဆိုဝင်ရောက်လာတတ်ပြီး အဲဒီလူကို နူးလောက်အောင် ပြုစားတတ်သတဲ့. . . ကြားဖူးလားဟင်”

သူက တိုးလျှသောအသံဖြင့် မေးသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ဖူးတာ၊ မင်းကို စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက စွဲလမ်းခြင်းဝေဒနာတွေကို ရင်နဲ့အပြည့်ခံစားခဲ့ရတယ်၊ မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောပါလား နွေနှင်းရယ်”

သူမပါးပြင်ပေါ် ပူနွေးနူးညံ့သည့် ယုယမှုတွေကျရောက်လာသည်။ သို့သော် သူမ မရုန်းဖယ်မိ။

သူမရင်ထဲတွင် ကိုကိုကို ၄ ကြည်းသည့်စိတ်နှင့် အိမ်စည့်ကိုမုန်းတီးစိတ်တို့ ပြည့်သိပ်မွန်းကျပ်နေ၏။

သူမရင်ထဲတွင် ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ သူ့အချစ်ကိုငြင်းပယ်ရန် တွေတွေဝေဝေရှိလှသည်မဟုတ်ပါလား. . .

အခန်း(၈)

ရန်ကုန်သို့မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ ပင်းဒယတွင် သူမဆင်
ပြီး နေဖြစ်ခဲ့သည်။

သူမနှင့်ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့
ကြပြီ။

သူမအနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲနှင့်ချစ်နိုင်လွန်းသည့်
အချစ်ကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တော့ပါ။

တကယ်တော့ သူမရင်ထဲတွင် နာကျင်မှုအစိုင်အခဲက
ပြီးမားလွန်းနေခဲ့လေပြီ။

ကိုကိုရဲ့ရက်စက်စိမ်းကားမှု...

ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ သီတာနွယ်၏သစ္စာမဲ့မှု...

ဒါတွေအားလုံးကို မေ့ဖျောက်ပစ်၍ မရလောက်အောင်
ခိုင်ထဲခါးသီးနာကြည်းလွန်းလှသည်။

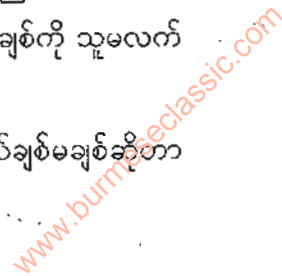
ပထမအကြိမ်တွင် အချစ်ဦးကိုကိုကို အလှယူခံခဲ့ရ
သည်မို့ ဒုတိယကြိမ်တွင်တော့ သူငယ်ချင်းအိမ်စည်ရဲ့လှည့် စားမှု
သစ္စာမဲ့မှုကိုထပ်ပြီး မခံယူချင်တော့ပါ။

အကြိမ်ကြိမ်ရှုံးနိမ့်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မဖြစ်ချင်
ဘူး...

သူမအား အလွန်စွဲလမ်းနေသည့် ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို သည်တစ်ခါလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံချင်တော့ပါ။ တစ်
ယောက် မိန်းမသားချင်း အနိုင်လိုချင်မိသည်။

ဒါကြောင့် ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူအချစ်ကို သူမလက်
ခံခြင်းပါ။

သူ့ကို သူမနှလုံးသားထဲက တကယ်ချစ်မချစ်ဆိုတာ

ဝေခွဲမရနိုင်သေးပေ။ သို့သော် သီတာနွယ်ကိုရှုံးသလို အိမ်စည်ကိုထပ်ပြီး အရှုံးပေးရမှာကြောက်နေမိသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ရက်အနည်းငယ်က သူမနှင့်အိမ်စည်စကားများခဲ့သည့်အကြောင်း ပြန်၍စဉ်းစားနေမိ၏။

“ကျွန်မအတိအကျသိချင်တယ် နွေနှင့်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်အခြေအနေရောက်နေကြပြီလဲ”

အိမ်စည်အသံက မူမမှန်။ ဒေါသနှင့်မခံချင်စိတ်ကြောင့် လှိုက်တုန်လျက်ရှိ၏။

“ဒေါက်တာနဲ့တို့အကြောင်းကို မေးနေတာလား အိမ်စည်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ နွေနှင့်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဘာလဲ၊ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် တတွဲတွဲဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ်၊ သူနဲ့တို့ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလေ၊ နင်လူကခတ် ဒီလောက်ညှပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိ အိမ်စည်”

သူမအသံတွင် မခံချင်စိတ်နှင့်အနိုင်ယူလိုစိတ် ရောထွေးနေ၏။

“တောက်. . . နင်. . . နင် သိပ်လောဘကြီးတဲ့ မိန်းမ”

“ငါက လောဘကြီးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ နင်ဟာ very greedy and selfish၊ သိပ်လောဘကြီးပြီးတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်”

အိမ်စည်အသံက ကျယ်လောင်စူးရှနေပြီး ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။

“နင်ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်တယ် အိမ်စည်၊ ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒေါက်တာက ငါ့ကိုသိပ်စွဲလမ်းနေတဲ့အတွက် သူ့ချစ်ကို ငါလက်ခံလိုက်တာပါ၊ သူ့ကိုငါ လက်ထပ်မယ်”

“ဘာ. . . နင်ကသူ့ကိုလက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

သူမစကားကြောင့် အိမ်စည်မျက်ဝန်းများပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ထူးဆန်းလို့လား အိမ်စည်၊ သူ့တွေဆိုတာ တစ်နေ့လက်ထပ်ကြမှာပဲ မဟုတ်လား”

“နင်. . . နင်သိပ်မာယာများတဲ့ မိန်းမ”

အိမ်စည်မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များပြည့်လျှံလာပြီး ရာမှ ဆတ်ခနဲထပြေးသွားတော့၏။

ခဏကြာတော့ အဝတ်သေတ္တာဆွဲပြီး အပေါ်ထဲ
အိမ်စည်ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ အိမ်စည်”

“ငါပြန်မယ်”

‘ဟင်...’

“တော်ပြီ... နွေနှင်း၊ ငါဒီမှာ တစ်စက္ကန့်တောင်
မနေချင်တော့ဘူး၊ ဒီရက်တွေအတွင်း ဒီအိမ်မှာနေခွင့်ပြုခဲ့
အတွက်တော့ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နင့်ကိုငါမုန်းသွား
နွေနှင်း၊ ငါသွားမယ်”

အိမ်စည်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အိမ်ထဲမှထွက်သွား
တော့၏။

သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း အိမ်စည်
မတားဖြစ်တော့ပေ။

တကယ်လို့ သူမသာ ရည်ရွယ်သူ့အချစ်ကို လက်
ခဲ့မိပါလျှင် အခုလိုအသည်းကွဲရမည်သူက သူမပင်မဟုတ်
ပါလား...

နောက်တစ်ကြိမ်ရှုံးနိုင်ရမှာကို သူမအလွန်ကြောက်
ရွံ့မိလေသည်။

ဒီတစ်ခါအနိုင်ယူပါရစေတော့ အိမ်စည်ရယ်...

အခန်း(၉)

အင်းလေး၊ ခေါင်တိုင်ဘက်သို့ သူဆေးသွားကုတား
လေးရက်ခန့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုရက်များအတွင်း သူမသူ့ကို သတိရနေမိ၏။

ဪ... တတွဲတွဲနေလာတဲ့ရက်ကလေးတွေကြာ
လာတော့လဲ သူ့ကိုတကယ်ပဲ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီထင်
ပါရဲ့...

သူနှင့်သွားခဲ့ဖူးသည့် ထင်းရှူးပင်နှင့်ချယ်ရီပင်တန်း

အားရှိရာသို့ သူမတစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြီးထွက်လာ
ခဲ့မိသည်။

ရန်ကုန်မှ သူမထွက်လာခဲ့တာ ခုဆိုရင် ခြောက်လ
ကျော်၊ ခုနစ်လပြည့်တော့မယ်မဟုတ်ပါလား... .

ရင်နာစရာအဖြစ်တွေကို ပြန်လည်သတိမရလိုတော့
သဖြင့် ရန်ကုန်မြေကိုကျော်ခိုင်းထားခဲ့မိတာ ကြာခဲ့လေပြီ။

ကားကိုရပ်ရပ်ထားခဲ့ပြီး ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ
ခဲတန်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေမိသည်။

ဘယ်လောက်ကြာကြာထိုင်နေမိသည်မသိပါ။

သူမနောက်မှ သူမကိုယ်လေးကိုသိုင်းဖက်လိုက်သော
ဆက်အစုံကြောင့် သူမလိပ်ပြာလွင့်မတတ် လန့်ဖျတ်သွားမိ၏။

“အမလေး”

“မောင့်အချစ်”

“ဟင်... ဒေါက်တာ၊ ရှင်ပြန်ရောက်လာပြီလားဟင်”

“ခုပဲ ပြန်ရောက်တာ၊ အချစ်အိမ်ကို တန်းပြီးသွားရင်း

ဒီထင်းရှူးပင်ရှေ့မှာ အချစ်ကားလေးရပ်ထားတာမြင်လို့

မောင်ဒီကိုဝင်လာခဲ့တာပါ”

သူက သူမမျက်နှာလေးကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်
ပြီးတော့ ပြောသည်။

“မောင့်ကိုမလွမ်းဘူးလား အချစ်”

“မလွမ်းပါဘူး”

“မညာရဘူးနော်”

“မညာပါဘူး”

“မောင်ကတော့ လွမ်းလိုက်ရတာကွာ၊ ဆေးသ
သွားကုနေရတာ၊ စိတ်ကိုမဖြောင့်ဘူး”

“ဒေါက်တာ အတော်ပင်ပန်းခဲ့သလားဟင်”

သူမမေးတာကို သူကမဖြေဘဲ မျက်နှာကြီးစူပူ
သွား၏။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဒေါက်တာ”

“ဘာဒေါက်တာလဲကွာ... မောင်လို့ခေါ်ပါလို့ ငြ
ထားလျက်နဲ့”

သူမက ဘာမှမပြောဘဲငြိမ်နေတော့ သူမကိုယ်ထ
ကိုဆွဲဖက်လိုက်ပြီး...

“ခေါ်လေကွာ... မောင်လို့”

“မခေါ်ရင်ကော...”

“မခေါ်ရင် ခေါ်အောင်ပညာပေးမယ်”

သူမက ပြုံးနေတော့ သူက...

“အချစ်... မောင့်ကို တကယ်မချစ်ဘူးလားဟင်”

“.....”

“မောင်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်နော်၊ ချစ်ကို မောင်
သိပ်ချစ်နေမိပြီ၊ အခု မောင်အင်းလေးဘက်သွားနေရတာ
ချစ်ကိုစိတ်မချနိုင်ဘူး၊ အရမ်းလွမ်းရတယ် ချစ်ရယ်”

သူမပါးပြင်ကို သူ့နှာခေါင်းဖြင့်ထိကပ်ရင်း တိုးတိတ်
စွာ ပြောသည်။

“မောင့်ကိုပြောပြချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ပြော... ပြော၊ ဘာများလဲ”

“နွေနှင်းမှာလေ... နွေနှင်းမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်
ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“မောင်သိတယ်လေ ချစ်ရဲ့”

“သူက သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ် မောင်၊ နွေနှင်းမှာ ဘာအပြစ်

မှမရှိဘဲနဲ့ နွေနှင်းကို အဆက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သိပ်စိတ်နာတယ် မောင်”

“ချစ်ကိုတန်ဖိုးမထားတဲ့ အဲဒီလူအကြောင်း မေ့ပင်လိုက်ပါ။ ချစ်ရယ်၊ မောင်လဲ အဲဒီအကြောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ချစ်ကို အသက်တမျှချစ်နေမိတဲ့ မောင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေပြီပဲ။ မောင့်ကို ချစ်လက်ထပ်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြီး လက်ထပ်ကြရအောင် နော်”

“ချစ်သဘော၊ ချစ်မိဘတွေဆီမှာ ချစ်ကိုသွားတောင်း ရဦးမယ်လေ၊ ပြီးရင် လက်ထပ်ကြမယ်၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီပင်းဒယမှာပဲ ပြန်နေကြမယ်နော် ချစ်”

“ဟုတ်”

“မောင်က ဒီမှာတာဝန်ကျနေတော့ ဒီမှာပဲနေမှဖြစ်မှာ တကယ်လို့ ချစ်ရန်ကုန်မှာနေချင်ရင် မောင်ကြိုးစားပါဦးမယ် ကွာ”

သူမဆံပင်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ရင်း သူပြောနေသည်။ သူက သူမအလိုကိုအလွန်လိုက်သူရယ်ပါ။

“ချစ်... မောင်တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

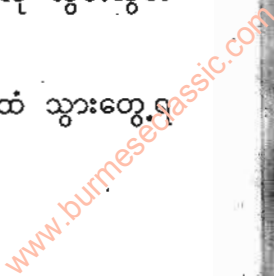
“ဟိုတစ်ခါ ကလော့ဟိုတယ်လ်က ဒေလီယာခင်းတွေကြားမှာ ရိုက်ထားတဲ့ချစ်ရဲ့ပုံလေး မောင့်ကိုလက်ဆောင်ပေးပါလားဟင်”

“ဒါများ မောင်ရယ်၊ လက်တောင်ထပ်ကြတော့မယ် ဥစ္စာ၊ ဓာတ်ပုံတောင်းနေရသလား”

“မောင်အဝေးကိုထွက်သွားနေချိန်မှာ ချစ်ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေနေချင်လို့ပါ ချစ်ရဲ့ ခုတစ်ခေါက် ခွဲလိုက်ရတာ တစ်သက်လောက်ကြာတယ်လို့တောင် ထင်မိခဲ့တယ်”

သူက ကလေးတစ်ယောက်ချွဲနဲ့သလို လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေး ပြောနေပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ရန်ကုန်ရှိသူမမိဘတွေထံ သွားတွေ့ရ သို့ရက်က တစစနှင့်နီးလာခဲ့သည်။

“ရန်ကုန်သွားရမယ့်ရက်က နီးလာပြီနော် မောင်၊ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ သိမ်းထားပြီးပြီလားဟင်”

“မသိမ်းရသေးဘူး ချစ်၊ ချစ်ကိုပြောရဦးမယ်၊ မောင် ဒီမှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုပေါ်လာလို့ ခုချက်ချင်းမလိုက်နိုင်သေးဘူး ချစ်သွားနှင့်နော်၊ မောင်နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ လိုက်လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟင် . . . မောင်ကလဲ”

သူက သူမကိုယ်လေးကိုတင်းကြပ်စွာဖက်ထားလိုက်ပြီး ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို ငုံ့နမ်းသည်။ ပြီးတော့ ပြောသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ချစ်နောက်ထံ လိုက်ခဲ့ချင်ပါတယ်ကွာ”

“တကယ်တော့ ရန်ကုန်ကို မောင်နဲ့အတူပြန်ချင်တာ ပါ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေတို့ဆီဖုန်းဆက်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့ နွေနှင်းသွားရတော့မယ်”

“တစ်ပတ်ထဲပါ ချစ်ရယ်၊ မောင်လဲမခွဲချင်ပါဘူး၊ ချစ်နဲ့ အိပ်မက်ထဲထိလွမ်းနေမိမှာပါ”

သူက သူမမျက်နှာပေါ် ဝေဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်

တွေကို တယုတယသပ်တင်ရင်းပြောသည်။

သူမရင်ထဲမှာ ရန်ကုန်ကိုတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရမှာ စိုးရွံ့နေမိ၏။ တကယ်တော့ သူနှင့်အတူ ခေါင်းမော့ရင်ကော့ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ချင်မိသည်မဟုတ်ပါလား . . .

အခန်း(၁၀)

ရန်ကုန်သို့ သူမတစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

မောင်က တစ်ယောက်တည်းကားမောင်းပြီး မပြန်ရန် အတန်တန်တားသော်လည်း သူမက ဇွတ်အတင်းပြန်လာခဲ့သည်။

“ချစ်ကိုမောင် လုံးဝစိတ်မချဘူး ချစ်ရယ်၊ Express ကားနဲ့ပြန်ပါလားကွာ”ဟု အထပ်ထပ်ပြောပေမယ့် သူမက လက်မခံခဲ့။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေမေမေတို့ကို အကြောင်း

စုံ ရှင်းပြခဲ့သည်။ ဖေဖေမေမေတို့က ဘာမှမပြောကြသော်လည်း မျက်နှာတော့သိပ်ကောင်းကြပါ။

“ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူက ဘယ်တော့လို့လဲလားမလဲ သမီး”

“တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် သူ့လို့လဲလားလိမ့်မယ် ဆေဖေ”

“ကဲ . . . ကဲ၊ သမီးလဲ ခုမှအိမ်ပြန်ရောက်တော့ နားဦး ဆိုကွယ်”

ဖေဖေက ဘာမှမပြောသော်လည်း မေမေက သူမ အား ခပ်ခုခုပြောလိုဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ဘာမှတော့မပြော။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည့်ညက မောင့်ထံမှဖုန်းလဲာ သည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်စိတ်ပူနေရတာလဲ၊ ချစ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မောင့်ကိုမလွမ်းဘူးလား”

“ဒီနေ့မှ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ လွမ်းရတော့မှာလား”

“မောင်ကတော့ လွမ်းတယ်၊ တစ်မိနစ်ဝေးရရင်တောင်

အသည်းကြွေမတတ် လွမ်းရတယ်”

“အပြောသိပ်ကောင်းတဲ့သူတွေဟာ မယုံရတတ်ဘူးလို့ ကြားဖူးတယ် မောင်”

“မောင့်အချစ်ကို မယုံနိုင်သေးဘူးလား ချစ်ရယ် ချစ်ကို အရာအားလုံးထက်ပိုပြီး မြတ်နိုးတယ်၊ စွဲလမ်းရတယ်”

“သိပါတယ် ဒေါက်တာရယ်၊ ကဲ... ကျွန်မခရီးပန် လာလို့ နားပါရစေတော့နော်”

“ဆောရီး ချစ်၊ ဒါဖြင့် မောင်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် ချစ်... မောင့်ကိုသတိရပြီးမှ အိပ်နော်”

“အင်းပါ... အင်းပါ”
ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမမျက်လုံးတွေမှိတ်ထားလို့ ငါ့သည်။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မောင့်ပုံရိပ်လေးတွေ ပေါ်လာသည်။

မောင့်ကို ကျွန်မတကယ်ချစ်မိခဲ့ပြီလား... ကိုကိုကို ကျွန်မတကယ်မေ့နိုင်ပြီပေါ့... သူမဝေခွဲမရ။

သူမမျက်ဝန်းတွေက ခုတင်ဘေးရှိ Photo stand လေးပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံဘောင်ထဲမှ 'ကိုကို'က သူမကိုပြုံးပြနေလေသည်။

နက်မှောင်တဲ့ မျက်ခုံး၊ ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်း၊ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည့် နှာတံနှင့် ပီရိသေသပ်ပြီး ပရိသားကြွယ်ဝလှသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ...

ဓာတ်ပုံကိုငေးကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲလှိုက်မောလာပြီး မျက်ဝန်းထဲမျက်ရည်တွေ သူ့အလိုလိုရောက်လာသည်။

နှလုံးသားသည် တဆစ်ဆစ်နာကျင်လာ၏။

ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထပြီး Photo stand လေးကို မှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်လိုက်၏။

“အို... မုန်းတယ်... ရှင့်ကို သိပ်မုန်းတယ်”

ခုချိန်ထိ သူ့ကြောင့်ခံစားနေရသော သူမနှလုံးသားကို သူမ နာကြည်းနေမိလေသည်။

အခန်း(၁၁)

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာ။

ထိုနေ့မနက်စောစော သူမမနက်စာစားနေစဉ် ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဝင်သွားမိ၏။

“မနွေ . . . မနွေပြန်ရောက်နေပြီနော်၊ မတွေ့ရတာ တောင် အတော်ကြာပြီနော် မနွေ၊ အသားနည်းနည်းညှိသွား သလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပိုလှလာတယ် သိလား”

ရွန်းရွန်းဝေအောင် သူမကိုနှုတ်ဆက်နေသည့် သီတာ

နွယ်ကို သူမပြန်၍ပြုံးမပြဖြစ်ပါ။

“ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်လာခဲ့သလဲ မသိတာ”
မေမေက မေးသည်။

“မနက်အစောကြီးထွက်တဲ့ကားနဲ့ လာခဲ့တာပါ . . .
အန်တီ”

“ဪ . . . အေး အေး၊ ညီမနှစ်ယောက်စကားပြော
ကြဦးပေါ့ ဟုတ်လား”

မေမေက ထမင်းစားခန်းမှထွက်သွားတော့ သီတာ
နွယ်က သူမဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်မို့ သူမထိုင်နေရာမှ
ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏။

“ခဏနေပါဦး မနွေရယ်”

“နင့်မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး သီတာနွယ်၊ နင်နဲ့
ငါကြားမှာလဲ ဘာမှပြောစရာစကားမရှိဘူး”

သူမအသံက ဒေါသကြောင့် အနည်းငယ် တုန်ယင်
နေ၏။

“နွယ်သိပါတယ်၊ နွယ်ကိုမနွေ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်
ဘူးဆိုတာ နွယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နွယ်မှာပြောစရာစကား

တွေ ရှိနေလို့ပါ မနွေ”

သီတာနွယ်မျက်နှာကို သူမစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အေး... ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင် ငါကပဲအရင်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါအခု ရန်ကုန်ကိုပြန်လာတာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူဆိုတဲ့လူနဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖေဖေနဲ့မေမေ့ကို လာပြီးအသိပေးတာ”

သူမစကားကြောင့် သီတာနွယ်အလွန်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည့်အမူအရာဖြင့်...

“ဟင် မနွေ... မနွေ လက်ထပ်တော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပင်းဒယမှာသွားနေတုန်း ဒေါက်တာနဲ့ ငါချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ငါ့လက်ထပ်ပွဲ နှင့်ကိုဖိတ်မှာပါ၊ စိတ်ချ”

သူမအသံတွင် မခံမရပ်ဖြစ်ခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ မုန်းခြင်းများ ပါဝင်နေကြောင်းသိနိုင်ပါသည်။

“မနွေတကယ်ပဲ လက်ထပ်တော့မှာပေါ့နော်၊ ကို...”

...ထွန်းကို သတ်မရတော့ဘူးလားဟင်၊ မနွေ သူ့ကိုတကယ် မေ့နိုင်ပြီလား”

သူမ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးလိုက်ပြီး...

“သူ့ကို ငါ့ခေါင်းထဲက အပြီးအပိုင်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ကြာခဲ့ပြီ”

“မနွေက တကယ်ပဲ မေ့နိုင်ပြီကိုး”

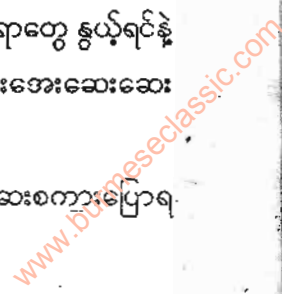
“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်တို့နှစ်ယောက် လက်မထပ်ဖြစ်ကြသေးဘူးလား”

သီတာနွယ်က ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းရင်း ခြောက်ထားလိုက်၏။

“ကဲ... ပြောစရာဒါပဲမဟုတ်လား၊ ငါလုပ်စရာ သေးတွေရှိသေးတယ်၊ ဒေါက်တာက မကြာခင်ရက်အတွင်း ဆောက်လာတော့မှာလေ”

“ခဏနေပါဦး မနွေ၊ မနွေကို ပြောပြစရာတွေ နွယ်ရင်နဲ့ အပြည့်ရှိနေလို့ပါ၊ နွယ်တို့တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရအောင်နော်”

“ဘာကိစ္စ နင်နဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရ

ဦးမှာလဲ၊ ငါ့မှာ အချိန်တွေအဲဒီလောက်ထိ မပိုဘူး”

“မနွေသိသင့်သိထိုက်တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိနေလို့ပါ မနွေ
နွယ်မျက်နှာကိုမကြည့်ချင်ရင်တောင်မှ ခဏလေးသည်းခံပြီး
လိုက်ခဲ့ပေးပါနော်”

မျက်စိမျက်နှာတွေပျက်ပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်
ပြောနေသည့် သီတာနွယ်ကိုအဖြေမပေးဘဲ သူမနှုတ်ဆိတ်
သောကြောင့် မေမေက အားနာသလို လှမ်းပြီးပြောလိုက် သည်

“သူပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင် လိုက်သွားပြီး နားထောင်
ပေးလိုက်ပါကွယ်”

မေမေက ဝင်ပြောနေသဖြင့် သူမဘာလုပ်ရမှန်း
ဖြစ်နေမိသည်။

“ဘယ်တွေကိုလျှောက်ပြီး မောင်းခိုင်းနေတာလဲ
သီတာနွယ်၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောပါတော့လား”

သူမကားမောင်းရင်း စိတ်မရှည်သလို ပြောလိုက် သည်။

“နေရာလေးတစ်ခုကိုပါ မနွေ၊ အဲဒီနေရာကိုရောက်
နွယ်တာမှပြောစရာမလိုဘဲ အားလုံးကို မနွေသဘော
ဆက်နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်”

သီတာနွယ်မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေပြီး အေးစက်စက်
ဖြစ်နေလေသည်။

သီတာနွယ်ခေါ်လာခဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက်သော
သူမအလွန်အမင်းအံ့ဩသွားမိသည်မတုတ်ပါလား...

“ဟင်... နင်ငါ့ကို ဒီနေရာဘာလို့ခေါ်လာတာလဲ”

ထုံးဖြူဖြူသုတ်ထားသည့် အုတ်ဂူတွေစီတန်းနေသည့် သုဿန်နေရာကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ကားပေါ်က ဆင်းပါ မနွေ”

သီတာနွယ်က ကားပေါ်မှအရင်ဆင်းသွားပြီး အုတ်ဂူဖြူဖြူတစ်လုံးရှိရာသို့ဦးတည်ပြီး လျှောက်သွားနေ၏။ သီတာနွယ်နောက်မှ သူမကယောင်ကတမ်းလိုက်လာခဲ့မိသည်။

“ရောက်ပြီ မနွေ”

သီတာနွယ်က အုတ်ဂူဖြူဖြူတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်တည်ပြောလိုက်၏။

အုတ်ဂူပေါ်မှ နာမည်ကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမခေါင်းထဲမိုက်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

မျိုးညီညီထွဋ်
အသက် (၃၀)နှစ်

“ဟင်... ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အံ့ဩမယုံနိုင်လွန်းသဖြင့် သူမယိုင်လဲမတတ်

သွား၏။

“ကိုကိုညီထွဋ်ရှိတဲ့ဆီ မနွေကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ မနွေ”

“သူ... သူဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ သီတာနွယ်။

နင်နဲ့သူတကယ်ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြဘူးပေါ့”

အိပ်မက်မှလန့်နိုးသူတစ်ယောက်လို သူမထစ်ငေါ့စွာ မေးမိသည်။

“ကိုကိုညီထွဋ်နဲ့နွယ်ဟာ တကယ်တော့ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး မနွေ၊ နွယ်ကသာ ကိုညီထွဋ်ကိုတစ်ဘက်သက်ချစ်ခဲ့မိတာပါ”

“ဒါဖြင့် နင်ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့တာတွေဟာ... ”

“နွယ်လှုပ်ကြံဖန်တီးပြီး ပြောခဲ့တာပါ မနွေ၊ တကယ်တော့ ကိုညီထွဋ်က နွယ်ကိုအဲဒီလိုပြောပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခဲ့တာပါ”

“ဟင်... ဘယ်လို”

“ကိုညီထွဋ်အဖြစ်က တကယ်ရင်နာကြေကွဲဖို့ကောင်းပါတယ် မနွေရယ်၊ သူ့အသည်းကင်ဆာဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းကို မနွေမသိစေချင်လို့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာပါ။ တကယ်လို့

မန္တေကို အသိပေးခဲ့ရင် သူ့သေဆုံးသွားတဲ့အခါ မန္တေ တစ်ယောက်တည်း လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့မှာ စိုးလို့တဲ့လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုစိတ်နာပြီး မုန်းမေ့သွားအောင် မန္တေကို တမင်တကာ လမ်းခွဲစကားပြောခဲ့တာပါ မန္တေရယ်”

ပြောရင်းဖြင့် သီတာနွယ် ရှိုက်ငိုနေ၏။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ သူမရင်တွင်းဆီအလုံးအရင်း နှင့်ဝင်ရောက်လာပြီး ရုတ်တရက်အသက်မဲ့သွားသလို ခံစား လျှိတ်ရ၏။

“ကိုညီထွဋ်ဟာ တကယ်တော့ သစ္စာတရားကြီးမား ခဲ့တဲ့သူပါ မန္တေ။ မန္တေကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မ ဝင်စားခဲ့၊ မချစ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ သူ့သေဆုံးသွားတဲ့နေ့အထိ မန္တေ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်သွားခဲ့တာပါ အဟင့်. . . ဟင့် ခုဆို သူ့ဆုံးသွားတာ သုံးလခွဲကျော်ကျော်ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့ဆုံး ခါနီးမှာ မန္တေကိုသိပ်တွေ့ချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ခမျာ မျိုသိပ်ခံစား သွားရှာပါတယ်”

သီတာနွယ်စကားတွေကို ဆက်လက်နားထောင်နိုင် စွမ်းမရှိတော့သလို သူမရပ်နေရာမှ လဲပြိုသွားတော့၏။

“ဟင် မန္တေ. . . မန္တေ”

ကိုကိုအုတ်ဂူပေါ် လက်ထောက်လျက်သားဖြစ်သွားပြီး တို့ကိုနာမည်ရေးထားသည့် ကြေးပြားလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဝါးပြင်ပေါ်မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။

ရင်တစ်ခုလုံးဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်ထွက်သွားသလို ခံစားနေရပြီး ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်လိုမှမယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။

အကြေကွဲဆုံး နာကျင်ကြေကွဲမှုများစွာတို့ဖြင့် သူမ ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကြပ်ဆို့နှစ်ပြီးထွက်ပေါက်မဲ့လျက်ရှိနေလေ သည်။

“ကိုကို. . . ကိုကိုရယ်၊ နွေနှင်း တကယ်. . . တကယ် မှားခဲ့ပါပြီ”

. . . နွေနှင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုရယ်. . . ထိုကိုသိပ်ချစ်တဲ့ နွေနှင်းကိုနှုတ်ဆက်စကားလေးတောင် ပြော သွားခဲ့ပါလား. . .

အခန်း(၁၂)

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လာရောက်ရိုက်ခတ်ကြသော မိုးစက်တွေကိုငေးကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲဆို့နှစ်ကြေကွဲလေသည်။

သူမခုတင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေမိခြင်းပါ။ သူမရင်ထဲ ဝန်းများက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်မြင်နေရသော မိုးစက်များ ဆီသို့...

တစ်ခါတရံ မိုးစက်မိုးပေါက်များကြားမှာ နီးလာတတ်တဲ့ ကိုကိုခြေသံတွေကို ကြားမိသလိုလို...

ပြီးတော့ “ချစ်လေးရယ်... ကိုကိုဆီ ပြန်လာခဲ့”

ကိုကိုချစ်လေးနဲ့သိပ်တွေ့ချင်တယ်” ဆိုတဲ့ ကိုကိုခေါ်သံတွေကို မပီရိုးတဝါကြားမိသလိုလို...

ပြတင်းပေါက်ကို ရိုက်ခတ်နေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များမှ အတိတ်ဆီက ကားမှန်ပေါ်ရိုက်ခတ်ခဲ့သော မိုးစက်များ သူမမျက်ဝန်းထဲ တစစပြန်လည်ထင်ဟပ်လာခဲ့လေသည်။

အတိတ်သည် ရင်ထဲအသည်းထဲ တိုးဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“မိုးတွေရွာလာပြီ ကိုကို”

“ချမ်းသလား ချစ်လေး၊ ကိုကိုဖက်ထားပေးမယ်လေ”

“မိုးရွာတိုင်း ကိုကိုတို့ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဒီနေ့ကလေးအကြောင်းကို အမြဲသတိတရရှိရမယ်နော်”

ကိုကိုစကားသံတွေ၊ ပြီးတော့ နူးညံ့နွေးထွေးတဲ့ ကိုကိုအနမ်းတွေ... ပြီးတော့ ခန့်ညားချောမောသည့် ကိုကိုရုပ်သွင်... အကြင်နာမျက်ဝန်းတစ်စုံ...

အို... ဒါတွေအားလုံး နွေနှင်းနှလုံးသားကို သတ်ဖြတ်နေကြပြီ ကိုကို... နွေနှင်းကို ဒဏ်ခတ်နေကြပြီထင်မိရဲ့...

www.burmeseclassic.com

အချစ်ဆုံးကိုကိုရယ်... ကိုကိုအကြောင်းတွေအားလုံး နွေနှင်းကိုပြောပြခဲ့သင့်ပါတယ်ကွယ်... ခုတော့ နွေနှင်းဘယ်လိုဖြေရတော့မှာလဲ...

နာကျင်ကြေကွဲမှုများစွာ နှလုံးသားကို ထိုးနှက်ခြင်းခံခဲ့ရပြီမို့ သူ့မအိပ်ယာထလဲသွားခဲ့ရသည်။

အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျချင်တိုင်း စီးကျနေလေ့ရှိသည်။ ငိုရလွန်း၍လားမသိ၊ ရှိုက်သံပင် မထွက်ချင်တော့။

တစ်ခါတစ်ခါ ပင်ပန်းလွန်း၍ မွေးခနဲအိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် ကိုကိုနှင့်ဆုံသည်။

ကိုကိုမသေဆုံးဘူးတဲ့... အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ လျှောက်လည်နေမိကြပြန်သည်။ အိပ်မက်ကနိုးလျှင်တော့ ကြေကွဲဆို့နစ်ရပြန်ပြီမဟုတ်ပါလား...

ဪ... ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရဆိုလို့ နွေနှင်းဆီမှာ ကိုကိုဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံနဲ့ဒိုင်ယာရီလေးတစ်အုပ်ပဲ ကျန်ခဲ့ပါလားကွယ်...

ကိုကိုဝယ်ပေးခဲ့သည့် စိန်တစ်ဆင်စာကို သူ့မစိတ်ဆိုး

ဆိုးဖြင့် ပြန်ပေးခဲ့မိသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကိုကိုအိမ်သို့ သူမသွားပြီး အမှတ်တရသိမ်းထားရန် ဓာတ်ပုံများသွားတောင်းခဲ့မိသည်။ သို့သော် ကိုကိုက သူမသေခင်ကတည်းက သူ့ဓာတ်ပုံအားလုံး အိမ်ရှေ့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်တဲ့...

“ဒါဆို ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘာပစ္စည်းမှ သိမ်းထားလို့ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

သူမမျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့်ပြောတော့ သူမိခင်က...

“သမီးလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သားရဲ့ကွန်ပျူတာ Note book လေးတစ်လုံးကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါလေး ယူချင်ယူသွားပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ သမီးအတွက်ဝယ်ထားတဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာကို ပြန်ပေးဖို့ အန်တီတို့ကို မှာထားခဲ့တယ်”

သူမိခင်ယူပေးသည့် ကိုကိုကွန်ပျူတာ Note book လေးနှင့် စိန်ဘူးကိုယူပြီး သူမအိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့ကွန်ပျူတာလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း Desktop ပေါ်တင်ထားသည့် သူ့မဓာတ်ပုံလေးကြောင့် သူမနှလုံးသားတွေ ကွဲကြေသွားရပြန်

သည်။

“ကိုကိုရယ်...”

သူမရှိက်ငိုမိပြန်၏။

ကိုကိုနောက်ဆုံးထားရစ်ခဲ့သည့် Computer Note book လေးထဲရှိ file လေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အလွမ်းပြေကြည့်နေမိသည်။

My folder ထဲတွင် "For Chit Lay" (ချစ်လေး) အတွက်ဆိုသည့် file ကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူမရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

ဖိုင်လ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ Windows Media Player ထဲတွင်ပေါ်လာသော ကိုကိုရုပ်သွင်ကိုမမျှော်လင့်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုကိုက သူမကိုပထမဦးစွာ ပြုံးပြသည်။ သူမရင်ထဲ ဆို့နှစ်သွားရ၏။ ပြီးတော့ ကိုကိုစကားစပြောသည်။

“ဒီကွန်ပျူတာ Note book လေးကို ချစ်လေးအတွက် ချန်ထားရစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုချက်ချင်းကြီးဖွင့်ကြည့်ဖို့ တော့မဟုတ်ပါဘူး။”

ကိုကိုအသံနှင့်ကိုကိုရုပ်ကို မြင်နေရသည်မို့ သူမငိုနေသည်။

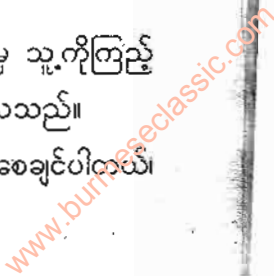
ကိုကိုပုံစံက ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိ။ မျက်ဝန်းတွေ နှေးယူနေပြီး နေမကောင်းတော်တော်ဖြစ်နေပေပြီ။

“ကိုယ်မရှိတော့တဲ့တစ်နေ့ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ကြောင့် ချစ်လေး ဒီ computer လေးကိုရခဲ့မယ်ဆိုရင် ဖွင့်ကြည့်ဖို့ပါ။ ကိုကိုအကြောင်းတွေကို တစ်နေ့ကျရင် ချစ်လေး အားလည်နိုင်ပါစေလို့ ကိုကိုဆုတောင်းပါတယ်...”

အဲဒီတစ်နေ့ဆိုတာ အကြာကြီးပေါ့ကွာ၊ ကိုကိုကို ချစ်လေးမုန်းမေ့သွားပြီး နောက်ပျော်ရွှင်စရာဘဝသစ်တစ်ခုကို သည်ထောင်ပြီးတဲ့အခါလောက်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်ဆိုတာ နောက်ဆယ်နှစ်လဲဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တစ်နေ့နေ့ပေါ့နော်။ အဲဒီအချိန်ဆို ချစ်လေးမှာ သားတွေသမီးတွေလဲ ရှိချင်ရှိနေလိမ့်မဟုတ်ပေါ့...”

ပြောပြီးသူကပြုံးသည်။ ကွန်ပျူတာထဲမှ သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျနေလေသည်။

“အဲဒီအချိန်လောက်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုကိုအတွက်ချစ်လေးခံစားနေရတာ
စိုးလို့ပါ။ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ချစ်လေးအတွက် တစ်သက်လုံး
အမှတ်တရဆိုပြချင်နေခဲ့တဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ အ
ကိုကိုဆိုပြမယ်။ ချစ်လေး နားထောင်မယ်မဟုတ်လားဟင်

သူမခေါင်းညိတ်နေမိသည်၊

သူက hollow ဝစ်တာကိုခေါက်လျက် Westlife band

၏ " Close " သီချင်းကို သီဆိုနေသည်။

*** Across the miles, it's funny to me

How far you are

but how near you seem to be

Just to hear you breathe

I could spend my life

Just living this dream

You're all I'll ever need

You give me strength, you give me hope,

You give me someone to love

someone to hold

When I'm in your arms

I need you to know

I've never been, never been this close

Chorus: Close enough to see it's true

Close enough to trust in you

Close now than any words can say ...

သူမခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို မျက်နှာကိုလက်ဖြင့်

နှိပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုကြွေးလိုက်မိသည်။

နာကျင်ထိခိုက်မှုများစွာကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက်

သိကင်းမဲ့သလို ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။

အခန်း(၁၃)

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“သမီးရေ . . . သမီး”

“ . . . ”

“သမီးရေ . . . ”

မေမေခေါ်သံကြောင့် သူမမျက်လုံးတွေ အသာကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်”

သူမအသံက အင်အားမရှိလှ။

“အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်မေ”

ဘာရည်ရွယ်သူတဲ့”

မေမေစကားကြောင့် သူမသတိပြန်ဝင်လာသူလို
အိတ်လန့်တုန်ယင်သွား၏။

ဟင် . . . သူ . . . သူ . . .

“ခဏနေဆင်းလာခဲ့နော်၊ မေမေတို့ဧည့်ခံထားလိုက်
သ်”

မေမေပြန်ဆင်းသွားသံကိုကြားရ၏။

သူမရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေလေသည်။

သူတကယ်လိုက်လာပြီပဲ . . . ငါဘာလုပ်ရမလဲ . . .

ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ . . .

သူမရင်ထဲ အတွေးများစွာဖြင့် မွန်းကြပ်ရှုပ်ထွေးလွန်း
သည်။

သူ့ကိုငါလုံးဝမေ့သွားခဲ့ပါလား . . . ကိုကိုကို နာကြည်း
သို့မဟုတ်ကြောင့် သူ့နဲ့ငါချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့မိတယ် . . .

အခု ငါနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူလိုက်လာခဲ့ပြီ . . .

ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . သူ့ကိုငါလက်မထပ်

နိုင်ဘူး . . . လက်မထပ်နိုင်ဘူး . . .

တကယ်တော့ သူ့ကို ငါချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး . . .
ကိုကိုနေရာမှာ အစားထိုးခဲ့မိတာ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“မမရေ . . . မမ . . . မေမေကြီးခေါ်နေတယ်၊
ဆင်းလာခဲ့ပါတဲ့”

အိမ်ဖော်မလေးမိသွယ်၏အသံကိုကြားရသည်။

“ဟင့်အင်း . . . ငါဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မတွေ့
ချင်ဘူး၊ အို . . . သူ့ကိုမတွေ့နိုင်ဘူးလို့ပြောလိုက်ပါ”

“ရှင် . . .”

“သွား . . . သွား၊ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ပြောလိုက်”

အိမ်ဖော်မလေးမိသွယ် ခေါင်းကုတ်ပြီး ပြန်ဆင်းသွား
သည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်ပြီး သူမဆင်းအလာကို စောင့်
မျှော်နေသူက ဒေါက်တာရည်ရွယ်သူရယ်ပါ။

“မေမေကြီး . . . မမကဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်ဘူး
မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ပြောလိုက်ပါတဲ့”

“ဟင်”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် သူ့အံ့သြမယ့်နှိပ်

သလိုဖြစ်သွားမိ၏။

“အို . . . သမီးလေးကလဲ၊ ဒီလိုပဲပြောရသလား၊
ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်လေးမြိုင် သမီးဖြစ်သူစကားကြောင့် စိတ်တိုသွား
ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သွား၏။

ရည်ရွယ်သူရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရလွန်းသည်မဟုတ်
ပါလား . . .

သူနှင့်သူမ မတွေ့ဘဲ ဝေးနေခဲ့ရသည့်တစ်ပတ်အတွင်း
ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲတွေများ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလဲ . . .

မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်လေးမြိုင်က နွေနှင်းလက်ကို အတင်း
ဆွဲခေါ်နေသော်လည်း သူမကအတင်းရုန်းသည်။

“သမီး သူ့ကိုမတွေ့နိုင်ဘူးမေမေ၊ လက်လဲမထပ်နိုင်
ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီးရယ်၊ လူတစ်
ယောက်ကို ဒီလို ခုတစ်မျိုးတော်ကြာတစ်မျိုးလုပ်လို့ ဘယ်ရပါ
လဲကွယ်”

“အို . . . သူ့ကိုမချစ်နိုင်ဘူးမေမေ၊ သမီး ကိုကိုကို
အထင်လွဲပြီး သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ထင်ခဲ့မိတာပါ”

“ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လို့မရလူးလေ သမီး၊ သမီးတို့ ချစ်လို့ အဝေးကြီးကလိုက်လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလိုမရိုင်းရဘူးလေ”

ဒေါ်လေးမြိုင် မရမက ဆွဲခေါ်လာခဲ့သောကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူမပါလာခဲ့ရသည်။

သူမကိုမြိုင်တော့ သူ့အလွန်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲထသည်။

“နွေနှင်း”

သူမကိုကြည့်ပြီး သူ့အတော်အံ့ဩသွားပုံရ၏။ ဆွဲခေါ်လိုက်သလို ပိန်ကျသွားသောခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် မို့အစ်ခေသောမျက်နှာလေးကြောင့်မယ့်နိုင်သလိုငေးကြည့်နေမိသည်။

“ချစ် . . . နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

သူမနားလျှောက်လာခဲ့ပြီး သူ့မလက်တစ်ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာသူမေးသည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုစိမ်းကားလွန်းလှ၏။ လက်တို့ရှုန်းပစ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုလက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး ဒေါက်တာ”

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ချစ်”
သူ့မစကားအဆုံးမှာ သူ့အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။

“ကျွန်မတကယ်ပြောနေတာပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့ချစ်ခဲ့ကြတာတွေကိုမေ့လိုက်ပါတော့”

“ချစ် . . . ဘာဖြစ်လို့ဒီစကားတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ မောင်မယ့်နိုင်ဘူး၊ မောင်ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ ချစ်ရယ်”

“ရှင်မမှားပါဘူး၊ ကျွန်မမှားခဲ့တာပါ”

“ချစ် ဘာတွေပြောနေသလဲ၊ မောင်နားမလည်ဘူး၊ ချစ်နဲ့မောင်တစ်ခါတည်းမလိုက်ခဲ့လို့ စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

“စိတ်မဆိုးဘူး၊ ကျွန်မပြောမယ် . . . နားထောင်၊ ရှင့်ကိုကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး၊ လက်လဲမထပ်နိုင်ဘူး”

သူ့မစကားလုံးများက သူ့အသည်းနှလုံးကိုနာကျင်ပွန်းပဲ့သွားစေ၏။

“ရက်စက်လိုက်တာ ချစ်ရယ်၊ ကိုယ် . . . ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွာ”

သူ့အသံက အက်ကွဲခြောက်ကပ်သွားသည်။

သူမ မိခင်ဒေါ်လေးမြိုင်နှင့်ဖခင်တို့ကဘာတစ်ခွန်းမှ
ဝင်မပြောကြတော့ဘဲ ရှောင်သွားကြသည်။

“ချစ်ရယ် . . . မောင့်ကိုမချစ်တော့ဘူးလား၊ မောင့်
ကိုချစ်တယ်ဆို”

သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲဖက်လိုက်ပြီး သူမ
သွပ်သွားသလိုပြောသည်။ သူမက သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်
လိုက်ပြီး . . .

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ
ကျွန်မချစ်သူကိုကိုဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ”

သူမက အေးခဲစွာပြောသည်။

“ဘယ်လို . . . အဲဒီလူသေဆုံးသွားတာနဲ့ ကိုယ်တို့
လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စဘာမှမသက်မဆိုင်ပါဘူး နွေနှင်း၊ ဒီလူဟာ
မင်းကိုမချစ်လို့ သစ္စာမဲ့ထားရစ်ခဲ့တဲ့လူပဲ”

“အို . . . ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ကိုကိုကိုဒီလိုမပြောပါနဲ့
ကိုကိုဒီလိုလူမဟုတ်ဘူး”

သူမစွတ်ပြီးအော်လိုက်သောကြောင့် သူ့အံ့ဩထိထိ
လန့်သွားမိ၏။

“တကယ်တော့ ကိုကိုဟာ သူ့မှာအသည်းကင်ဆာ

ရောဂါရှိနေလို့ သူသေတော့မှာကိုသိပြီး ကျွန်မကိုလိမ်ညာခဲ့
တာပါ။ ကျွန်မဝမ်းနည်းပူဆွေးရမှာစိုးပြီး သူ့ကိုနာကြည်းမုန်း
မမုန့်နိုင်အောင် တမင်ဖန်တီးခဲ့တာပါ”

ပြောရင်း သူမရွိုက်ကြီးတင်ငိုနေသည်။

သူမကိုအသာဖက်ပြီး သူမမျက်ရည်တွေ သူ့သုတ်ပေး
လိုက်သည်။

“ခုချိန်မှာ ချစ်သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ဆိုရင်လဲ မောင်
တို့မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ရက်ရွှေ့လိုက်ကြတာပေါ့နော်”

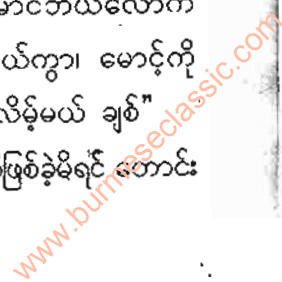
“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း၊ ရက်ရွှေ့စရာမလိုဘူး၊
ရှင့်ကိုဘယ်တော့မှလက်မထပ်ဘူး”

“ချစ် . . . မင်း မောင့်ကိုဒီလိုမပြောနဲ့ကွာ”

“ပြောမှာပဲ၊ ရှင့်ကိုချစ်လဲမချစ်ဘူး၊ လက်လဲမထပ်နိုင်
ဘူး”

“မပြောပါနဲ့၊ မောင်မကြားရဲဘူး၊ ချစ်ကိုမောင်သိပ်ချစ်
တယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ မောင်ဘယ်လောက်
မျှော်လင့်ရူးသွပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာချစ်သိပါတယ်ကွာ၊ မောင့်ကို
ဒီလောက်ထိမရက်စက်ပါနဲ့၊ မောင်ရင်ကွဲရလိမ့်မယ် ချစ်”

“ရှင့်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးသလိုဖြစ်ခဲ့မိရင် တောင်း

ပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမယ့် နွေနှင်းကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးပါ။ နွေနှင်းတစ်ယောက်တည်းပဲနေပါရစေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်ပြန်ပါတော့နော်”

“မောင်မပြန်ဘူး၊ မပြန်နိုင်ဘူး နွေနှင်း၊ မောင်တို့ခင် ခွဲကြတာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်၊ အိပ်မက်တစ်ခုမဟုတ်ဘူး ချစ်နဲ့သာလွဲရရင် မောင်သေရလိမ့်မယ်”

“ရှင်ပြန်ပါတော့”

“မောင့်ကိုနည်းနည်းမှမေတ္တာမရှိတော့ဘူးလား ခင်ရယ်၊ မင်းအဲဒီလောက်တောင်အသည်းမာသလား”

“ကျွန်မရင်ထဲမှာသိပ်ကိုမွန်းကြပ်နေပြီ ဒေါက်တာ ရှင်မပြန်ရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တစ်ခုခုလုပ်မိလိမ့်မယ်”

“စိန်ခေါ်တာလား နွေနှင်း၊ ကိုယ်မပြန်နိုင်ဘူး၊ ငါတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားဟာ မင်းကစားချင်တိုင်းကစားလို့ရတဲ့ အရုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိစေရမယ်”

ပြောရင်း သူ့ဒေါသပါလာ၏။

“ရှင်ကပြိုင်ချင်တာလား”

“မင်းကိုထာဝရအဖွဲ့ပေးခဲ့သူပါ နွေနှင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့်

မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရရင် ကိုယ်ရူးရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ် မရရအောင်လက်ထပ်မှာပဲ”

ပြောပြီးသူ့မလက်တစ်ဖက်ကို သူကဖျတ်ခနဲဆုပ် တိုင်လိုက်၏။

“အို . . . ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ လွတ်ပါ”

“မလွတ်ဘူး”

“အို . . . လွတ် . . . လွတ်”

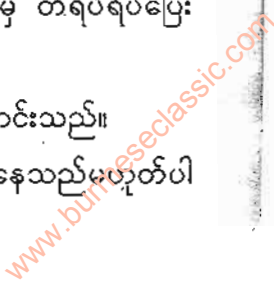
သူ့မက သူ့လက်ထဲမှ အတင်းရုန်း၍ပြေးထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်ထားသော Toyota Corona ကားလေးပေါ်သို့ပြေးတက်ပြီး မောင်းထွက် သွား၏။

သူ့ကအိမ်မှယူစီးလာသော Yamaha ဆိုင်ကယ် ပေါ်သို့တက်ပြီး ဆူမကားနောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

သူ့မကားသည် သူ့ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှ တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေး လျက်ရှိသည်။

သူ့က နောက်မှ speed တင်ပြီးမောင်းသည်။

နွေနှင်းရင်ထဲ ပူလောင်မွန်းကြပ်နေသည်မဟုတ်ပါ

၂၈၄ စာအုပ်ပြု

လား . . .

လမ်းကွေ့ချိုးတစ်ခုအရောက်တွင် သူ့ဆိုင်ကယ်က
သူမကားဘယ်ဘက်မှကျော်တက်ရန် speed တင်လိုက်သည်။

လမ်းကွေ့ချိုးမှကွေ့ဝင်လာသော Land Rover
ကားကြီးကို သူမကသူ့ထက်ဦးစွာမြင်လိုက်သည်။

သူမမြင်ဘဲ သူမကားကိုကျော်တက်ရန်သာ စိတ်
စောလျက်ရှိသည်။

သူမ၏ကားလေးသည် ရုတ်တရက် အရှိန်မြင့်တက်
သွားပြီး တစ်ဖက်မှ ချိုးကွေ့ဝင်လာသော Land Rover ကားနှင့်
အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိသွားတော့၏။

“ဂျိမ်း”

သူ့ဆိုင်ကယ်က လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ကွေ့ရှောင်
ပြီးလဲကျသွားသည်။

တကယ်လို့ သူမကားသာ ထို Land Rover ကား
နှင့်မတိုက်မိခဲ့လျှင် ထိုကားကြီးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်မိ
မည့်သူမှာ သူပင်မဟုတ်ပါလား . . .

အခန်း(၁၄)

ဆိုင်ကယ်ရောလူပါလဲကျနေရာမှ ကမန်းကတန်း
တုန်းရုန်းထလိုက်ပြီး သူမကားလေးရှိရာ သူတအားပြေးလာ
ခဲ့မိသည်။ . .

“နွေနှင်း . . . ချစ် . . . ချစ်”

သူမ၏ကားခေါင်းပိုင်းတစ်ခုလုံးတွန့်ကြေကာ သူမ
ငြိမ်သက်နေပေပြီ။

ကားတံခါးပွင့်ပြီး စောင်းလျက်သားကျနေသော သူမ
တိုယ်လေးကို သူအသာပွေ့ယူလိုက်၏။

“ချစ် . . . ချစ်ရယ်”

သူမပါးစပ်မှသွေးတွေစီးကျနေသည်မို့ သူ မကြည့်ရက်သလို သူမကိုကျုံးဖက်ထားမိသည်။

“မသေရဘူး . . . ချစ်မသေရဘူး . . . မောင်ကြောင့် ချစ်ခုလိုဖြစ်ရတာ”

သူတုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာအော်ဟစ်နေမိ၏။

သူမမျက်နှာလေးကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်ကိုင်ပြီး ခေါ်နေမိသည်။

“ချစ် . . . ချစ် . . . သတိရပါဦးချစ်ရယ်”

သူမမျက်လုံးလေးအသာဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟင် . . . ချစ် . . . ချစ်မသေဘူးနော်”

“ . . . . . ”

“ချစ်အားတင်းထားပါနော်၊ ချစ်ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်သိတယ် . . . မောင်ရအောင်ကုမယ်၊ မောင်အတွက် ချစ်အားတင်းထားပါနော်၊ မောင်တို့လက်ထပ်ကြမယ်လေ၊ နော် . . . နော်”

သူမကိုယ်လေးကိုရင်ခွင်ထဲပွေထားရင်း သူ့အဖွဲ့တစ်ယောက်လို အဆက်မပြတ်ပြောနေမိသည်။

“ခွင့် . . . ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ”

သူမထံမှ စကားသံသဲ့သဲ့ကိုကြားရ၏။

“ချစ် . . . ချစ်မသေရဘူးနော်၊ မောင်အတွက် အသက်ရှင်ရမယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ နွေနှင်း . . . နွေနှင်းလေ ကိုကိုကလွဲလို့ဘယ်သူ့မှ မချစ်နိုင် . . . ”

သူမစကားမဆုံးခင် မျက်လုံးကလေးမှေးစင်းကာ ပျော့ခွေသွားတော့၏။

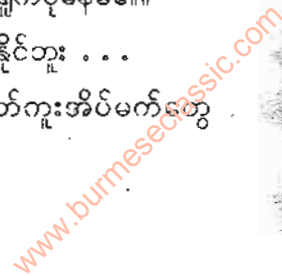
“မသေရဘူး၊ ချစ် . . . မင်းမသေရဘူး . . . မောင် တို့လက်ထပ်ကြမယ်လေ ချစ်ရဲ့၊ သတိရပါဦး ချစ်ရယ် . . . ”

သူ့အသံသည် အော်ရင်းအော်ရင်း တိုးဝင်သွားတော့၏။

သူမပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်စလေးကို သူ့ပါးပြင်နှင့် ထိကပ်သုတ်ပစ်ရင်း သူ့ယူကျုံးမရနိုင်စွာ ရှိုက်ငိုနေမိ၏။

မယုံနိုင်ဘူး ချစ်ရယ်၊ မောင်မယုံနိုင်ဘူး . . .

မောင်ရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းတွေ၊ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ တစ်စစကြွေလွင့်ခဲ့ရပြီကွာ . . .

၂၈၈ စုလှဖြူ

မောင့်ဘဝမှာ ချစ်မရှိတော့တဲ့အတွက် ထာဝရအထီးကျန်ခဲ့ရပါပြီ . . .

မောင့်နှလုံးသားထဲ ချစ်အမြဲတမ်းရှိနေဦးမှာပါ . . . ထာဝရမသေဆုံးနိုင်ပါဘူး . . .

သူမထံမှ နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရသည့်စကားလေးတစ်ခွန်းကို သူပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်မဟုတ်ပါလား . . .

“ကိုကိုကလွဲလို့ဘယ်သူမှမချစ်နိုင် . . . ” တဲ့။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ . . .

စာရေးတဲ့

စံလှဖြူ

p.m. 4:50

4th February, 2005